

ச.செ.
பஞ்சாட்சரம்
கதைக்கதைகள்

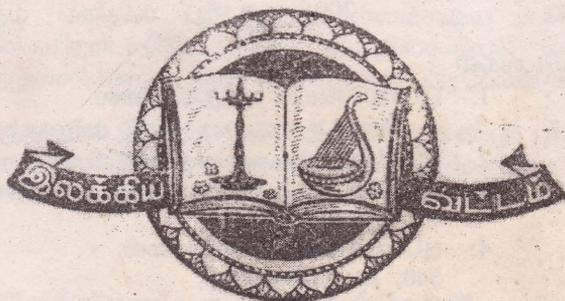

வெளியீடு:
பாடி. இலக்கிய வட்டம்

ச. வே.
பஞ்சாட்சரம்
கவிதைகள்

முதலாம் தொகுதி

யாழ்ப்பாணம்
இலங்கை

- நூல் : ச. வே.பஞ்சாட்சரம் கவிதைகள்
முதலாம் தொகுதி
S.V. Panchardcharam's Poems
1st Volume
- முதற்பதிப்பு : 2002, புரட்டாதி
- பதிப்புரிமை : பா. மகாலிங்கசிவம் B.A (Hons)
- கணனிப் பதிவு,
அச்சாக்கம் : கங்கை ஓவ்செற் பிறிண்டேர்ஸ்
184A, நாவலர் நோட்
(பெருமாள் கோவிலடி) யாழ்ப்பாணம்.
- பக்கங்கள் : 220
- அட்டைப்படம் : ஓவியர் ரமணி
- அட்டைப்பட அச்சீடு : குரு பிறிண்டேர்ஸ்
56, ஆடியபாதம் வீதி,
திருநெல்வேலி.
- அச்சுத்தாள் தரம் : 80 கிராம்
- வெளியீடு : யாழ். இலக்கிய வட்டம்
யாழ்ப்பாணம்
- நூல்விலை : 200 ரூபா
- கிடைக்குமிடங்கள் :
1. பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை,
4, பேருந்துநிலைய வீதி, யாழ்நகர்.
  2. ஸ்ரீலங்கா புத்தகசாலை K.K.S வீதி, யாழ்நகர்.
  3. உதயன் புத்தகசாலை, பழைய சந்தை,
கிளிநொச்சி
  4. பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை,
340, கடற்கரை வீதி,
கொழும்பு - 11
  5. பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை,
309A, ²/₃ காலிவீதி,
வெள்ளவத்தை.

பதிப்புரை

‘எழிலி’ என்ற காவிய நூலுக்குத் தம் 25ஆவது வயதிலேயே சாகித்திய மண்டலத்தின் பரிசைப் பெற்றுவிட்ட இனிய - உணர்ச்சிக் கவிஞர் ச. வே. பஞ்சாட்சரத்தின் இந்தச் ச.வே. பஞ்சாட்சரம் கவிதைகள் (முதலாம் தொகுதி) என்னும் நூலை வெளியிடுவதில் யாழ் இலக்கிய வட்டம் மகிழ்ச்சி அடைகிறது.

இந்த அருங்கவிஞர் இதுவரை 42 நூல்களை ஈழத்தமிழ் இலக்கியத்துக்கு ஆக்கி அளித்துள்ளார். இவற்றுள் மிகப் பிரசித்தி பெற்றவை, எழிலி, தண்டலை, இன்பவானில் சின்னஞ்சிறு கதைகள் என்னும் படைப்புக்கள்.

இவர் பள்ளியில் பயிலும் பருவத்திலேயே ஈழத்துப் பத்திரிகைகளில் முக்கியமாகச் சுதந்திரன், கலைச்செல்வி, வீரகேசரி, தினகரன் முதலானவற்றில் இவரது கவிதைகள் வெளிவந்த சமயங்களில் “யார் இந்தக் கவிஞன்?” என்று பலர் வியந்ததை நான் அறிவேன்.

பிற்காலத்தில் இவரது கவிதைகளும், இவர்பற்றிய குறிப்புகளும், பிரான்ஸ், இலண்டன், கனடா, நோர்வே, இந்தியா, போன்ற வெளிநாடுகளின் தமிழேடுகளிலும் வெளிவந்த வண்ணமுள்ளன. அன்றுபோல் இன்றும் இனிமையான - எவரும் எளிதில் புரிந்து கொள்ளக்கூடிய கவிதைகளை எழுதி வருகிறார். தொடர்ந்தும் தமிழிலக்கியச் சோலையில் புதிய நறுமலர்களை இவர் மலர்வித்து வரவேண்டும்.

இந்நூலில் இடம்பெறும் கவிதைகள் கவிஞர் பஞ்சாட்சரத்தின் கவித்துவத்தை, ஆளுமையை இலக்கிய உலகம் முழுமையாகத் தரிசிக்க நிச்சயமாக உதவும் என நம்புகிறோம்.

யாழ். இலக்கியவட்டம்,
யாழ்ப்பாணம்.

புத்தொளி ந. சீவபாதம்
பொருளாளர்.

01-08-2002

அணிந்துரை

கலாநிதி எஸ். சீவலிங்கராஜா -
தமிழ்த்துறை,
யாழ்ப்ப. பல்கலைக்கழகம்

கவிஞர் ச.வே.பஞ்சாட்சரமவர்கள் அவ்வப்போது எழுதிய கவிதைகள் தொகுக்கப்பட்டு நூலருவாக வெளிவருவது மகிழ்ச்சிக்கூரியது. கவிஞர் ச.வே அவர்களின் கவிதைகளைத் தொகுத்து 'ஓரே பார்வையில்' நோக்கும் பொழுது ஈழத்துத் தமிழ்க்கவிதை வரலாற்றின் ஒரு காலகட்டத்தினைத் துல்லியமாகத் தரிசிக்க முடிகின்றது.

ஈழத்துத் தமிழ்க்கவிதை வரலாறு மிக நீண்ட பாரம்பரியத்தினை உடையது. சங்கப்புலவரான ஈழத்துப் பூதந்-தேவனார் தொடக்கம் இன்றைய கவிஞர் புதுவை இரத்தின-துரை வரை பரந்து விரிந்து, ஆழ்ந்தகன்று செல்கின்ற ஒரு கவிதைப் பாரம்பரியத்திற்கு நாங்கள் சொந்தக்காரர்கள்.

சங்ககாலத்திற்குப்பின் 'சரசோதிமாலை' காலம்வரை ஈழத்திலே தோன்றிய கவிதைகள் எவற்றையும் இன்று பெற முடியவில்லை. இக் காலப்பகுதியிலே தோன்றிய கவிதைகள் அழிந்தோ, அழிக்கப்பட்டோ இல்லாது போயிருக்கலாம். இதனால் இக்காலப்பகுதியை ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றிலே இருண்ட காலம் என்று குறிப்பிடுவர்.

யாழ்ப்பாண மன்னர்கள் காலத்தில் இருந்தே எமது கவிதைப் பாரம்பரியத்தின் செழுமையையும் வலிமையையும் கண்டு கொள்ளலாம்.

யாழ்ப்பாண மன்னர்கள் காலத்தில் இருந்து மெல்ல மெல்லத் துலங்கத் தொடங்கிய எமது இலக்கிய வரலாற்றிலே 19ஆம் நூற்றாண்டு மிகவும் உச்சமான ஒரு காலப்பகுதியாகக் கொள்ளப்படுகின்றது.

ஈழத்தின் இன்றைய கவிதைப் போக்குக்கான ஊற்றுக்களையும் ஒட்டங்களையும் 19ஆம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் இருந்தே கண்டுகொள்ளலாம். மரபு இலக்கிய வடிவத்திற்குள் சமூகச் செய்திகளைச் சொல்லும் போக்குக்கு உதாரணமாகக் கனகிபுராணத்தையும், கோட்டுப்புராணத்தையும், தாலபுராணத்-

தையும் சுட்டிக் காட்டலாம். “எளியபதம், எளியநடை, எளிதிற் புரிந்து கொள்ளக்கூடிய சந்தம், பொதுஜனங்கள் விரும்புகின்ற மெட்டு” என்ற பாரதியின் கவிதைக் கொள்கைப் பிரகடனம் வெளியாவதற்கு முன்னரே பாவலர் துரையப்பா-பிள்ளை இக்கொள்கையை மனங்கொண்டு கவிதை புனையத் தொடங்கிவிட்டார். பாரதியின் வீச்சினையும் வேகத்தினையும் பாவலர் துரையப்பாபிள்ளையிடம் காண முடியாவிட்டாலும் “நோக்குநிலையில்” பாரதிக்கு முந்தியவராக இவரை இனங்காணலாம்.

இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஈழத்து இலக்கியப் பரப்பிலே அறுபதுகள் விதந்து பேசப்படும் ஒரு காலப் பகுதியாகும். ஈழத்தின் சமூக, அரசியல், பொருளாதாரக் காரணிகள், நவீன இலக்கிய வடிவங்கள் எல்லாவற்றிலும் பாதிப்பை ஏற்படுத்திய போதிலும், பெருமளவுக்குக் கவிதையிலேயே இவற்றின் தாக்கத்தினைக் கண்டு கொள்ள முடிகின்றது. ஈழத்தின் தமிழ்க்கவிதைப் பாரம்பரியம் புதிய போக்கிலும் நோக்கிலும் புறப்பட்ட காலப் பகுதியாக அறுபதுகளை அடையாளப்படுத்தலாம்.

தமிழ் உணர்வு, தொழிலாளர் பிரச்சினைகள், சாதியம், சீதனம் முதலான பல விடயங்களைப் பாடு பொருளாகக் கொண்டு இக் காலக்கவிதைகள் மேலெழுந்தன. இவற்றிற்குச் சமதையாகக் காதல், பக்தி சார்ந்த கவிதைகளும் வெளிவந்தன. காதலையும் கடவுளையும் பாடாத தமிழ்ப் புலவர்களைக் காண்பதே கடினம். எனினும் கவிஞர்களின் “நோக்குநிலைப்பக்குவத்திற்கு” ஏற்பக் காதலும், கடவுளும் உணர்வுத்தடத்தினைக் கடந்து சமூகச் சார்பினைக் கொண்டிருந்தமையையும் அவதானிக்க முடிகின்றது.

ஏறத்தாழ அறுபதுகளிலே கவிதையுலகிற் காலடி வைத்த ச.வேயிடம் முற்சுட்டிய எல்லாப் பண்புகளையும் காணமுடிகின்றது.

கவிஞர் ச.வே. பயிற்றப்பட்ட தமிழ் ஆசிரியர். பண்டிதர். பண்டிதர்கள் பயிற்றப்பட்ட ஆசிரியர்களாகவும், பயிற்றப்பட்ட ஆசிரியர்கள் “பண்டிதர்”களாகவும் விளங்கிய ஒரு கால-கட்டத்தின் கடைசிக் கொழுந்தாகக் கவிஞர் ச.வேயைக் குறிப்பிடலாம்.

ஈழத்துத் தமிழ்க்கவிதை வரலாற்றிலே பண்டிதர்கள், பயிற்றப்பட்ட தமிழ் ஆசிரியர்கள் வகித்தபங்கிணைக் குறைத்து மதிப்பிட முடியாது. அறுபதுகள் வரை பொதுவாகக் கலை இலக்கியத்திலும் சிறப்பாகக் கவிதையிலும் “கோலோச்சியவர்களுட” பலர் பயிற்றப்பட்ட தமிழ் ஆசிரியர்களே எனலாம். இவர்களிடமும் ஒன்றுக்குமேற்பட்ட ‘குழுக்கள்’ நிலவியமையும் உண்டு. இது இவர்களின் நோக்குநிலை, சமூகச்சார்பு, அரசியல் நிலைப்பாடு முதலியவற்றால் ஏற்பட்டது என எண்ணலாம். ஈழத்துக் குழந்தைப்பாடல்கள் பற்றி ஆய்வு செய்வோர் பயிற்றப்பட்ட தமிழ் ஆசிரியர்களைத் ‘தள்ளிவைத்து’விட்டு ஆய்வு செய்ய முடியாதென்பதும் இவ்விடத்திலே மனங்கொள்ளத் தக்கது.

கவிஞர் ச.வே. அவர்கள் பழகுதற்கு இனிமையானவர். பூப்போன்ற புன்னகையுடன் உள்ளத்தைத் திறந்து காட்டிப் பேசுபவர். “உள்ளத்துள்ளது கவிதை” என்ற அடிகளின் உயிரோட்டத்தினை இவரது கவிதைகளினூடு கண்டு கொள்ளலாம்.

தமிழ் உணர்வு, அரசியல், சமூகம், காதல், பக்தி என்ற இன்ன பிறவிடயங்களைத் தமது கவிதைகளிலே காட்டிச் செல்லுகின்றார். புதுமைப்பித்தன் குறிப்பிட்டது போலத் “தமது கவிதையென்னும் மாத்திரைக் கோலால்” இந்திரஜாலக் கனவுகள் பலவற்றைக் காட்டியவர்களுள் ச.வேயும் ஒருவர். கவிதையின் பாடுபொருள் ‘சாமானியமானதாக’ இருந்தாலும் அவர் சொல்லுகின்ற விதம் அற்புதமானது.

ஈழத்திலே கவியரங்குகள் ‘கொடிகட்டிப் பறந்த’ கால கட்டத்திலே, கவியரங்கேறிப் புகழ்பெற்றவர்களுட் ச.வே.யும் ஒருவர். இவரது கவிதை ‘வாசிப்பு’த்தனித்துவமானது. மாணாக்கப் பருவத்திலே இவர்பால் மனதைப் பறிகொடுத்தவர்களில் நானும் ஒருவன்.

யாப்பறி புலவனான ச.வே. எல்லாவகையான யாப்புக்களையும் கையாண்டு கவிதைகளைப் படைத்துள்ளார். எடுத்த பொருளைப் புலப்படுத்த இயல்பாய் அமையும் ஓசையும் ஒத்திசைவுமே யாப்பின் பிரதான பங்கு எனலாம்.

ச.வேயின் இந்தக் கவிதைத் தொகுதி சமூகம், காதல், பண்டிகை, இயற்கை கதைக்கவிதைகள், மெய்யியல், ஆன்மீகம், புதுக்கவிதை, மழலை இன்பம் எனப் பகுக்கப்பட்டுள்ளது; ஒன்றுடன் ஒன்று தொடர்புபட்டுப் பின்னிப்பிணைந்து செல்கின்ற அதேவேளை, தனித்தும் நோக்கப்படும் தன்மை கொண்டதாகக் காணப்படுகின்றது.

பழந்தமிழ்க் கவிதைகளிலும் இடைக்காலச் செய்யுள்களிலும், பிற்காலப் பாடல்களிலும் இவருக்குள்ள பரிச்சியத்தினை இத் தொகுதியைப் படிப்போர் உணர்ந்துகொள்வர்.

ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதையின் மாறிவரும் பரிமாணங்களுக்கு முகம் கொடுத்து, இன்றும் தன்தடத்தினையும் தளத்தினையும் நிலைநிறுத்தியுள்ள ஒருசில கவிஞர்களுள் ச.வே விதந்து குறிப்பிடப்பட வேண்டியவர்.

யாப்பு இவரிடம் கைகட்டிச் சேவகம் புரிகின்றது.

சந்தம் இவரைச் சொந்தம் கொண்டாடுகின்றது.

“பாட்டினைப்போல் ஆச்சரியம் பாரின்மிசை இல்லை-
யெடா” என்ற பாரதியின் குரலை இவரது தொகுதி எதிரொலிக்கின்றது.

இத்தொகுப்பில் இடம் பெறும் கவிதைகளில், சமூகம்பற்றி இவர் சிந்தனை செறியும் இடங்கள் உள்ளத்தை நெருடுவதாக அமைவதை அவதானிக்க முடிகின்றது.

“தெய்வக் கதைகளை, சேர்வடி வங்களை
சென்னி மிசைவைத்துத் துள்ளிடுவார் - புவி
உய்யத் தகுந்தநல் தெய்விகப் பண்புகள்
ஒன்றும் தழுவிடும் எண்ணமில்லார்”

சமூகத்தின் சிறுமைகண்டு மனம்நோகும் கவிதைகளைச் சமூகம் என்னும் பகுதியிலே பரக்கக் காணலாம்.

“கவிஞர்கள் இலகுவில் காதல் வயப்படக் கூடியவர்கள்” என்று எங்கோ படித்ததாக ஞாபகம். ச.வேயின் காதற்பாடல்கள் அவரின் இளமை நினைவுகளின் வடிகால்களோ என்று எண்ணத் தோன்றுகின்றது. பாரதி, பாரதிதாசன் முதலானோரின் காதற் கவிதைகளில் இவருக்கு ஈடுபாடு இருந்திருக்க வேண்டும் என்று கருதவேண்டியுள்ளது. இக்-

கவிதைகள் எழுதப்பட்ட காலத்தில் 'காதல்' குறிப்பிடக்-
கூடியதோர் 'பாடுபொருளாக' இருந்தமையை அவதானிக்கலாம்.

“சிரட்டையிலே தேநீரைச் சிந்தாமல் ஊற்றிக்
குருத்திலையில் பிட்டைக் குவித்து - கருத்தடனே
தாராள மாயுணவு தந்தென்ன என்கண்கள்
நீரேறல் காணாத நீ ?

நெட்டைப் பனைவெளியில் நீள்வான் நிறைநிலவு
கொட்டும் ஒளியில் குடிசையிலோர் - பெட்டையிவள்
ஏறெடுத்தம பார்க்கா இரும்பிதயன் உன்நினைவால்
ஆறிவிழி முடாள் அறி”

அழகிய வெண்பாக்களிலே காதல் உணர்வுகளைக்
'கச்சிதமாகச்' சிறைப்பிடித்த ச.வே. பாராட்டிற்கு உரியவர்.
இக்கவிதைகள் எழுதப்பட்ட காலத்தில் ஈழத்திலே வெண்பா
யாப்பு பெரிதும் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்தமையை அக்காலத்து
நிகழ்ந்த வெண்பாப் போட்டிகளினூடு கண்டு கொள்ளலாம்.
மகாகவி, முருகையன், நீலாவணன் முதலியோரும் இக்காலப்-
பகுதியிலே அருமையான வெண்பாக்களை எழுதியமை
குறிப்பிடத்தக்கது.

இத் தொகுதியில் இடம் பெறும் கவிதைகள் யாவுமே
ஏதோ ஒருவகையில் சிறப்புடன் திகழுவதை அவதானிக்கலாம்.
ஒவ்வொன்றுக்கும் உதாரணம் காட்டி விளக்கவேண்டிய
அவசியமில்லை என்றே எண்ணுகின்றேன்.

இத் தொகுதியில் இடம்பெறும் கதைப் பாடல்கள்
மிருந்த அவதானிப்புக்குரியவை. 'எரிமலைதந்த விடுதலை'
என்னும் தலைப்பிலமைந்த கதைப்பாடலிலே இரண்டு
முக்கியமான விடயங்களை அவதானிக்க முடிந்தது. ஒன்று
மரபுவழிப் புலமைப் பகுப்பான 'படலம்' என்ற பகுப்பினைக்
கையாண்டமை. இரண்டு: சமகாலக் கதையொன்றினை
(ஓரளவுக்குக் குறியீடாக)க் கவிதையாகப் பாடமுனைந்தமை.

சமூக ஏற்றத்தாழ்வினை, வர்க்கமுரண்களைக் கவிதை-
யென்னும் "வாகனத்தினூடு" பவனிவரச்செய்வதில் கவிஞர்
கண்டவெற்றியை இதனைப்படிப்போர் உணர்வர்.

இத்தொகுதியிலே குறிப்பிடக்கூடிய மற்றோர் சிறப்பம்-
சமாகக் கருதப்படுவது இதில் இடம் பெறும் புதுக்கவிதை
என்ற பகுதியாகும். கவிதை என்பதில் புதுக்கவிதை பழங்-
கவிதை (மரபுக்கவிதையென்றும் சிலர் கூறுவர்) என்ற
பகுப்பினுள் எனக்கு அவ்வளவு உடன்பாடில்லை. கவிதை
என்பது ஒன்றுதான். ஆய்வாளர்கள் தம்வசதிக்கேற்ப இப்-
பகுப்பினை மேற்கொண்டிருக்கலாம். உள்ளத்தில் ஊடுருவி
ஏதோ ஒரு செய்தியை எப்படைப்பு எம்மிலே ஏற்றிவிடுகிறதோ
அதுதான் கவிதையாக இருக்கமுடியும். இது கம்பனிடமும்
உண்டு; காமராசனிடமும் உண்டு.

கவிஞரின் புதுக்கவிதைகளிலே இத்தன்மையைக்
காணமுடிகின்றது. புதுக்கவிதையாளர்களுக்கு ஒரு செய்தி-
யைச் சொல்வதாக இவரது 'புதுக்கவிதைகள்' அமைவதையும்
கண்டு கொள்ள முடிகின்றது. மரபுக்கவிதையில் ஊறி,
அதனை அறிந்து, அனுபவித்துவிட்டுப் புதுக்கவிதை எழுதுபவர்-
களிடம் ஒருவகை "நேர்த்தி" இருப்பதைக்கண்டு கொள்ளலாம்.

"இரவுத் திருவிழா!
இருட்டில் கோவிலில்
கல்லைக் கடலையில்
கலந்து விற்றவள்,
செல்லாக் காசையும்
சேர்த்துப் பெற்றனள்!"

"கொலைகள் தடுத்தத்
தர்மம் காக்கக் கொள்கைகள்!
கொள்கைகள் நாட்டித்
தர்மம் காக்கக்
கொலைகள்!
உலகில்
தர்மத்தாலே
வாழ்வும், சாவும்"

மேலே தரப்பட்டவை இவரது "இருளின் துணை",
'தர்மசங்கடம்' என்னும் புதுக்கவிதைகள். புதுக்கவிதைகளைப்
பொலியச் செய்வன (புரியச்செய்வன) அவற்றிற்கு இடப்படும்
தலைப்புக்களேயாகும். கவிஞர் ச.வே அவர்களின் கவிதா
உள்ளம் புதுக்கவிதைகளினூடும் புலப்படுகின்றது.

இவரது கவிதைகளிலே காணப்படும் மிக முக்கிய-
மானதோர் அமிசம் இலேசாக இழையோடும் நகைச்சுவையாகும்.
இதற்கு உதாரணமாக இத்தொகுதியிலே பலகவிதைகள்
உளவேனும் 'குழம்பு அவதாரம்' என்னும் கவிதை சிறப்பாகக்
குறிப்பிடக் கூடியது.

“ஊண்கடைக் குழம்பே
ஊண்கடைக்குழம்பே!
வாழை இலையில்
சோற்றில் ஊற்றி
என்முன் கிடக்கும்
ஊண்கடைக் குழம்பே!
பத்துநாள் முன், உனைப்
பார்த்தேன் சுண்டலாய்!
எட்டுநாள் முன்னே
இருந்தாய் வடையாய்!
ஐந்தாம் நாளோ
ஆகினாய் பஹோடா!
இந்தா இன்றோ
இருக்கிராய் குழம்பாய்!
இனி,
நான் தின்றபின்,
எலி, புலி, குரங்கே
என்வயிற்றிள் நீ!
ஆமாம்!
அவதாரங்கள் எடுப்பதில்
ஆரும் உன்னை
மிஞ்சுதல் அரிதே!

கவிஞர் ச.வே அவர்கள் ஈழத்தமிழ்க் கவிதை
வரலாற்றின் திருப்பு மையங்கள் பலவற்றைக் கண்டவர்.
இன்று, எமது இனம் அவாவும் சுதந்திரவேட்கைக்கு
வேண்டிய கவிதைகளைப் படைக்கும் இவரின் இத் தொகுப்பு
எமது கவிதை வரலாற்றைக் கண்டறிய உதவும் ஆவணமாகப்
பயன்படும் என்று உறுதியாக நம்பலாம்.

ஓம்படை சாற்றும் என்னுரை

சிரிப்பும சிந்தனையும் மனித இனத்துக்கே சிறந்துரிய சொத்துக்கள். அவைபோலவே இலக்கியக்கலையும் மனிதனால் மனிதனைப் பற்றியும் அல்லவை பற்றியும் மனிதனுக்காகவே படைக்கப்படுவது.

இலக்கியம் மகிழ்ச்சியை மகிழ்ச்சி வடிவில்ன்றி, சோக வடிவிலும், வீரம், தியாகம், ஆவேசம், மருட்சி, இகழ்ச்சி போன்ற சுவைவடிவங்களும் வாசகனுக்கு வழங்கும் மந்திரவித்தையைப் புரிகிறது. இந்த அற்புத தேவதையின் கைவிரல்கள் மனித மனங்களை இனிக்க வருடியும் வலிக்கப் பிசைந்தும் மனிதத்துவப் பிழம்புகளாக அவற்றை உருவடித்து விடுகின்றன. இவ்வழியிலும் பண்படுத்தப்பட்ட மனங்களிற் சில, வாழ்வில் சந்திக்கும் பலதரப்பட்ட அனுபவங்களாலும் கலக்குண்டு தெளிந்து அத்தெளிவுகள் - முடிவுகளை வெளியிடும் முனைப்புப் பெற்று, படைப்பாற்றல் முகிழ்க்கப் பெற்றுவிடுகின்றன. படைப்பு முயற்சியில் இறங்கிவிடும் இப்பண்பட்ட, துணிச்சலுற்ற நெஞ்சாளர்கள் மெல்ல மெல்லப் பல அவதாரங்கள் எடுக்கவும் பழகி விடுகிறார்கள். மகாகவி பாரதியார் தாய் அவதாரம் எடுத்து நின்று, கண்ணம்மாக் குழந்தையைப் பார்த்து, என்ன உருக்கமாகப் பாடியுள்ளார் “உன் கண்ணில் நீர்வழிந்தால் என்நெஞ்சில் உதிரங் கொட்டு’தடி” என்று! ஒரு படைப்பாளனே காதலியாக, காதலனாக, தாயாக, தந்தையாக, குழந்தையாக, கிழவனாக அன்றாடம் பலப்பல அவதாரங்கள், எடுத்தெடுத்துப் படைத்துத் தருபவைதான் நாடகங்கள், கதைகள் கவிதைகள் போன்ற இலக்கியங்கள். அவன் கண்டு, கேட்டுப் பட்டறிந்திருக்கும் அனுபவங்களின் அடிப்படையிலான உள உலுக்கு தலை, உந்தலை சுணைப்பைப் பொறுத்தே அப்படைப்பின் சிறப்புக்கள் அமைகின்றன.

ஈழத்தமிழர் வாழ்வில் இயல்புநிலை நிலவிய காலப்-பகுதிகளுள் ஆயிரத்துத் தொளாயிரத்து அறுபதுகளும் ஒன்று. நிம்மதியாக, நிதானமாகச் சராசரி மனிதர்கள் வாழ்வு

நகர்ந்து கொண்டிருந்த காலம் அது. அவரவர் போக்கில் அவரவர் தடைகள், குறுக்கீடுகளின்றி இயங்கிக் கொண்டிருந்தனர். இலக்கியப் படைப்பாளிகளும் தமிழ் ஆர்வலர்களும் நடத்திய இலக்கிய விழாக்களும், கருத்தரங்குகள், கவியரங்குகள் வெளியீட்டு விழாக்களும், அந்நாட்களில் புற்றீசல்கள் போலப் புதிது புதிதாக உதித்துக் கொண்டிருந்த சஞ்சிகைகளும் சேர்ந்து, ஈழமெங்கும் இலக்கியம் என்பதே பேச்சாக இருந்தது.

“ஆழ்ந்த மரபுசால் கல்வி கற்றோர், தம் முட்பகைமையற்றோர், சீரிய கூரிய நுண்மதி வாய்ந்தோர் ஆகிய அறிஞர்களுடன் நானும் ஒருவனாக அமர்ந்து உயர்ந்த கருத்துக்களைப் பேசி மகிழ்ந்து சிரிப்பதால் வரும் இன்பத்தைவிட வானத்து மோட்ச இன்பம் பெரியதென்று கண்டால் அதனை அடைவது பற்றிச் சிந்திப்பேன்” எனும் பொருளில், பேரின்பமானது விண்ணுலகில் அன்று மண்ணுலகில்தான் - அதுவும் புலவர் சபையில்தான் உள்ளது என்று புரட்சிகரமாக அன்று பாடினார் நாலடியார்ப் புலவர் ஒருவர். ('தவலருந் தொல்கேள்வி' எனத் தொடங்கும் பாடல்) - அப்பாடற் பொருளை இவ்வறுபதுகள் மெய்ப்பித்தன என்பது மிகையேயன்று.

தனிமனித, குடும்ப, வாக்க, கிராமியப் பிரச்சினைகளே, - எழுது பொருள்களே இலக்கியங்களாக இவ்வறுபதுகளில் மலர்ந்து கொண்டிருந்தன. பொதுவுடைமைப் பிரசார இலக்கியங்கள் மூலம், ஏக இலங்கைக்குள் தமிழர் அமைதியான கௌரவமான வாழ்வு பெற வழிவகுப்போம் என்று வரிந்து கட்டிச் சூறாவளியாகக் கிளம்பிய எழுத்தாளர் அணி ஒன்றும், கடைசிவரை சிங்களப் பேரினவாதம் இதனை அனுமதிக்கப் போவதில்லை என்று தொலைநோக்கில் உணர்ந்திருந்து, 'தமிழனுக்குத் தன்னாட்சி வலிமை' வேட்கும் எழுத்தாளர் அணி ஒன்றுமாக இங்கு எழுத்துலகம் இரண்டாகப் பிளந்திருந்த போதிலும் படைப்பாளிகளின் ஆழ்மனச் சமநிலை பெருமளவில் பேணப்பட்டிருந்த அந்த அறுபதுகளில் - அந்தப் பத்தாண்டுகளில் பத்திரிகைகளில் வெளிவந்த என் கவிதைகளே பெரும்பாலும் இத் தொகுதியில் இடம் பெற்றுள்ளன.

ஒருகால கட்டத்தின் அறைகூவலை நிறைவேற்றுவதையே முதன்மைக்குறியாகக் கொண்டெழும் இலக்கியங்கள் ஒருவகை. அமைதியான அரசியல், சமூகச்சூழ்நிலையில், இயல்புநிலையில், சமகாலத்தை மட்டுமன்றி வருங்காலத்தையுங்கருத்திற்கொண்டு நிதானமான ஆழ்ந்த சிந்தனையுடன் மெருகேறப் படைக்கப்படும் இலக்கியங்கள் இன்னொருவகை. என் கவிதைகளுள் இவ்வகையைச் சேர்ந்தவை மட்டுமே இத்தொகுதியில் இடம் பெறுகின்றன. முந்திய வகையின இரண்டாவது தொகுதியாக வெளிவர உள்ளன. ஏற்கனவே நூல்களாக இவற்றுட் பல வெளிவந்துமுள்ளன.

ஓர் இலக்கியம் எத்தனை தடவைகள் மறுபதிப்புச் செய்யப்படுகிறதோ, எத்தனை தடவைகள் அறிஞர்களால் மேற்கோள் காட்டப்படுகிறதோ, எத்தனை தடவைகள் பிற சஞ்சிகைகளில் மீள் வெளியீடு செய்யப்படுகிறதோ அத்தனை தடவைகள் அவ்விலக்கியம் சமூகத்தால் அங்கீகரிக்கப்படுகிறது. வள்ளுவன் குறள்கள், ஔவையின் நீதி வெண்பாக்கள், கம்பன் கவிதைகள் பாரதி பாடல்கள் இவ்வாறு தமிழ்மத்தியில் அங்கீகாரம் பெற்றுப் பெற்றுத் தலைமுறை தோறும் காலூன்றிநின்று நின்று பயன்சுரந்து வருகின்றன இந்த உண்மை நம்நெஞ்சுகளில் உறைக்கத் தொடங்கும் போதே, எங்கள் கரிசனையை முழுக்க முழுக்க எங்கள் படைப்புகளை கனிதிசெறியப்படைப்பதிலேயே நாம் காட்டத் தொடங்கி ஈழத்தமிழ் இலக்கியச் சோலையை நாம் வளம்படுத்த முடியும்.

ஒருநூல் சிலநூறு பிரதிகளாகவேனும் அச்சாகிச் சமூகத்தின் கரங்களில் ஒப்படைக்கப்படாவிடின் அது தகுதி-காணப்பட்டுச் சமூகத்தால் மறுபதிப்புக்கள் மூலம் பேணப்பட்டு, பயன்கொள்ளப்பட முடியாமற் போய்விடும். மறைந்த ஈழத்தமிழ் எழுத்தாளர்கள் பலரின் ஆக்கங்கள் கையெழுத்துப் பிரதிகளாகவே கறையானாக கிரையாகி மாண்டு போனமை கவலைக்குரியது.

ஒரு படைப்பாளி மனிதனும் தான் பெற்ற மனிதக் குழந்தையின் பாதிப்பங்கிற்கே உரித்தாளியாகிறான். ஆனால் அவன்படைத்த இலக்கியக் குழந்தைக்கோவெனில், தாயும் தந்தையும் தானேயாகி, அவனே அதற்கு முழு உரித்தாளியாகிறான். “என்னை அறிந்தவன் என் தந்தையை அறிவான்”

என்று அப்படைப்பே படைப்பாளியைக் குறிப்பிடும் உண்மை வாரிசு. அப்படிக்க காலமெல்லாம் கூறும் வாய்ப்பை அதற்கு நல்குவதற்காக, அதனைப் படைப்பாளி அச்சிட்டுப் பேணுவைக்க வேண்டியது அசட்டைசெய்ய ஒண்ணாத அவனது கடமை. இப் பொறுப்புணர்ச்சி, பொருண்மியத் தடைகளுக்குட்பட்டு நலியும் நிலையிலுள்ள வன்னி எழுத்தாளர்கள் உட்பட்ட அண்மைக்கால ஈழத்தமிழ் எழுத்தாளர் மத்தியில் நிறையக் காணப்படுகிறது. இது மகிழ்ச்சியும் மனநிறைவும் தரும் மேம்பாடாகும்.

ஒரு படைப்பை, தன்மனச்சான்றின் நூறு வீத அங்கீகாரத்துக்குரிய விதத்தில், நியாயப்பாட்டுடன், மொழிச் செம்மை அணுவும் பிசகாமல், யாருக்கும். எதற்காகவும் வளைந்து கொடுக்காத சுயத்துவத்துணிச்சலுடன் படைத்துச் சிறியதொகையாகவேனும் அச்சிட்டு ஆவணப்படுத்தி வைப்பதுடன் ஓர் எழுத்தாளனின் பணிமுடிகிறது. மிகுதி வேலையைக் காலம் தீர்மானிக்கும்.

இந்தச் சிந்தனையோடு, வாழ்வின் மூப்பெல்லையில் நிற்கும் எனதிந்த முக்கிய ஆக்கங்களை ஆவணப்படுத்தி வைக்கும் முயற்சியில் நான் இறங்கியபோது, பல தசாப்தங்களாக யாழ்ப்பாணத்தில் தான் புரிந்துவரும் வலிவு மிக்க இலக்கியப் பணிகளின் நடுவே இதுவரை ஈழத்து எழுத்தாளர்களின் 62 நூல்களை வெளிக்கொணர்ந்தும் சாதனை படைத்துள்ள யாழ் இலக்கிய வட்டம் என் இம் முயற்சியில் கைகொடுக்க முன்வந்து தனது வெளியீடாக, என்னாலியன்ற பங்களிப்புடன் என் கவிதை நூலையும் வெளியிடுகிறது. எனவே யாழ் இலக்கிய வட்டத்துக்கு - குறிப்பாக அதன் தலைவர் என் அடிநாள் இலக்கிய நண்பர் செங்கையாழியான் அவர்கட்கும் பொருளாளர் புத்தொளி ந. சிவபாதம் அவர்களுக்கும் நான் என்றும் நன்றிக் கடப்பாடுடையேன்.

இந்நூலுக்கு அணிந்துரை வழங்கியுள்ள, என்இனிய நண்பர், அறிவும் உணர்வும் உன்னதமுற்று விளங்கும் யாழ்ப்பல்கலைக்கழகத் தமிழ்ப் பேராசிரியர் கலாநிதி எஸ். சிவலிங்கராஜா அவர்களுக்கும், இத்தொகுதியில் இடம்பெறும்.

“நீள் வழியில் நீர்தெளிந்த ஓடை - குளிர்
நீலநிறம் தூங்கும் பனி வாடை!
ஆள் மயங்குங் கன்னி வள்ளி
அங்கு நின்றாள் தண்ணீரள்ளி - வாரும்!
வீடு பாரும்!”

என்ற என் தைப்பொங்கல் நாட் கவிதை சித்திரிக்கும் காட்சியை அட்டை ஓவியமாக அழகுற வரைந்து வழங்கிய ஓவியர் ரமணி அவர்களுக்கும், அதனை அச்சிட்டு வழங்கிய திருநெல்வேலி குரு ஸ்கிரீன் பிறிண்டேர்ஸினருக்கும், இந்நூலைத் துரிதமாகவும் நேர்த்தியாகவும் அச்சிட்டுள்ள நாவலர் றோட் (பெருமாள் கோவிலடி) கங்கை ஓவசெற் பிறிண்டேர்ஸினருக்கும் அறிமுகம் எழுதிய இலங்கைக் கம்பன் கழகப் பொருளாளர் என் கவிதை மாணவன் கவிஞர் த. ஜெயசீலன் அவர்களுக்கும் மேலும் இந்நூல் கரைசேர உதவிய உதவுகின்ற உதவப்போகும் அனைவருக்கும் என் நன்றியைக் கூறி அமைகிறேன்.

கிணுவில் மேற்கு,
கிணுவில்
02-08-2002

அன்பன்
ச.வே.பஞ்சாட்சரம்

எழுத்தாளர் சிற்பி அவர்களின் ‘கலைச்செல்வி’க்குச்
சமர்ப்பணம்

ஈழச் சிறந்த எழுத்தாளர் சந்ததிகள்
வாழப் பிறந்து வளருங் கலைச்செல்வி!
சோக்கடித்துச் சுற்றுந் துடுக்கடக்கிப் பண்பினச்
சாக்கடைக்குள் வீழ்ந்து தாழாமல் காத்துய்யும்
நோக்கெடுக்கப் பண்ணி, நுண்ணறிவுத் தேன்கவிதைப்
பூக்கடைக்குப் போகும் வழிகாட்டி வைத்தாயே!
நாற்றெடுத்து நட்பு, நலஞ்செய்த உன்னருளால்,
நேற்றெடுத்த காலால் நிறைஅடிகள் வைக்கின்றேன்!

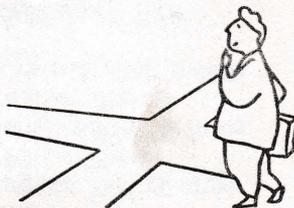
1967 “தண்டலை” தொகுதியில்

நூலாசிரியரின் வெளிவந்த நூல்கள்

1. எழிலி - சாகித்திய மண்டலப்பரிசு பெற்ற காவியம்
2. தண்டலை - கவியரங்கக்கவிதைகள் தொகுதி - 1
3. இன்பவானில்
4. சின்னஞ்சிறு கதைகள்
5. தமிழ் இலக்கணப் பூங்கா (3ஆம் பதிப்பு அச்சில்)
6. தமிழ் இலக்கிய வினாவிடைப் பூங்கா
7. புகம்பப் பூக்கள்
8. நாடும் வீடும் - கவியரங்கக் கவிதைகள் தொகுதி - 2
9. இணுவில் சைவப் பிரகாச வித்தியாசாலை வரலாறு
10. முக்கோட்டத்துதி
11. இணுவை முருகன் பிள்ளைத் தமிழ்
12. இணுவை செகராசப்பிள்ளையார் பிள்ளைத்தமிழ்
13. அன்னை நாச்சி அருள்மஞ்சரி
14. சுன்னை ஐயனார் அம்புலித்தாது
15. அன்னை அருளமுதம்
16. கைதடி நுணாவில் சிவபூதராயர் பதிகம்
17. கந்தபுரம் முருகன் திருப்பள்ளியெழுச்சி
18. கந்தபுரம் முருகன் மும்மணிக்கோவை
19. இணுவில் விளாத்தியடி வைரவர் திருவிரட்டை மணிமாலை
20. வட்டக்கச்சி ஸ்ரீரங்கநாதர் திருவிரட்டை மணிமாலை
21. கந்தபுரம் காட்டம்மன் சிந்து
22. கந்தபுரக் கண்ணனுக்கு...!
23. அக்கராயன் சித்திவிநாயகர் திருவடிபுகற்பா
24. மல்லாவி யோகபுரநாதர் சேவடிச்சிந்து
25. மல்லாவி யோகபுரநாதர் திருப்பள்ளியெழுச்சி
26. உடுவில் புளியடிஞான வைரவர் திருவூஞ்சல்
27. கந்தபுரம் கண்ணபிரான் திருவூஞ்சல்
28. வன்னேரிக்குளம் ஐயனார் அருள் மங்கலம்
29. கந்தபுரம் ஸ்ரீநாகதம்பிரான் திருவூஞ்சல்
30. கந்தபுரம் கரும்புத்தோட்டவிநாயகர் திருவூஞ்சல்
31. கந்தபுரம் ஸ்ரீ முத்துமாரியம்மன் திருவூஞ்சல்
32. கந்தபுரம் நடனமுத்துமாரியம்மன் திருவூஞ்சல்
33. கந்தபுரம் இரண்டாம் பாடசாலைத் தூர்க்கை அம்மன் திருவூஞ்சல்
34. பலாலி மனோன்மணி அம்மன் திருவூஞ்சல்
35. முழங்காவில் முருகன் திருவூஞ்சல்
36. வன்னேரி ஐயனார் திருவூஞ்சல்
37. உடுப்பிட்டி மனோன்மணி அந்தாதி
38. கண்ணன் கவசம்
39. பரந்தன் பொறிக்கடவை அம்மன் தலபுராணம்
40. கந்தபுரம் கொண்டலடி ஞான வைரவர் பதிகம்
41. பாலம்பிட்டி முத்துமாரி அம்மன் மும்மணிக் கோவை
42. கிளிநொச்சி ஆனந்தபுரம் தூர்க்கை அம்மன்துதி

అవగాహన

யாழை எடுத்திளந் தோளிலமைத்து

வானந் தொடும்மொட்டை மாடியின் மீதினில்
நானும் அமர்வதுபோல் - எழில்
தேனும் அருந்துதல்போல் - வெறும்
கூனற் குடிசையுள் கூரை கண்கள்வழி
வானம் அளந்திருந்தேன் - மிடி
ஊனம் மறந்திருந்தேன்!

வம்பு புரிந்தினம் வாழ்வினர் கொஞ்சிடும்
உம்பர் படுக்கையிலே - அமர்
தெம்பின் மிடுக்கினிலே - குத்துந்
தும்பின் படுக்கையில் தொய்யுங் கயிற்றிடை
தம்பம் எனவிருந்தேன் - கையை
நம்பும் நிலையிருந்தேன்!

கோடிபல் மானிடர் கோட்டைகள் மண்மிசைக்
கூடி மறைந்திடினும் - பிறர்
கேடு துயர்கெடவே - நிதம்
பாடு படும்உயர் பாங்கினர் தம்மையே
நாடு மறந்ததில்லை - எனும்
பீடு நிறைந்திருந்தேன்!

குழும் இருக்குவை தோயும் மயக்கினில்
தாழை மலர்உடையாள் - நகை
வாழுஞ் சுடர்விழியாள் - சிறு
யாழை எடுத்திளந் தோளில் அமைத்திசை
வாழ நடந்து வந்தாள் - இந்த
ஏழை கலங்க வந்தாள்!

“பற்றே இலாதவன் பாவையே” என்றுயிர்
வற்றி நிலைகுலைந்தேன் - அதைப்
பற்றி யெதற்காம்!” என்றாள்! - பயம்
உற்றே நடுங்கெனை ஒன்ற அணைத்தனள்!
அற்ற தவள் உருவம் - அங்கு
பெற்றனென் பாத்திறனே!

“ஈழநாடு”

உயிரோடுயிராக .....

இன்றெனை ஏந்திடும் மண்ணிது போலெனை
ஏந்தியே தன்வயிற்றில் - அன்னை
என்றநல் தெய்வமும் ஐயிருதிங்களும்
ஈந்தது செங்குருதி!

மண்ணது பொன்மடி மீதினில் இன்சுகம்
மாந்தித் திரிவதுபோல் - அன்னை
வண்ணத் திருமடி மீதிலும் ஆனந்தம்
வாரிக் குடித்திருந்தேன்!

வல்லவென் மெய்யினில் மண்ணெனும் பூதியம்
மன்னியு றைவதுபோல் - அன்புச்
சொல்லினில் ஆட்டிடும் அன்னையி ரத்தமும்
ஆர்ந்தநற் பண்புமுண்டே!

செத்தபின் என்னுடல் தீய்த்திந்த மண்ணினில்
சேர்த்திடும் நன்றியைப்போல் - என்றன்
உத்தமத் தாயுயி ரோடென்றன் ஆவியை
ஒன்றிடச் செய்யிறைவா!

“ஈழநாடு”

உழைப்பின் உன்னதம்

பொங்கலைக் கடல் இடத்தில்

பொலியும் முத்தை அள்ள வேண்டில்
முங்கிநீரில் முச்சடக்கல் தேவையாம் - ஈது
முழுமு யற்சி யாலே யேதான் மேவுமாம்!

மலைவயிற்றிற் கெழுமிவைகும்

மணியெடுக்க வேண்டுமேனும்
வலியபாறைச் சுரங்கந் தோண்ட வேண்டுமாம் - உள்ளே
மன்னிநின்று மைத்திடவும் வேண்டுமாம்!

தங்கவயலின் தரைவயிற்றின்

தங்க வேட்டை வேண்டுமேனும்
அங்கும் ஆழ் சுரங்கம் வெட்ட உள்ளதாம் - அதை
அள்ளும் போதும் அல்லல்களோ கொள்ளையாம்!

இந்தச் செல்வ வகைபடைத்தும்

எய்த ரிய வாக்கி யிவ்வண்
விந்தை செய்வ தேனியற்கை? செல்வமே - சேர
விஞ்சுழைப்பு வேண்டுமென்று சொல்லவே!

“கலைச்செல்வி”

நீழல்போற்றும் நீலை

நூறிச் சிதம்பிய பொய்கையில் பூவினை
 நாமகள் பொன்மகள் செல்வம் என்பார் - மிடிச்
 சேறில் சிறந்தொளிர் சேயிழைப் பூவினைச்
 சேரும் வெறுஞ்சுமை என்றிடுவார்!

ஏட்டில் விளங்கிடும் நல்லவர் தம்மையோ
 ஏத்திப் புகழ்ந்து வணங்குகிறார் - பசி
 வாட்டவும் தீதெண்ணா நல்லவர் தம்மையோ
 மதித்து நடக்கத் தயங்குகிறார்!

தொண்டைப் புகழ்ந்தொரு மேடையில் பேசிடில்
 சொக்கி மிகமிகத் தேவையென்பார் - அதைக்
 கொண்டு பிறநலம் பேணிடு வோர்மனம்
 குத்துஞ் செயல்பல செய்திடுவார்!

தெய்வக் கதைகளை, சேர்வடி வங்களைச்
 சென்னி மிசைவைத்துத் துள்ளிடுவார் - புவி
 உய்யத் தகுந்தநல் தெய்வீகப் பண்புகள்
 ஒன்றும் தழுவிடும் எண்ணமிலார்!

உண்மைப் பொருளினை விட்டவ ராயதை
 ஒட்டியெழுமநீழல் போற்றுகிறார்! - மனக்
 கண்ணைத் திறந்திவர் பார்ப்பதென்றோ? முறை
 கண்டு தகும்நெறி கொள்வதென்றோ?

“ஈழநாடு”

நீலைமாறாமா?

நொந்து சுமந்தெனைத்
 தந்துபுறம் உயிர்என்பவர் - பிணி
 வந்த பொழுதினில்
 வெந்து பரிந்தும் அஞ்சவர் - மிடி
 உந்து சுழிப்பினில்
 சிந்தி விழிப்புனல் விம்முவர் - தர
 வந்த இவன்பெறல்
 முந்துதவம் என வையகம் - அன்னை
 சிந்தை குளிர்ந்துதிர்
 அந்த விழிப்புனல் காண்பெனோ?

கீற்றுக் குடிசையுள்
 சேற்றில் ஒழுக்கிடைத் தூங்கியே - புயல்
 காற்று வெயில்தனில்
 ஊற்றும் மழைதனில் நின்றுமே - உடல்
 போற்ற மறந்ததன்
 சாற்று வியர்வைஊன் வெள்ளமே - ஓடும்
 ஆற்றுமெய்த் தந்தைமுன்
 வேற்றுநாட் டோர்களுங் கண்டெனை- திறன்
 சாற்ற மகிழ்ந்திவர்
 தூற்றும் விழிமழை காண்பெனோ?

மஞ்சை அளந்திட
 விஞ்சும் உலகியல் சிந்தையில் - வளம்
 கொஞ்சம் விழைவினில்
 துஞ்ச நிலைகெடல் நெஞ்சினில் - இவ்வென்
 பிஞ்சு மனங்கவல்
 பஞ்ச மிருந்தடைவாழ்வினில்! - தமின்

கஞ்சிக் கிலாநிலை
 நெஞ்சு பொறைபெறச் சொல்லிய - அயற்
 பஞ்சைகளை உண்ணும்
 பஞ்ச மகன்றிடக் காண்பெனோ?

வெள்ளை அணிந்துளம்
 துள்ளு நிலைபெற எண்ணியும் - தமிழ்
 எள்ளும் வகையினில்
 வெள்ளை யரின்மொழி பேசியும் - முன்னம்
 உள்ள வறுமையும்
 கொள்ளை மடங்கினிற் பல்கியும் - மனம்
 அள்ளி, அறிவினை
 அள்ளி அளித்தெனை நல்லவர் - நடுத்த
 தள்ளும் தமிழ் உல
 குள்ளம் அனைத்திலும் பெய்வெனோ?

“கவிதைச் செல்வம்” தொகுதி

கள்ளின் விலை

பாளைப் பனைகள் அருகால் நடக்கையிலே
தாளி மணம்வீசுஞ் சங்கதிபோல், கள்மணந்து
சூளையிடும் நெஞ்சில் துயர்!

வெயிலுங் குளிர்நிலவு வெந்தணலும் மென்பு
புயலும் நறுந்தென்றல் பூந்தேறல் மாந்தில்!
அயர்வும்பின் வாட்டா தடி!

ஒன்றுக் கிரண்டாய் உறுஞ்சிட்டு மார்நிமிர்த்தி
நின்றால் உலகம் நிலவன்றோ? ஓர்ரூபா
என்றாலும் கையில் இலை!

மாந்தல் இடர்தான்! மனந்தாங்கி மாந்திட்டால்
மாந்தர்க் கதுபோல் மகிழ்வுண்டோ - தேனன்றோ
ஈந்தான் நறையாய் இறை!

தாயத்துச் சங்கிலியும் தங்கத்தில் மோதிரமும்
போயிற் றிதற்கே! புதுவேட்டி உண்டோகோ!
ஆயிற் றிடுப்பால் அவிழ்!

இந்தப் புதுவேட்டி இன்றுடுத்தேன் ஏற்றுக்கொள்!
தந்தாற் சரிகள்ளே! சால்வைதான் மிச்சமது
வந்தாலும் நாளை வரும்!

“விவேக”

ஒருநொடி சொல்வேன்

ஒருநொடி சொல்வேன் தம்பி!
உரைத்திடு விடையை! பார்ப்போம்!
பெரியது வடிவில்! இன்னல்
பேசிடுஞ் சிவப்பு வண்ணம்!

சாப்பறை கேட்கும் ஓடல்!
தடுத்திடும் இடங்கள் தோறும்
கூப்பிடு தொலையைத் தாண்டிக்
குதிப்பொடு நிற்கும்! கண்டு

தடுத்தவர் ஓடி வந்து
தவிப்புடன் ஏறும் போது,
தடுக்கிமண் கவ்வும் வண்ணம்
தனித்திரு நடனஞ் செய்யும்!

தான்பெறும் இன்பம் தன்னைச்
சார்ந்தோரும் அடைய, அன்னார்
ஊன்தனை எலும்பு நீங்க
உலுக்கிடும்! குலுக்கிச் செல்லும்!

மருத்துவ நிலையம் முன்னே
மறித்தொரு சிலரே மிஞ்ச,
இருப்பவர் பெரும்பா லோரை
இறக்கியே செல்லும் மேலும்!

தெரிந்திட விலையா இன்னும்?
தெருக்களில் யாழ்ப்பாணத்தில்
திரிந்திடும் இ.போ.ச. வைச்
செப்பினேன் அறிவாய் தம்பி!

“புதினம்”

தமிழின்பம்

குன்தமிழ்ச் சிற்பிகள் கைத்திறன் - சொலும்
சிற்பக் கலைத்திருக் கோவில்கள்
மின்சைசுடர்விடு நுண்ணெழில் - தனில்
வீறுவதுந் தமிழின்பமே!

துள்ளுங் களிப்பர தத்திலே - பண்டு
தொட்டுத் துலங்கு மெழில்களும்
கொள்ளை யடித்துல கத்தவர் - உளம்
சூறுவ துந்தமி ழின்பமே!

வையப் பொதுமறை வள்ளுவம் - பல
மக்கள் மொழிகளிற சென்றுமே
உய்யும் நெறியுரை செய்திடும் - பணி
உள்ளும் சொலல்தமி ழின்பமே!

கற்பின் சிறப்பினைத் திண்மையை - புவி
காண உரைத்த மறத்தியர்
பொற்புறு செய்திகள் மண்ணவர் - கண்டு
போற்றச் சொலல்தமி ழின்பமே!

வண்ணக் கலைகளைப் பண்பினை - இந்த
வையகம் இன்னுஞ் சுவைத்திடும்
வண்ண மமைந்தநல் மேடையாம் - தமிழ்
வாழ உழைத்துல கேற்றுவோம்!

“கலைஞன்”

விளக்கெண்ணெய் மாமருந்து

சீத்துநிதம் பட்டினியால் மடிவோர்க் கென்றோ
 தீயவரின் வலைசிக்கி அழிவோர்க்கென்றோ
 கொத்தடிமைப் படுகுழியிற் குலைவோர்க் கென்றோ
 கோல்கோடா ஆட்சியினை நிறுவற் கென்றோ
 உத்தமநற் பணிசெய்ய ஊக்கந் தாங்கி
 உழைக்கின்ற காளையரே உம்மேல் காதல்
 பித்தவெறி கொண்டுகள் உறுதி கொல்லும்
 பெண்டொல்லை உள்ளதெனில் இங்கே வாரீர்!

“விட்டகுறை தொட்டகுறை தீர் அன்று
 வீட்டரசி என்றுசுமை யாகச் சேர்ந்தாள்,
 பட்டகடன் பழிதீர்ப் பிறந்து நம்மைப்
 பாம்பாட்டும் பிள்ளைகுட்டி எல்லாம் போதும்!
 விட்டகல்வோம்!” என்றெண்ணி அவர்கள் மீளா
 வெறுப்பிற்காய் ஏங்குகின்ற தந்தை மாறே
 மொட்டையொடு முழங்கால்மேல்முடிச்சுப் போட
 முடியாதோ? வழியுள்ள திங்கே வாரீர்!

பிள்ளைகுட்டி பெரிதாகி யிருக்கும் போதும்,
 பெண்டாட்டி அவற்றுக்காய்க் கலங்கும்போதும்,
 கள்ளடிக்க வாவென்றே அழைக்கும் நண்பன்,
 கண்போட்டு மகள்மேலே அலையு தாரி,
 வள்ளலென ஏச்சுகளை வழங்கி நிற்கும்
 வட்டிக்குப் பணத்தந்தோன் - இவர்கள் தொல்லை
 உள்ளதெனில் ஓடோடி வாரீர் இங்கே!
 ஒழித்தற்கும் இவை நல்ல மருந்தொன் றுண்டு!

அருந்திட்ட நேரமது மறுநாள் தன்னில்
 அணுகிடவும் அருவருக்கும்! அப்போ தங்கே
 இருந்தவரை இடம்பொருளைக்காணும் போதும்
 எண்ணிடினும் உயிர்போகும் ஏற்றம்மிக்க
 விருந்தாகும் விளக்கெண்ணெய் அதுவே இந்த
 வேதனைகள் தீர்க்கும் அருமருந்தாம்! ஒவ்வோர்
 அருந்துளியை இவர்பருகச் செய்தாற் போதும்!
 அணுகாமல் அகலுமிவர்தொல்லை யாவும்!

“சானா”

தங்கையரே மங்கையரே!

ஓங்கையரே இளம் மங்கையரே - மறத்
தன்மையிலே நெறி வன்மையிலே
பொங்கிய சந்ததிப் பூத்தவரே - புதுப்
போதை மயக்கினை நீக்கிடுவீர்!

தீயர் மதிப்பினை வேண்டிநல்லோர் - மனஞ்
சீயெனும் வண்ணம் உடுப்பதுவா?
தூய தமிழ்க்குலப் பண்புடையோர் - அடி
தொட்டு வணங்கிடுந் தாரணியே!

அந்நிய மோகத்தைத் தள்ளிடுவீர் - வெறும்
ஆடம்பரத்தினை எள்ளிடுவீர்
மின்னுடல் வண்ணம் மறந்திடுவீர் - புவி
மேம்படு கல்வியில் ஆர்ந்திடுவீர்!

ஈகொளமட நாய்கொள - இடர்
ஏற்ற அலைந்திடும் பேய்கொள
தூய்மை அழிந்திடச் சுற்றிவரும் - இளந்
தொல்லையர் போக்கினை மாற்றிடுவீர்!

சென்னியிற் கஞ்சிக் கலஞ்சுமந்து - அன்புச்
செம்மலைச் செல்வங் குவிக்கு மந்த
நன்னிலைக் குய்த்திடக் கன்னியரே - எண்ணி
நல்வளம் நாட்டினுக் கீந்திடுவீர்!

“கலைஞன்”

குடிகாரனும் குழந்தையும்

குட்டித் தடுமாறித் தள்ளாடும் போதிலுனைக்
கட்டித் தழுவுகிறாள் கண்மணியே!
கெட்டோனாய்த்
திட்டிப் பிரிகின்றாள் செய்யின்யான் உன் செயலே!
எட்டித் திரிகின்றாள் ஏன்?

சொக்கும் மழலையென்றே சொல்லிக் களித்திடுவாள்
திக்கித் திணறும்நின் பேச்சதனை!
விக்கலெழ
நாவுந் தடுமாற நான்பேசில், வெஞ்சொல்லை
ஏவுஞ் செயல்தும் ஏன்?

சீறிச் சினங்கொண்டுன் சின்னஎழிற் கைகளினால்
மாறிப் புடைக்கில்நீ வாழ்த்துபவள்,
மாறுபட
மீறுந் துடிப்பில்யான் விட்டொருசொல் ஏசிடினும்
ஈறில் சினங்கொள்வாள்! ஏன்?

கொட்டிக் குதறிமனம் கூசாமற் பாற்சோற்றை
வட்டில் எறிந்தும்நீ வையாமல்
விட்ட இவள்
சிச்சீ சுவையில்லை தீனிதிலே என்னில் யான்
எச்சில் உமிழ்கின்றாள் ஏன்?

திருநெல்வேலி
ஆ.ப.க.சஞ்சிகை

பாவலர் யாழ்ப்பாணம்

யின்னொளிப்பல நன்மை யிருப்பினும்
 வேதனைத்துடிப்புற்றிடு மாதலின்
 கன்னலுக் கருஞ் சாறு மிகுக்கினும்
 கட்டிநிற்பது சக்கையும் ஆதலின்
 செந்நெல் விற்பலர் வாழ்வே இருப்பினும்
 செத்தவைக்கோல் உதிர்த்தன வாதலின்
 சின்ன வென்றிவைதள்ளி யிகழ்ந்திடச்
 சிந்தை கொள்பவர் யாருளர் பாரினில்?

முல்லை மல்லிகை அல்லி சிறக்கினும்
 மொட்டவழிவதோ அல்லிடை யாதலின்
 நல்லபண்புகள் பெண்ணுளிருப்பினும்
 நண்ணிநிற்பது பேதைமை யாகலின்
 கல்லினிற்சிலைகட்டெழில் பூக்கினும்
 கல்லெனப்படும் கீழ்மைய தாதலின்
 நல்ல அன்றெனத் தள்ளி மிதித்திடல்
 நன்மை யென்பவர் யாருளர் பாரினில்?

இன்ப நல்லுணர் வள்ளி வழங்கிடும்
 இன்னிசைத்தமிழ்ப்பாடல்! இருப்பினும்
 என்பெழுந்திடும் ஏழ்மையர் இன்னவை
 ஈந்துநின்றிடும் பாவலர் ஆதலின்
 நன்றுடைத்திலை என்றே யிகழ்பவர்
 நம்மிடைப்பலர் உள்ளனரே! இதென்?
 தென்குலத்தமிழ்ப் பாவலர் சந்ததித்
 தீயந்திடார் பசித் தீயினில் யாருளர்?

“சுதந்திரன்”

வலுப்பெற வேண்டும்

மண்ணிற்களி துள்ளப் பணிசெய
வந்துற்றவர் தம்முட் தலையென
எண்ணப் படுதொண்டில் திகழ்வுறு பேராசை.....

வேரற்றிட வஞ்சிப் புலகினில்
வீறுற்றிட மேன்மைத்தமிழ் நெறி
போரிட்டிட நாடும் மனமுடை வெறிவேகம் ...

பண்பைப் பலி கொள்ளப் பசியுடைப்
பட்டப்பகல் வேடச் சிறியரைக்
கண்டித்தவ மானப் படவிடு மிகுகோபம்..

சின்னஞ்சிறு இன்பம் பெறவுயர்
தெய்வம்வரு பண்பைக் கொலைசெய
உன்னுந்தன துள்ளம் வதைசெயுங் கொடுங்கோன்மை...

இன்னல்பிறர் எய்தும் முறையினில்
ஏதுஞ்செய எண்ணும் பொழுதினில்
இன்னும் ஒரு கொஞ்சம் பொறுஎனும் ஒருசோம்பல்..

ஆசைவெறி கோபம், கொடுமுறை
ஆளும்நெறி, சோம்பல் புவியிடை
நாசம்பட, மேலும் இவைவலுப் பெறவேண்டும்!

“ஈழநாடு”

தெய்வீகப் பெண்மை

பாரெங்கும் திருமலியப்

படைத்திந்த உயிரெல்லாம் காக்கும் வெள்ள
நீரிங்கு நாம்பெறுதல்

நிறம்விஞ்சு நேரிழையார் தலையின் வண்ணக்
கார்சூந்தல் தம்கருமைக்

கவின்வெல்லக் கண்டுமுகில் கரைந்தே இல்லை!
பேர்மீந்த தம்கொடையிற்

பெண்தாய்மை மிஞ்சலறிந் துருகும் பேறாய்!

மாய்ந்துவிட ஒளியாட்சி

வஞ்சகரை ஊக்கவரும் இருளாம் பாவி
சாய்ந்துவிடுந் தண்ணொளியைத்

தரணியுளோர் பெற்றிடுதல் நிலவுக் கன்னி
ஆய்ந்(து) இனிஎன் றன்மறுவை

அருவருக்கும் பெண்முகங்கள் தூங்கும் என்றே
பாய்ந்ததி லா? தாம் தேய்ந்தும்

பார்காக்கும் பெண்களினைத் தொழுவந்தன்றோ?

வளமென்ற கார்வண்டி

வரவிங்கே அறிவிக்கும் விளக்கே என்னக்
குளமென்று புதரென்று

குழியென்று வழியென்கும் ஒளிநா மெய்தல்
இளமங்கை இடைநுண்மை

எழிலெய்த வெனமின்னல் அசைந்தே அன்று!
உளதென்னில் யார்க்கேனும்

ஒரின்னல், துடிபெண்மை பயில்நல்தோக்கால்!

“புதினம்”

கவிஞன் குரல்

“காதற் கவிதையெலாம் காலத்தாற் செத்துவிடும்!
ஆதலினாற் காதலினை அடியோடு விட்டுவிடு!
சாதியினைச் சண்டைகளைத் தான் புனைக” என்பதொரு
பேதைமையுண் டிந்நாளில்! காதல் கருவாய்

கோவை, உலாக்கள், குறளில் ஒரு பகுதி
சாவைத் தழுவினவா? தமிழில் இவையன்றிக்
காவியங்கள் எத்தனையோ காதற்சுவை காட்டி
ஓவாப் புகழும் உயர்மதிப்பும் பெற்றுளவே!
உயிரினத்தின் கடைசி உயிருள்ள வரை காதல்
இயல்பிருக்கும்! மக்களினம் இம்மண்ணில் உள்ளவரை
காதல் இருக்கும்! சாதல் அதற்கில்லை!
ஓட்டியெழும் பாட்டும்பட்டழிவ தேயில்லை!

காய்ந்து சருகாகிக் காலமெனும் வெப்பினிலே
மாய்ந்து மடிந்துவிடும் வலிமையிலா இலக்கியங்கள்
ஆய்ந்து சரியாக அறிவீர்! வலுவற்றுத்
தேய்ந்தே ஒழிகின்ற சிறுசாதிப் பிரச்சினையைப்
பாடிச் சிதைந்துவிட்ட பாம்படிக்கும் பாட்டுத்தான்!
முஞ்சுவக் குழிதிறந்து மூக்கைநாம் பொத்துவதா?
குத்தும் முள்ளென்றே கொளுத்திவிட்டோம் சாதியினை!
குத்தும் அதன்சாம்பல் கூடவென்று கருவமைத்துக்
கத்தும் மடைமையினைக் கைவிடுவீர் தோழர்களே!
மெத்தியெழும் விதம்விதமாம் புதியசிக்கல் தமைப்பாடீர்!
இன்னுஞ் சிலகவிஞர் இருக்கின்றார்! தாம்தனியே
தென்னங் குலையின் சிறுமின்னல் இடையாரின்
வன்ன எழிலை மயக்கவரின் காதலினைப்
பன்னூ றுவமைகளைப் பாய்ச்சிச் சுவைகண்டு

மட்டும் கவிபாட வரம்பெற்றோம் என்பார்போல்
தொட்டும் அறிந்தில்லார் காதலன்றி வேறுதுறை!

மக்கள் தொகைபெருகி அத்தொகைக்குத் தக்கபடி
சிக்கல் பலபெருகிச் சீரழியும் இந்நாளில்
சிக்கல் அறுத்துச் சீர்நல்கும் வழிசொல்லும்
தக்க பணிப்பாக்கள் தரவுந்நாம் எழவேண்டும்!

தமிழர் விழிபோல் மொழியை, உரிமைகளை
உமியின் இழிவாய் ஒதுக்கி மறுப்பவரை
மலையின் சரிவில் மழையின் சறுக்கலிலே
உலைந்துழைத் துக்கி ஓடான ஓரினத்தை
எத்தர் குலத்தின் ஏமாற்று வித்தைகளால்
வத்தைகளி லேற்றி வழியனுப்பி நிற்பவரை,
தட்டிப் பறித்துத் தமிழ் மண்ணைத் தம்மவரைப்
பட்டியடைக்கும் பச்சைவெறிப் பேரினத்தை
கொட்ட மடக்க வழிகூறாச் சிலகவிஞர்
விட்டிவற்றை விந்தைத் தேசியம் பேசுகிறார்!
அடக்கு முறையாள்வோர் அடிவருடி வாழ்வதுடன்
அடக்கப் படுமெமக்கே அறமுரைக்க வருகின்றார்!
கண்ணை விற்றுக்க வினோவியம் வாங்கும்
எண்ணம் விதைக்கும் இந்தச் சிறு கும்பல்
கூறுபொருண்மியமல்லாத் தமிழர் குலமேற்கும்
வேறுபொரு ளாதாரம் வேண்டும் இத் தீவுக்கு!

சோற்றுப்பஞ்சம் துணிப்பஞ்சம் இல்லாமல்
ஏற்றம் இழந்தே இருள்முடிப் போகாமல்
தந்தச் சிலைதாங்கித் தாலாட்டுப் பாட்டினது
அந்த இசைப்பில் அசைந்தாடுந் தொட்டிலிலே
முல்லைச் சரம்பல்லில் மொய்ம்மேகக் கூந்தலிலே
மெல்லமணக்கும் மெல்லியலார் பேச்சினிலே,
இன்பம் கொலுவிருந்தும் எழிலூட்ட வேண்டுமெனில்
அன்பின் மனைவாழ் வலுக்காமை வேண்டுமெனில்
பாட்டில் பொருளாழம் பண்பாழம் மேன்மேலுங்

கூட்டிப் படைக்கக் கூடுதலாய் அவகாசம்,
வண்ணக் கலைகட்கு வளம்நல்கி உயிராகும்
நுண்மைச் சிறப்பு நுகராய்வு வேண்டுமெனில்
செல்வம் வேண்டும்! திருவின் அருள்வேண்டும்!
வில்வத் தகைமை விளங்குஞ்சூழ் நிலைவேண்டும்!

நாடெங்கும் ஆலைச் சங்கொலிகள், நவில்கல்விக்க
கூடங்கள் தோறுங் குறைவில் தொழிற்கல்வி,
மேடெங்கும் காடெங்கும் வெட்டும்கொத் தும்ஒலிகள்
ஆடலன்றிப் பாடல்அரங்குகளில் கலைச் செழுமை
பொங்க நிறைக்கும் பொறுப்புள்ள நம்மிளைஞர்
மங்கி மழுங்கத் தம்மாற்றல் வளமெல்லாம்
“படித்தோம் தொழிலில்லை” என்றிரவு பகலாகக்
கிடக்கின்றார் தூங்கி! கிளர்ந்தே இவரெழுந்து
கொடுங்கள் வேலை! கூலிஇன்று பெரிதன்று!
விடுங்கள் உழைக்க வேண்டும் நம் மினத்துக்கே
என்றுரைத்தால் எத்தனையோ புதிய தொழில்துறைகள்
இன்றைப் பொழுதுகள் இங்கெழுந்து நிற்காவோ?
பங்குத் தொழிலகங்கள் பலவிங்கே நிறுவற்காய்
எங்கள் இளைஞர் எழுந்துநின்று பாடுபடப்
பள்ளி யெழுச்சி பாடுங்கள்! தன்மானம்
துள்ளி யெழும்பப் பாடுங்கள் துணிவாக!
வாழ்க தமிழோங்கி! வாழ்க தமிழரினம்!
வாழ்க இவைக்கெல்லாம் மண்போடா வகையாம் எம்
தேசியம் நல்லுறவு சிறந்து!

“கலைச்செல்வி”

நமக்குத் தொழில் கவிதை

மாசு நீங்கிட மண்ணவர் நெஞ்செலாம்
 மாண்பு சேர்ந்திட வந்தனம் பாவலர்!
 காசினுக்குநம் காவியப் பண்புகள்
 கட்டி விற்றிடும் காரியம் எண்ணிலம்!
 தூசெ னும்படி துப்பி விலக்குவம்
 தூய்மை யற்றவர் நட்பினை! ஆதலின்
 ஈசனேபுகுந் தெம்மனத் திண்ணையில்
 ஈன்று செல்குவன் இன்பநறுங்கவி!

முத்து வெண்ணகைமோகனக் கன்னியர்
 மொட்ட விழ்ந்து சிரித்திடும் பூக்குலம்
 தத்தி ஆடிடும் தண்ணியல் தோகைகள்
 தங்க வான்மணித் தண்ணொளி வெண்ணிலா
 சித்தம் அள்ளிடுந் தீங்குரற் பட்சிகள்
 தென்ற லன்ன எழில்பல சித்திர
 வித்தை காட்டிடும் வந்துவந் தெங்களின்
 மென்ன றுஞ்சுவை மீந்திடும் பாட்டினில்!

மின்னலை விறகென்று நினைந்திடும்
 வெள்ளியை மலரென்று புனைந்திடும்
 கன்னலைப்புது நிரை மாந்திடும்
 கற்பெனாங்குணச் சாற்றினில் நீந்திடும்
 இன்னலைச்சிறு தூசென வென்றிடும்
 ஏழ்மையை நிறம் எவ்விதம் என்றிடும்
 நன்னிலை தமிழ்த் தேசம் பொருந்திடல்
 நாடுகின்றவர் நந்தமிழ்ப்பாவலர்.

பண்பு பாடுவாம்! பண்பினுள் ஒன்றெனப்
 பாடு பட்டிடும் பண்பையும் வாழ்த்துவாம்!
 மண்பு குத்தினல் மானுட்ப் பண்புகள்
 மக்களுக்கென் றிலக்கியம் செய்திடோம்.

எண்மிகுந் தொழில் மக்களை ஏய்த்திடும்
 எத்தரின் மனம் பண்படப் பாடுவம்!
 கண்தரும் அறி வீகுவம் எங்கணும்!
 கயவர் என்பவர் கசடுகள் சாடுவம்!

பட்டு நல்கிடும் பூச்சியைக் கேவலப்
 பட்சி யாங்கழு குண்ண விடுத்திடோம்!
 முட்டை பொன்னிலே இட்டிடும் வாத்தினை
 மூடரின்கரம் கொல்ல விடுக்கிலம்
 விட்டி டோம்புனு கீந்திடும் பூனையை
 வேட்டைநா யிரையாக்கி மகிழ்ந்திட!
 மட்டிலாஅறி வுக்குவை மிக்கிடும்
 மங்களத் தமிழ் மாளவிடுத்திடோம்.!

வேலை இன்மை விளம்பி எழுங்குரல்
 வீற ழிந்தின்பம் மேம்படப் பாடுவம்
 ஆல யங்களிற் காலையும் மாலையும்
 ஆர்த்தெ முந்திடுஞ் சங் கொலி போலவே
 ஆலை எந்திர கூடங்கள் ஆயிரம்
 ஆழ்ந்த திர்ந்திடச் சங்கொலிப் பாடுவம்!
 பாலையும் புதுச் சோலைகள் ஆகிடப்
 பாடுகின்ற பரம்பரை யல்லவோ?

ஈங்கெம் ஆலைகள் ஈந்த நறும்பொருள்
 ஏற்றிடும்படி இங்குவந் தெங்களின்
 காங்கை யன்துறைப் பட்டின வாயிலில்
 காத்து நின்றிடுங் கப்பல்கள் ஆயிரம்!

வீங்கு நந்தமிழ் வெல்கலை கண்டிட
 வேண்டி இங்குறும் வேற்றவர்ஆயிரம்!
 ஓங்கு தெந்தமிழ்த் தொல்குடி இன்றெனும்
 உன்ன தப்புக்கு மீண்டிடப் பாடுவம்!

சிங்கமோவிறல் யானைக ளோளனும்
 திண்திறல்மறக் காளையர்! மின்னுடல்
 தங்கமோமலர்ச் சப்பற மோவெனும்
 தார கைவிழிக்கன்னியர்! வாழ்வெல்லாம்
 கொங்கு தேர்ந்திடும் வண்டென நல்லவை
 கொண்டு கூறிடுங் கூன் வெல்லும்மூப்பினர்
 திங்க ளோளனுஞ் சுந்தரப் பிள்ளைகள்
 சேர்ந்து மின்னிட நம்மினம் பாடுவம்!

ஏடெலாம்கவி இன்பம் முழங்கிட
 எண்ணெ லாம்தமிழ்வெற்றி அளந்திட
 நாடெலாம்நமை நாடி நலம்பெற
 நல்லவர் தொகை இங்கு நிரம்பிட
 வீடெலாம் தமிழ் நீதி விளங்கிட
 வீறெலாம் தமிழ் வீரம் இயம்பிட
 பாடெலாம் பனி யாகி மறைந்திடப்
 பாடுவோம்புது வாழ்வு படைக்குவோம்!

ஆடலுக் கெழில் ஈந்திடும் பாட்டுகள்
 அறிவி னுக்கொளி ஈந்திடும் பாட்டுகள்
 கூடலுக்குணர் வீந்திடும் பாட்டுகள்
 கொண்ட லுக்குயிர் ஈந்திடும் பாட்டுகள்
 வாடலுக்கழி வீந்திடும் பாட்டுகள்
 வள்ளலுக்குயர் வீந்திடும் பாட்டுக்கள்
 ஏடலுக்க வரைந்து நிலந்தொறும்
 ஏத்தெ ழில்கள் ததும்பிடப் பாடுவம்!

போதும்பள்ளி எழுவீரே

படுக்கும் போதுமேற்கினிலே
படியும் தலைகள் காலையிலே
கிடக்கும் மாறிக் கீழ்த்திசையில்!
கிளர்ந்து பள்ளி எழுவீரே!

மேலின் போர்வை உடையாக
வேட்டி போர்வையாகிவிட
மாலைகொண்ட தோற்றத்தின்
மாறாங் கோலங்கொண்டெழுவீர்!

நீட்டி நிமிர்ந்து சாய்ந்திடுவீர்!
நினைவு மறந்த துயிலினிலே
ஆட்டம் என்ன ஆட்டங்கள்
அபிந யங்கள் அப்பப்பா!

பரதம், போல்றாம், றொக்கென்றோல்
பறக்கும்மேலை நடனங்கள்
கரகம் காவடி கதகளிகள்
கண்டி யாட்டம் காட்டிடுவீர்!

நெடிய கோபு ரங்களினை
நின்று தாங்குஞ் சிலைகள்தம்
வடிவின் கூனல் வளைவெல்லாம்
மாறி மாறித் தாங்கிடுவீர்!

ஓட்டைச் செம்பு சருவங்கள்
ஓன்றாய்ச் சாக்குப் பையினிலே
போட்டுக் கட்டி வைத்தாற்போல்
போர்வைக்குள்ளே பொலிந்திடுவீர்!

கடைவாய் நீரிற் கந்தற்பாய்
கண்ணீர் சொட்டச் செய்திடுவீர்!
அட்டா மூக்குக் கயிற்றையுமா
அமைவாய் வாங்கிக் கொண்டுள்ளீர்?
பாயோ டென்ன பகையாக்கும்?
பாயை விட்டு வெகுதூரம்
போயேன் மண்ணில் புரள்கின்றீர்?
போதும்பள்ளி எழுவீரே!

“கலைச்செல்வீ”

ஒன்றே இனம் ஒன்றே திறன்

அடிபிடிக்குக் கேட்கவில்லை
 அடிபிடித்துக் கேட்கின்றோம்!
 முடிபிடித்துக் கேட்கவில்லை
 மடிவிரித்துக் கேட்கின்றோம்
 தடியெடுத்துக் கேட்கவில்லை
 நடுநிலைக்குக் கேட்கின்றோம்!
 கொடுமைகளைக் குடியழித்துக்
 கொடைகொடுக்கக் கேட்கின்றோம்!

என்சட்டை காற்சட்டை
 என்வேலை பெரிதென்றும்
 நன்னிலையில் நானென்றும்
 நா தடித்து நிற்பவனே,
 உன்கையில் தொழிலுக்கோ
 ஓடோடி ஆயிரவர்
 முன்வந்து நிற்கின்றார்!
 முடியாதென் றேயாரும்
 பின்னிற்குங் கடிதான
 பெருந்தொண்டு செய்பவனை
 நின்மேன்மை மிஞ்சிடுமோ?
 நேர்மையுடன் சிந்திப்பாய்!

மலகூட வாளியினில்
 மணம் நாறும் ஊத்தையினை
 சலம்பெய்த வீதியினைச்
 சாக்கடையைத் தன்னந்தக்
 கலவோடு மெய்யோடுங்
 கழுவுகிறான்! அள்ளுகிறான்!
 பலநூல்கள் கற்றவரைப்
 பண்டிதரை ஏனப்பா?
 உன் நெஞ்சைக் கேட்டுப்பார்
 உரைப்பதனை ஏற்றுக்கொள்!
 கன்னெஞ்சத் தனம் விட்டுக்
 கைகோத்து வாழப்பார்!

ஏற்கையிலும் பெரும்நிதியை
 இயன்றளவே செய்பவகேள்!
 ஆற்றுகின்ற தொழிலுக்காய்
 அளவாகக் கூலி பெற்றுச்
 சோற்றினுக்கே பாடுபடும்
 தொழிலாளி யைவிடநீ
 ஏற்றமுளன் என்று னதாம்
 இதயந்தான் சொல்லிடுமா?

கொண்டிருநல் மனையாளின்
 குணம்நம்பத் தெரியாமல்
 அண்டையினில் அவளருகில்
 ஆட்காவல் வைத்தமைதி
 கண்டிடற்குக் காசுபணம்
 கரைக்கின்ற இவ்வுலகில்
 பெண்டிர்குணம் நடைநம்பிப்
 பேசாது, போயுழைத்துக்
 கொண்டுவருங் கூலிகுணங்
 குறைந்தவனா என்றுன்றன்
 உள்ளத்தைக் கேள்பா!
 உரைப்பதனை ஏற்றுக்கொள்!
 அள்ளியன்பாய்த் தழுவியவன்
 அருள்நெஞ்சை ஏத்திடுவாய்!

அரவணைக்கும் தாயேஉன்
 அண்ணனிலும் உனைக்குறைந்த
 பரிவுடனே பார்க்கையிலே
 பதறுகின்ற நீசிறிதும்
 உரிமையுற வில்லாத
 ஒருவனைப் போய்க் கீழென்று
 சருவுகையில் அந்நெஞ்சம்
 சாம்பாதோ? வேகாதோ?
 நீயேகேள் உன்நெஞ்சை
 நெஞ்சந்தான் உரைப்பது போல்
 தாயேபோல் யார்யார்க்கும்
 தயவாக நடந்திடுக!

போட்டெறிந்த விதைபல்கிப்
 பொன்னாக விளைவதற்குப்
 பாட்டாளி கைகளினைப்
 பார்த்திருக்கும் வேளாளா!
 மாட்டினையே நினைவூட்டி
 வயிற்றுக்கே வழிதேடும்
 கூட்டங்கள் உனில்தாழ்ந்த
 குணத்தனவா என்றுனது

மார்தொட்டுக் கேட்டிடுக!
 மனச்சான்று சொன்னபடி
 தேர்கட்டி வைத்தந்தத்
 திருக்குலத்தை ஊர்விப்பாய்!

தின்றழிக்கப் பணந்தந்து
 தெருச்சுற்றல் சுவைகளிலே
 சென்றழிக்கப் பணந்தந்து
 செயல்தந்த பணிமனையில்
 நன்றிநிதி முதுமையிலும்
 நண்ணுகின்ற ஊழியரே

அன்றடித்தே அன்றுண்டே
 அடுப்படியில் துயின்று மனங்
 குன்றலற்றே வாழ்ந்து வரும்
 குணம் உம்மில்குறைந்ததுவா?
 சொல்லட்டும் உம்மிதயம்
 தொலையட்டும் வேற்றுமைகள்!
 வெல்லட்டும் ஒற்றுமையும்
 வேதனைகள் போயகல!
 வீட்டிற்குள் விடுவதுவும்
 விருந்துக்குப் போவதுவும்
 கூட்டிக்கொண் டுலவுவதும்
 குலஞ்சாதி பார்த்தேநம்
 நாட்டிற்குள் நடக்கிறது!
 நாளைக்கே தொடங்கிக்கொண்
 டாட்டங்கள் அத்தனையும்
 குணம்பார்த்தே அமையட்டும்!
 வீட்டுக்குள் தாழ்வுயர்வால்
 வேகிறதெம் இனவீடு!

ஊட்டம் பெறவும் நம்மோர்
 ஓங்கிடவும் வழிதேவை!
 பகுத்தறிந்த நெஞ்சைக் கேள்
 பக்கபலம் தரும்! நேர்மை
 வகுத்தஇந்தப் பாதையிலே
 வரிந்துகட்டிச் சென்றிடுவாய்!

ஊத்தையுமிழ் கந்தையினை
 ஓட்டுமுடல் வியர்வையினைப்
 பார்த்திறைவன் காய்வதில்லை!
 பண்பிலியை யேசுடுவார்!
 ஆத்திகர்காள் ஆண்டவனின்
 அடிதொழுது மேன்மையுறத்

தூர்த்தரொடித் தூயவர்க்கும்
 சுடர்க்கோவில் திறந்துவைப்பீர்!
 மனச்சான்றைக் கேட்டிடுவீர்
 மடைத்தனத்து மரபுசாதி
 இனச்சான்றை மறந்திடுவீர்!
 ஏற்றம்இன்றே முகிழ்க்கும்!

தேங்கி மிகும் வேற்றுமைகள்
 சிந்தையிலே கொள்ளாமல்
 ஈங்கெமது நாட்டினிலே
 இருக்கின்ற தமிழர்களின்
 தீங்ககன்ற ஆசைகளைத்
 தீயக்காமல் அடைவிக்க
 நாங்கனிந்தெம் மிதயங்கள்
 நடைமுறையில்பாடுபடிந்
 வீடுயரும் நாடுயரும்
 வேற்றுமைகள் மாண்டொழியும்!
 ஊடுயரும் இன்ப ஒளி!

“ஈழநாடு”
 பரிசுக்கவிதை

சாம்பார் புரிந்த சதி

மங்கலநாண் ஏற்றி மங்கை கரம்பற்றிச்
 சிங்கநடை போட்டுச் சிறிசாய் நகையரும்பு
 மறுபடியும் தம்வீடு வந்துள்ளார் மாப்பிள்ளை!
 சிறுபொடிகள் மற்றுஞ் சிலர்பெண்ஆண் வந்தார்கள்!
 என்றாலும் சாப்பிட்டேகிட்டார் எல்லோரும்!
 நின்றாறுகின்ற நெடும்போ துழைத்தவருள்
 முக்கல் முனகல்முறையீ டொவ்வொன்றாய்
 திக்குக் களிலெல்லாம் சிதறுண் டெழுகிறது!

குடத்தினிலே நீர் சுமந்து குத்துவதென்நாரி! ஒரு
 இடத்தில் இருக்க வழியில்லை ஈரமெங்கும்!
 கிடக்கிறது வற்றிக் கிணறங்கு நீரில்லை!
 உடைந்தன நீரிங்கு ஊற்றவைத்த செம்பெல்லாம்!
 என்றகுறைகள் இயம்புகின்றார்! வந்தசனம்
 ஒன்றும் அதிகமில்லை! ஓர்கிணறு நீரெங்கே!
 எண்ணிட்டார் மாப்பிள்ளை ஏதும் விளங்கிவில்லை!
 உண்ணமண மகளோடும் உட்கார்ந்தார் ஈற்றினிலே!

தீம்பா லமுதம் தித்திக்கும் சோறுகறி!
 சாம்பார் வருகிறது சாப்பிட்டு முடிவினிலே!
 குழைத்துத் துணைவிக்கும் கொடுத்துண்டார் ஐயையோ
 பிழைத்திட்ட தெல்லாம்! பெருந்தீ உறைப்பங்கே!
 தூடித்துக்கொண்டு சுழன்றே எழும்புகிறார்!
 குடிக்கக் குடிநீர் கொடுங்கள் குடங்குடமாய்!
 என்றிருவ ரும்பதைத்தார்! இல்லையங்கு தண்ணீரோ!
 சென்றதெங்கே நீரென்று தெரிகின்ற தப்போதே!

மிளகாயின் தூளைஇம் மணம்விரும்பாஓ ரயலாள்
 களவாக அள்ளிக் கணக்கின்றிச் சாம்பாரில்
 வீம்பினுக்கென் றேதான் வீசிட்டாள்! இது அந்தச்
 சாம்பார் புரிந்த சதி!

“ஈழச்சுடர்”

வானம் உவக்கும் தானம்

வானம் உவக்க மண்ணுவக்க நல்லிரத்த
 தானம் புரியும் தயவுமிகும் என்தோழா
 தீன்தந்தோர் செத்தோர்க் குயிர்தந்தோர் ஆவரெனில்
 ஊன்குருதி தந்தோர்க் கொப்புண்டோ? மண்பிடிக்கும்
 யுத்தமெனும் பேய்க்கு யுகயுகமாய் ஈந்துவரும்
 ரத்தம்போ லல்லா திரட்சிக்கும் ரத்தமிது!
 அழித்திந்த மாந்தர் அருங்குலத்தை மாய்க்காமல்
 தழைப்பிக்கும் தெய்வத் தண்ணளியே தாங்குவது!

உண்டு தவழ்ந்து விளையாடி ஓர்துணையைக்
 கொண்டு குலவிக் குடியிருந்த மண்காக்கச்
 சிந்துமிரத்தம் தனைப்போன்ற திவ்விரத்தம்!
 வெந்து துடிக்கும் விட்டகலா நோய்போக்க
 வந்த மருந்தாய் மரணம்வென் றுயிர்காக்கும்
 பந்த பாசம் பரிவறிந்த திவ்விரத்தம்!

பாரங்கோர் தாயை! பச்சைக் குழந்தையுடன்
 நேரம் பலவாய் நிறைந்த வயிறுளைந்தும்
 பிள்ளை பிறக்க முடியவில்லை! அறுவையினால்
 மெள்ள எடுக்க வேண்டும் உயிருடனே!
 அறுவை நடத்த அவட்கோ இரத்தமில்லை!
 இறைவனருள் போலுன் இரத்தம் எடுத்தேற்றிப்
 பிள்ளைதா யுயிர்கள் மீட்டார்! பெருங்கருணை
 வள்ளல் உன்னை மனங்குளிர அப்பெண்ணின்
 கணவன், பெற்றோர் கலங்கிமீள் மைந்தர்கள்
 பணிவோ டமுது பரவித் தொழுகின்றார்!

இங்கேபார்! ஏழை இவனின் வயிற்றுள்ளே
 எங்கோஓர் கட்டி! இதற்குள் இவன்வயிற்றை
 வெட்டிச் சிகிச்சை விரைவாகச் செய்திலரேல்
 பட்டிருக்கும் வாழ்வு! பட்டினியாய்ப் பல சேய்கள்!
 விறகுக் கட்டாய் மெலிந்து கிடந்தவனை
 அறுவை நடத்தில் அதுவும்பே ராபத்து!
 நீகொடுத்த ரத்தம் நிறைக்க அவனுடலை
 நோய்மடித்துக் காத்தார்! நோக்கால் தொழுதல் பார்!
 வாழ்வு பலர்க்கீந்த உன்குருதி, மதிப்பீனத்
 தாழ்விலிருந்துன்னைத் தடுத்ததையும் சொல்வேன்கேள்!

மிக்க மழையின் வெள்ளங்கள் வாய்க்காலால்
 தக்கபடிநீர்த் தடங்களினைச் சாராவேல்
 ஊழித்துக் கோடி உயிரழித்து நாட்டினையே
 சீரழித்து, தானும் திட்டிற் கிலக்காகும்!
 வெறிகொடுக்கும் குருதி வெள்ளப் புனல்சூட
 நெறிகெடுத்து நம்மை நேர்மை மறப்பித்துச்
 சீரழித்து மானஞ் சிதைவிக்கும் நல்வழியில்
 பாருவக்க நன்றாய்ப் பயன்படுத்தத் தவறிட்டால்!

தனிமனிதர் மூளை தருகின்ற விஞ்ஞானம்
 எனில் யாரும் வீணில் இறத்தல் தடுக்கிறது!
 தனிமனிதர் மேனி தருகின்ற குருதிகளும்
 இனியெவரும் வீணே இறத்தல் தடுக்கட்டும்!
 ஏழைக் குடையோன் இழிந்தோர்க் குயர்ந்தவர்கள்
 கோழைக் குரவோன் குழைந்துபுரி நன்மையிலும்
 மேலாந் தொண்டை விரும்பிப் புரிபவனே
 ஏலாரைக் காப்பாய் இருந்து!

“ஈழநாடு”

(பரிசுக்கவிதை)

தொடுவானம் நோக்கி

சூட்டை கடித்த அடையாளம் கால்களிலே
இட்ட கரும்புள்ளி ஏறுகிறாள் மலைமீது!

காய்ந்த பசிவயிறுங் காயாதஆடையுமாய்ச்
சாய்ந்த மலைச்சாரல்தள்ளாடி ஏறுகிறாள்!

கொழுந்திருக்குங் கூடை குணிக்கக் குனிந்து
விழுந்தடித்த பின்னும்விழியுன்றி ஏறுகிறாள்!

கைப்பிடித்தான் கள்ளால் கடனாளி! வட்டிமுதல்
எப்படித்தான் தீர்ப்பதென ஏங்கிமலை ஏறுகிறாள்!

தொடுவான நிம்மதியைத் தொட்டிடவே துன்பப்
படுவாள் கொழுந்து பறிக்கமலை ஏறுகிறாள்!

இன்பமன்றால் என்ன பொருளென்றறிதற்காய்த்
துன்பமெல்லாம் பட்டாள் துவண்டுமலை யேறுகிறாள்!

“தீபம்” இந்தியா

பாடிக்காத ஏழை

ஏழையவன் தள்ளுவது வண்டி - வாழ்வின்
இன்மைதந்த ஆடைபுளி மண்டி!

ஏழையவன் என்றாலும்

இல்லையுடை என்றாலும்

தொட்டறியான் மற்றொருவர் காசு - மானங்
கெட்டறியான் ஏற்படவோர் மாசு!

பள்ளிசென்று படித்திடவும் இல்லை - பண்பு

படித்த தாகப் புளுகுவதும் இல்லை

பள்ளி செல்லா விட்டாலும்

பண்புகற்கா விட்டாலும்

வழித்துணையாய் நெஞ்சுகொண்டு நின்றான் - துன்பப்

பழித்தமும்பு நீக்கி வாழ்வில்வென்றான்!

“மல்லிகை”

தளராத நெஞ்சம்.....?

நுள்ளாடிக் கொண்டுள்
சறுக்கல் மலையேறத்
தள்ளுகிறேன் வண்டி!
தளரவில்லை என்நெஞ்சம்!

கந்தல் உடுத்துக்
கடல்போல் நெரிசலிலும்
வந்து திரிந்தும்
வருந்தவில்லை என்நெஞ்சம்!

ஓட்டும் வயிறும்
உறங்காப் பலஇரவும்
சுட்டும் வதைத்தும்
துளங்கவில்லை என்நெஞ்சம்!

ஆனால்என் பிள்ளை
அரைப்பசியில் நொந்தாலும்
தானாய்என் நெஞ்சம்
தளர்ந்து வலிக்கிறதே!

“விவேகி”

சாக்கடையைப் போக்க

சாக்கடையைப் போக்குதற்குத்
தாவிவரும்வெள்ளத்தின் காடே வேண்டும்!
வேர்க்கடலை சில அல்ல
விஞ்சணவே வெம்பசியைத் தீர்க்கில் வேண்டும்
காக்கைகளைக் கனிவன்று
கல்லடிதான் விரட்டிடுதல் வேண்டும்! மாந்தர்
தீக்குணங்கள் தீய்ந்தழிய
தீரமுடன் பாரதிபோல் பாடல் வேண்டும்!

“கலைச்செல்வி”

உண்ணாத நஞ்சு

வாய்சுழிந்து கண்பிதுங்கி
மண்டிமது மூச்செழுந்து
நாய்கிடந்த தெருவோரம்
நடைதளர்ந்து வீழ்ந்தவனே!

நோக்கிவந்த வழிச்செல்வோர்
நொந்துமனம் “அட்டாவோ
காக்கைவலி! இல்லையென்றிற்
கடும்பசி” என்றாள் சேர்த்தார்!

சுற்றிவந்து தூக்குகிறார்!
துப்புகிறார்! “வெறி”யென்றார்!
ஒற்றைமனம் உடையவராய்
உனைவீசித் தாம்சென்றார்!

படுபாவீ! நாளைநான்
பசியாலோ நோயாலோ
தடுமாறி இவ்வழியிற்
சாய்ந்தால் என் கதிஎன்ன?

“தினகரன்”

தன்னில மன்னி

நுந்தை தாயர்வீட்டில்
 தங்கி வாழ்வ தென்றால்
 தாயைக் காக்க வேண்டும் - தந்தை
 தம்மைப் பார்க்கவேண்டும் - தம்பி
 தங்கை வேறுதொல்லை!

சொந்தங் கொள்ள மங்கைத்
 துணையைத் தேட என்றால்
 சொல்வதெல்லாம் வேண்டும் - பிள்ளைத்
 தொல்லை தாங்க வேண்டும் - பின்னர்
 சொத்தும் நல்க வேண்டும்!

இந்தப் போக்கில் தனியாய்
 இருப்ப தென்றாற் சும்மா
 இருந்த இடத்தி லெல்லாம் - ஓடி
 எடுத்துத் தருவதற்கும் - இங்கே
 எவரை உதவி கேட்பேன்?

எந்த வேலையாளன்
 எல்லாஞ் செய்வன் சும்மா?
 என்வயிற்றைக் கட்டி - தேடி
 எண்ணூங் காசை இழக்க - மனம்
 இல்லை! என்ன செய்வேன்?

“வீரகேசரி”

உலகம் பூக்காடு

உலகம் பூக்காடு - இந்த

உலகம் பூக்காடு

ஊக்கம் இருப்பின், உண்மை இருப்பின்

தாக்கும் துயரைச் சாடிச் சிரிப்பின் ....

(உலகம் பூக்காடு)

சொல்லைச் சுருக்கித் தொண்டைப் பெருக்கி

இல்லைச் சிறியர் என்றிட வைப்பின்...

(உலகம் பூக்காடு)

கோடி அசைவும் கோடி எழிலாய்

ஆடும் இயற்கை அள்ளிப் பருகில்....

(உலகம் பூக்காடு)

பாருயிர்க் கெல்லாம் பற்றுடைத் தாய்மை

ஆரமிழ் தின்ப அன்பு கனிந்தால்

(உலகம் பூக்காடு)

“வீரகேசரி”

ஐயா சரமகவிராயரே!

ஐயாஆ! சரம கவிராயரே! அடியேனின்
 ஐயோஓ! அப்பா இறந்தின் றிருபது நாள்!
 அந்தியேட் டிக்குள் அச்சடிக்கக் கல்வெட்டு
 பிந்தாமல் ஆக்கித் தாருங்கள்! பிறகுநூறு!
 இப்போ தத்வான்சாய் இருக்கிறது நூறுருபா!
 அப்பாவின் முத்தமகன் ஆனஎன்றன் பெயரைத்தான்
 அடித்து புளுகியொரு ஐந்துவரி பாடிவிடும்!
 கடைக்குட்டித் தம்பி காணி எல்லாம் மடக்கியவன்
 அந்த மகா பாவிபெயர் அங்கினையோர் முலையிலே
 வந்தாலும் போதும்! இனி, மச்சான்என் தங்கைக்கு
 வாய்த்தமண வாளனெனில் வழங்கியநம் சீதனத்தை
 வாய்க்குள்ளே கள்ளாக வார்க்கின்றான் இராப்பகலாய்!
 வயிற்றொரிச்சல்! அவன்பெயரும் வரட்டும்! அரசாங்க
 வயித்தியசா லையிலப்பா மாண்டதுமெய்! என்றாலும்
 செத்தபிற கென்றாலும் செய்திருவோம் கடமையெனப்
 புத்தகமொன் றச்சடிக்கப் போகின்றேன்! ஞாபகமாய்
 ஆகா! ஊ கூ என்றே ஐந்துபத்து வரியென்னை
 வாகாகப் பாடிவையும்! வருகின்றேன் நாளைக்கு!

“நாவேந்தன்”

கண்டி அழகு

புல்பரந்த பாறைமலி நீர்க்கால்கள்! வீதிகளில்
கால்தெரிந்த சட்டையுடன் கன்னியர்கள்!

நூல்கமந்து

மண்டிக் கலந்துலவும் மாணவர்கள், மாணவியர்!
கண்டிக் கவினே கவின்!

மூங்கில் மரங்கள்! முதுங்காக் கருநீழல்!

ஓங்கிநிற்கும் மாளிகைகள், உப்பரிகை!

மாங்கனிக் குள்

வண்டாய் மனப்பண்பு வாழ்வுநெறி கொண்டிலங்குங்
கண்டிக் கவினே கவின்!

வெள்ளையரின் ஆட்சி விலங்கொடித்தோம் என்பவரை
எள்ளிச்சிரிக்கும் எழில்நகரம்!

உள்ளபடி

பண்டைத் தமிழினத்தின், சிங்களரின் பண்பில்லை!

கண்டிக் கவினே கவின்!

பச்சை மலைப்படிகள்! பச்சைச் செடிகொடிகள்

பச்சைப் படிதெரியுங் கன்னியுடல்!

அச்சமெழ

வண்டிக்குலங்கள் மலிந்தோடும் வீதிபல!

கண்டிக் கவினே கவின்!

காளையரின் தோள்களிலே கண்வைத் திடித்திடித்துத்

தோளையெலாங் காய்க்கவைக்குஞ் சுந்தரியர்

வேளையெலாம்

முண்டியிடித்துலவி மோகங் கனிந்தயருங்

கண்டிக் கவினே கவின்!

வாடை நடுக்க மகிழ்ந்திளையோர் பெண்களுடன்

ஓடம் செலுத்தும் ஓயிலெல்லாம்

மூடுமர

மண்டிருளில் மின்விளக்கு வண்ணத்தில் ஏந்தெரிக்

கண்டிக் கவினே கவின்!

பூச்சரியும் பூங்கா புனல்சரியும் ஊற்றருவி

கீச்சிடும் நற்பட்சிக் குலங்களெலாம்

பேச்சரைக்கும்

தொண்டைப் புரியத் தொடங்கின் செவிபொத்துங்

கண்டிக் கவினே கவின்!

“மல்லிகை”

புது வீடு

புத்தம் புதிதானபொன்போன்ற வீடன்றோ?
 போட்டிருக்கும்
 மெத்தப் பழைய தளபாடம் வெறும் ஊத்தை!
 விற்றுப்போய்
 அத்தான் புதிதாய் அழகியவை வாங்குவமா?
 அள்ளுமெழிற்
 சித்திரங்கள் வாங்கிச் சிறப்பாக மாட்டிச்
 சிதைந்துள்ள

மாமாநல் மாமி படம் அடுக்கி வைப்போமா?
 வாசலிலே
 தாமாய் நுழையுந் தரித்திரங்கள் உட்காரத்
 தாழ்வாரம்
 நாமாகப் போட்ட நாய்தூங்குங் கட்டிலையும்
 நாளைக்கே...

ஆமாம் அடிவளவுள்... அத்தான் ஏன் வேதனையோ?
 அது சும்மா!

“கற்பகம்”

ஊரில் குடிசை

குடிசைக்குப் போய்ப்பார்க்க வேண்டும் - ஊரிற்
 குடிசைக்குப் போய்ப்பார்க்க வேண்டும்!

சோற்றுக்குத் திண்டாடுவார்கள் - அன்பின்
 தொடர்பினில் நெகிழ்வுற்றுக் கொண்டாடுவார்கள் - பஞ்சச்
 சேற்றுக்குள் நின்றாடுவார்கள் - அன்புத்
 தேன்மழை யூற்றினிற் குன்றாத பேர்கள்!
 (குடிசைக்கு)

இரக்கின்ற நிலையில் நிற்பார்கள் - பிச்சை
 ஈகின்ற வழமைக்கோ உயிரும் விற்பார்கள்! - தெய்வம்
 இருக்கின்ற நெஞ்சம்பெற் றார்கள் - கொள்ளை
 இன்பங்கள் இதனாலென் றெங்கோகற் றார்கள்?
 (குடிசைக்கு)

பழனிக்கு நொடிபோற்றும் வேலை - கணவன்
 பணிநிற்கும் வள்ளிக்கும் வேறென்னவேலை - நாளும்
 கழனிக்கே அவன்போக வேண்டும் - வள்ளி
 கஞ்சிக்கு நிறைவோடு வழிகாண வேண்டும்!
 (குடிசைக்கு)

மகிழ்வுக்கு நான்காகப் பிள்ளை - சேய்கள்
 மழலைக்கும் எதிர்நிற்கு மோளங்கள் கிள்ளை- ஊரார்
 இகழ்வுக்குங் காலேதும் இல்லை - இன்ப
 எளிமைக்கும் செம்மைக்கும் ஏதிங்கு தொல்லை?
 (குடிசைக்கு)
 “வீவேகி”

வயிற்றுப் போக்காளருக்கு

ஐத்தான அறிக்கைவிடும்
 முற்போக் கெழுத்தாளப் பெருந்தகைகாள்
 வணக்கம் ஐயா!
 பித்தாகி உங்களது
 பெரும்பண்பில் உம்மையெல்லாம் வாழ்த்திவரக்
 கொழும்பு வந்தேன்!

உங்களுயர் முற்போக்கை
 உணர்த்துமுங்கள் செயல்களெனில் ஆயிரமாம்!
 அவற்றுள் எல்லாம்
 உங்களைநீ ரேவாழ்த்தி
 உயர்முற்போக் காளர்நாம் என்கின்றீர்,
 உயர்விய் பண்பே!

மனிதனுக்கு முளையுண்டு!
 மனமுண்டு! மானமுண்டு! பலபடிகொள்
 ஆன்மா உண்டு!
 இனையவற்றுள் அடிப்படையாய்
 இருக்கிறது வயிறுமென்று கூறிடுவோர்
 பிற்போக் காளர்!

வயிறேதான் மனிதனிங்கு!
 மற்றெல்லாம் வீசென்னும் உமது பண்பே
 அசல் முற்போக்கு!

வயிற்றுப்போக் காளரென்று
மாற்றியுமை அழையுங்கள் எனில்யாரும்
வாட்டங் கொள்ளீர்!

முளையென்றொன் நின்மைக்கு
முறையான உதாரணமாய் ஈழத் துள்ள
உங்கள் நூல்கள்
முளைநம்பும் மூடர்களை
முன்னேற்றா! மாடுகளின் வயிற்றை யெலாம்
உணவாய்க் காக்கும்!

மானிடர்க்கும் உணவாகும்
வகையிலினி மந்திரத்தால் அடியும் நூல்
முடியாதென்றால்,
சீனிமிட்டாய் செய்து கொண்டு
தெருக்களிலே இறங்கிடுங்கள் விற்பனைக்காய்!
அதுதான் தோது!

முற்போக்கா ளர்என்று
முத்திரைநீர் ஈழத்தில் இட்டவரின்
நூல்கள் வீட்டுள்
கற்போர்க ளில்லாமல்
கட்டுகளாய்க் கிடப்பதனால் வாசிக்காத
ஈழ நாட்டுப்

பிற்போக்கர் நெஞ்சுகூடப்
பிறநாட்டுத் தமிழிதழ்கள் இறக்குமதி
தடுத்தீர் வாழி!

பிற்போக்கர் இங்கெழுதும்
பெருவாரி எழுத்துகள்நீர் இருட்டடித்தீர்
விமர்சிக் காமல்!

என்றாலும் அவர்நூல்கள்
ஈழத்தில் ஆயிரமாய் வெளிவந்து
விறற்றல் கண்டீர்!
ஒன்றேதான் வெல்லினி
உள்ளவழி! முற்போக்கில் சேர்வசியம்
இடுவோம் வாரீர்!

எழுத்தாலே மனங்கவரும்
எழிலாற்றல் கருத்துவலு அற்றதடிப்
போக்கர் என்று
பழிக்கின்றார் உமைத்தமிழர்!
பாருங்கள் எடுப்போமோ பழுஞ்செருப்புப்
பார்க்க ஓர் கை?

“சுகந்திரன்”

கனவுகள்

U ண்ணாரை விண்ணவராய்

மாற்றவல்ல செயல்கள்என நடப்பில்ஆய்வில்
கண்ணார நெஞ்சாரக்

கண்டவற்றைச் செய்கின்றார், அவைகள் பற்றி
எண்ணாரை ஆர்வத்தால்

எண்ணவைக்க இதயத்தால் உறுதி பூண்டார்,
உண்ணாமல் உறங்காமல்

உழைக்கின்றார் உலகெல்லாம் மலிதல் வேண்டும்!

அடிக்கொருக்கால் வீழ்கின்றார்

அடிசறுக்கி! ஆனாலும் எழுகின் றார்! கால்
நடுக்கமின்றி மேன்மேலும்

நடக்கின்றார்! தடைகளையுங் கடக்கின் றார்! தாம்
எடுத்தசெயல் முடிப்பதென்றே

இரவுபகல் முயல்கின்றார்! வெற்றி முற்றாய்க்
கிடைக்குமட்டும் ஓய்வதில்லை,

“கேடொழிப்போம்” என நிற்பார் மலிதல் வேண்டும்!

ஆயிரமாய் ஊரவர்கள்

அயலவர்கள் இகழ்ந்திடிலும், அவற்றி லேதும்
பாயிரமாய்க் கொள்ளார்கள்,

படுகுழிகள் பறிப்போர்க்கும் அஞ்சிச் சோரார்
தூயகுறிக் கோளுக்காய்ச்

சுத்தமனங் கொண்டுழைப்பார் சாவுக்கஞ்சார்
பேயிரங்கும் அளவிற்கும்

பெரும் பொறுமைகொண்டுள்ளார் மலிதல்வேண்டும்!.

துறையெல்லாம் தூயமனத்

தொண்டரிவர் மலிந்திடுதல்வேண்டும்! மண்ணில்
குறையெல்லாம் போயொழியக்

கொள்ளை கொள்ளையாய் நிறைவு மலிதல்வேண்டும்!
மறையெல்லாம் நம்வாழ்வின்

மறுபிரதி எனும்நிலைமை மலர்தல் வேண்டும்!

இறையெல்லாம் எங்கள் அசல்

இணைவடிவம் என்னுமெழில் பூத்தல் வேண்டும்!

“புதுச்செய்தி”

போனாற் போகட்டும்

போனாற் போகட்டும் பொருளெல்லாம் கல்வியிலே
 நானோ தயங்கேன் நயந்தறிவேன் என்பவரை,
 போனாற் போகட்டும் பொருள்யாவும் கொடையினிலே
 நானோ தவறேன் நல்கிடுவேன் என்பவரை
 போனாற் போகட்டும் பொழுதெல்லாம் தொழுகையிலே
 வானார் இறையை வந்திப்பேன் என்பவரை
 போனாற் போகட்டும் புலனாற்றல், தீவெறியை
 ஏனென்றும் கேட்கேன் இகழ்கின்றேன் என்பவரை
 போனாற் போகட்டும் பொருள்மிக்கோர் கொண்டாட்டம்
 தேனாம் அன்பைச் சேவிப்பேன் என்பவரை
 போனாற் போகட்டும் பொருந்தியிரும், துளிமானம்
 ஆனாலும் போக அனுமதியேன் என்பவரை
 போனாற் போகட்டும் பொய்ம்மையுயிர், கற்பென்ற
 வானார் திருவை மண்ணாக்கேன் என்பவரை
 பொன்னன்ன வாழ்வு போனாலும் நீதியினை
 முன்னின்று காப்பேன் முழுமையுற என்பவரை
 என்னென்ன செல்வம் எனைவிட்டுப் போனாலும்
 பின்னில்லேன் செய்யப் பெறுங்கடமை என்பவரை
 என்னூரில் அன்றி எவ்வூரில் கண்டாலும்
 இந்நாட்டி லன்றி எந்நாட்டிற் கண்டாலும்
 மண்ணுலகி லன்றி மற்றுலகில் கண்டாலும்
 திண்ணமுடன் கைதொழுவேன் தேர்ந்து!

“கவியரங்கம்”

குறளுக்கிணையுண்டோ கூறு

ஒதி முதல்வன் அகிலத்தின் தந்தை எனும்
கோதில் பிழம்பின் குளிரடியை - காதலுடன்
கும்பிட்டால் அல்லாமல், கொண்டே அவன்அருள்கள்
நம்பிட்டால் அன்றி, நவில்கல்வி - வம்புக்கே
என்று பழித்தே இணங்காத் தலைகளையும்
நன்கு நகைத்தார் வள்ளுவனார் - இன்றுள்ள
பட்டப் படிப்பால் பணியை மறந்துள்ள
மொட்டைஉணர்வு முறுக்ககரையில் - கட்டி
உரைக்கின்றார் விண்ணாணம் உண்டோ இறையென்று
நரைக்கின்ற வாதம் நவின்றே - மரிக்கின்ற
நேரத்தி லேனும் நெறிதெளிந் தீசற்குக்
கோரிக்கை விட்டுக் குழையாத - சூரைக்
காண முடியாது! காணீர் இவர்போக்கு
நாணி மறைந்திடுதல் நன்கறிந்து - பேணீர்
இறைவன் பிறங்கடி யென்றிடிக்கும் ஞானக்
குறளுக் கிணையுண்டோ கூறு!

ஊருணிபோல் மக்கட் குதவுகின்ற தொண்டுகளைச்
சீரறிந்து செய்யத் தலைப்பட்டால் - நேருகின்ற
இன்னல்கள் என்ன இடரென்ன அப்பப்பா
சின்ன மனிதர்க் கெளிதாமோ - சின்னவர்கள்
காப்பிழந்த நெஞ்சக் கயவர்கள் மூட்டுகின்ற
தீப்பொறியோ சிச்சீ அறிவினிலே - மூப்படைந்தோர்

காறி உமிழும் காரியமே செய்திடலாம்!
நாறுகின்ற சேற்றை நயந்திடலாம் - கூறஇதை
செயற்கரிய செய்வர் பெரியர் சிறியர்
செயற்கரிய செய்கிலர் என்றே - நயக்கின்ற
அறங்கிடந்த நெஞ்சின் அருந்தமிழர் செல்வக்
குறளுக் கிணையுண்டோ கூறு!

இன்னொருவர் பற்றி இழக்காய்ப் பலபேசி
அன்னவரின் ஆக்கத்தில் மனம் வெந்து பின்னவரை
வஞ்சிக்க எண்ணி மனதுள் நடுநடுங்கிக்
கிஞ்சித்தும் அமைதி கிடையாமல் தஞ்சித்தம்
நெஞ்சம் கருகி நினைவெல்லா மேகருகி
பஞ்சப் புலன்கள் பயன்தளர்ந்து - துஞ்சவிடா
அன்பென்னும் தண்ணீர் அலைகொள்ளா நெஞ்சத்தில்

துன்பங்கள் முட்டித் துதைந்தாடும் - என்பதனை
அன்பகத் தில்லா உயிர்வாழ்க்கை வன்பாற்கண்
வற்றல் மரந்தளிர்ந்த தற்றென்று - அன்பில்
வரளும் நெஞ்சிற்கு வாழ்வில்லை என்ற
குரலுக் கிணையுண்டோ கூறு!

தட்டிப் பறித்தும் தன்மானம் விற்றும்கண்
கட்டிப் பறித்தும் களவாக - வெட்டிப்
புதைத்தும் திரட்டும் பொருளெல்லாம் ஈற்றில்
எதற்கும் பயன்படா வென்பதுடன் மதிப்புப்
படிப்பின் பலனுமே பண்பீனம் நல்கும்
கொடுக்கும் எதையும் கொடிதாய்! - அடுக்குகளாய்
வீடொன்று கட்டி விரும்பிக் குடிபுகுந்தால்
காடென்னும் வண்ணம் கனலாகும் - கேடென்ற
ஒன்றே உமிழும் உலையாகும் - இச்செல்வம்!
நன்றாம் பொருளோ நன்றீயும் - என்றதையே
வேண்டற்க வெ. கியாம் ஆக்கம் விளையவின்
மாண்டற் கரிதாம் பயனென்றார் - தூண்ட
அறியாமை, அங்கலாய்த் தின்னலுறேல் என்னும்
குறளுக் கிணையுண்டோ கூறு!

“ஈழநாடு”

விழுந்தெழுவோர் உலகமீது

புடுநோ யாலே பாயில் விழுந்தேன்
குடிசுடி யென்று குடித்தேன் மருந்தை!
குறியதற் கென்ன? எழுந்து நிற்பது!
உறுதியாய் எழுந்தே ஓங்கிநிற்கிறேன்!
தடுப்பு மருந்து தவறா தொழுங்காய்
எடுப்பதா லின்றோ இல்லைநோய் வீழ்ச்சி!

காரிருள் நள்ளிரா கால்நடக் கையிலே
ஆரெவன் அறியேன் அடித்து வீழ்த்தினான்!
ஓரமாய் உருண்டேன்! குருதியில் என்னுடல்
ஈரம்! கண் டெழுந்தேன்! இடுவித்தேன் மருந்து!
குறியதற் கென்ன? உறுதியாய் நிமிர்வதே!
உறுதியாய் எழுந்தே ஓங்கி நிற்கிறேன்!
வேளிச்சத் துணையில் வீதி இருள்வென்று

பளிச்சிட்டுத் திரிகிறேன் படேன்இனி விபத்து!
 ஒருத்தன் விழிகளின் உக்கிர வீச்சில்
 பொருத்தமோ இன்மையோ பொருட்படுத் தாமல்
 பருவப் போதையால் பாழ்பட வீழ்ந்தேன்!
 தருவான் கையைத் தலைதூக்க நானென்று
 நம்பி நடந்தவன் நடடாற்றில் நழுவ,
 “அம்போ” வீழ்ந்தவள் அவலமாய்க் கிடந்தேன்!
 அழன்றது நெஞ்சம் சுழன்றதுசிந்தை!

எத்தனை விதத்து வீழ்ச்சி இழுக்குள்ளும்
 எத்தனைத் தோடே எழுந்து நிமிர்ந்தவள்!
 இத்தரு ணத்திலும் எழுந்திடு வேன்எனும்
 சத்திய விரதம் தாங்கஎன் நெஞ்சம்
 பற்களைக் கடித்துப் பாய்விழி துடைத்து
 முற்படு முயல்வால் முனைத்தெழுந்திட்டேன்!
 “பட்டறி உடம்பு பசிதூண் டிடலாம்!
 விட்டிட மாட்டேன்! வீழ்ந்திடேன் இனியும்!”
 நெஞ்சினில் எழுந்தவோர்நிமலசந் நிதியில்
 வஞ்சினம் ஒன்று வான்பட அதிர்ந்தது!
 அகல்விழி இரண்டும் அயல்அண்டை அளந்தன!

வறுமை வீழ்த்த வயதுந்தல் வீழ்த்த
 வெறிகள் வீழ்த்த வேற்றுமை வீழ்த்த
 பித்துகள் வீழ்த்தப் பெயர்ந்தெழல் இன்றி
 எத்துகள் வீழ்த்த எழுந்திறன் இன்றி
 எத்தனை பேரை இத்தரைக் கண்டேன்?
 அத்தனைக் கும்எழும் ஆர்வம் ஊட்டிட
 ஊன்றுகோ லானேன்! ஓ! எனக்கேநான்
 ஊன்றுகோ லானதும் உணர்கிறேன் தெளிவாய்!
 நிமிர்ந்தெழு வோரை நித்தம் படைக்கும்
 அற்புத சக்திநான்! கற்பனை அன்றிது!

வீழா தார்என்று மேதினி யாருளர்?
 நாளாந் தம்தான் நடப்பன வீழ்ச்சிகள்!
 நாளாந் தம்தான் நடப்பன எழுச்சிகள்!
 பாழா காமல் பசிதாய் உலகம்
 ஈண்டு நிலவுதல் எத்தகை யோருடன்?
 மீண்டும் மீண்டும் வீழ்ந்தெழு வோருடன்!
 வீழ்ந்தெழுந் தோர்கள், வீழ்ந்தெழு கின்றோர்,
 வீழ்ந்தெழுப் போவோர் வீடே இப்புவி!
 வீழ்வோம் எழுவோம் வீழ்விலும் வாழ்வோம்!

“வெற்றிமனை மலர்”

ஆசிரியர் தினத்தினிலே

இன்றுலகில் ஆசிரியன் ஏத்தப் படும்திருநாள்!
 இன்றுலகின் ஆசிரியன் இவ்வாண்டு முழுதும் நான்
 என்னசெய்தேன் என்றாய்ந்து பார்க்கின்ற ஒருதிருநாள்!
 தன்னுள்ளம் மனச்சாட்சி சாற்றுகின்ற விடையினிலே
 பூரிக்குங் குருமாரும், புகம்ப மாய்க்குமுறிச்
 சோரும்நெஞ் சோரும் இனித் துடிப்பாகப் பணிசெய்வோம்!
 அதுகொடுத்தும் இது கொடுத்தும் அதிகாரி மார்களினை
 இதம்படுத்திக் கைக்குள்ளே இட்டவராய் இளஞ்சிறுவர்
 கண்களிலே மண்தூவிக் கற்பிக்கா மல்திரிந்தோர்,
 மண்ணடித்து மாணவரை வாழ்வெல்லாம் பணந்தேடும்
 பேய்ப்பிடித்து வியாபாரப் பித்தர்களாய்த் திரிந்தவர்கள்,
 “சே என்ன கொடியம்” எனத் திருந்தவைக்கும் திருநாள் தான்!
 பறந்தோடி அருள்ஞானப் பசிகொண்டு கற்காமல்,
 பறந்தோடிப் பணத்தாசைப் பசிஉந்த அலைந்திட்டால்,
 பூவுக்குப் பதிலோடிப் புலால்குவிக்கும் பூசாரி
 ஆவம்நாம்! அறிகின்றோம் ஆம்இந்தத் திருநாளில்!
 என்பிள்ளை வேம்படியில்! எவன்பிள்ளை யோஎன்முன்
 உன்பள்ளி முன்னேற ஓஇங்கே படியென்னும்
 உபதேசம் செய்வேனெல் உலுத்தன்நான் ஆசானோ?
 கபடங்கள், கள்ளங்கள் கைவிடுவோம் இனியேனும்!
 பிற்பிள்ளை தலைதடவித் தன்பிள்ளை தழைப்பிக்கும்
 அறநெறியில் இறங்கிடுவோம் அருள்பொங்கும் நெஞ்சோடு!
 பிள்ளைபின்னே திரிந்தூட்டும்பெற்றவளைப் போல், எம்முள்
 உள்ளநல்ல எல்லாமே ஊட்டிடுவோம் மாணவர்க்கும்!
 காந்தமேற்றி வான்வெளியிற் கலக்கவிட்ட ஒலியலைகள்
 மாந்தியுடன் பரப்புகின்ற வானொலியாங் கருவிகளாய்,
 மாணவர்கள், குருமார்எம் வாயுதிரும் அருளுரையால்
 காணவைப்போம் வெற்றிபல கல்வியிலே! இது சபதம்!
 எதிர்காலச் சமூகத்தை எம்கைதான் உருவாக்கும்
 இதுகாலச் சமூகமுந்தான் எம்கையால் ஆகியது!

உதட்டுக்குச் சாயம்தா! உடுப்புவுகை பலவாய்த்தா!
குதியுயர்ந்த செருப்புத்தா! குஷ்புபிர சாந்தப்படம்தா!

என்றறுக்கும் இக்காலச் சமுதாயங் கூடத்தான்
முன்பெம் குருமார்கள் முறைதவறப் படைத்ததுவே!

மானிடர்க்கே தனித்துவமாய் வாய்த்த ஒன்று புகுத்தறிவே
தானன்றோ? அதைவளர்த்தல் தான் மனிதன் கடன்றோ?

மனிதநெறி தனையுணர்த்தி மாணவர்க்கு வழிகாட்டும்
புனிதபணி நம்முத்தோர் புரியாத குறையால்தான்
பகட்டுவதிச் சமுதாயம்! பார்த்தாசான் மைந்தருமே
பகட்டுகளில் இறங்கி “அப்பா பணம்போதா தென்கின்றார்!

ஆசிரிய அப்பாவோ அவலப்பட் டோடுகிறார்
ஆசைமிகக் கொண்டவராய், ஆமாம் பணந்தே!

கமம் செய்யும் ஆசிரியர், கணக்கெழுதும் ஆசிரியர்,
சமன்செய்து திருமணங்கள் தரகுழைக்கும்ஆசிரியர்!

“ஆசிரியர் நாம்கூட அடிப்படையில் மனிதர்தான்!
ஆசிரியர் மகள்என்று யாரெங்கள் பிள்ளைகளைக்

காசுபணம் வாங்காமற் கலியாணம் கட்டிடுவார்?”
யோசனை தான் மனங்கலக்க ஓடுகிறார் ஆசிரியர்!

சீதனக் கொடுமையினாற் சிதைபவற்றில் கல்விமுதல்!
ஆதலினால் தான்வேங்கை அதையொழிக்க நிற்கின்றான்!

கற்பித்தற் பணிமறந்து கடைகமங்க ளில்முனைதல்
அற்பநெறி! ஆம்! இனிமேல் அடியோடு விட்டிடுவோம்!

புறவாழ்வில் எளிமையினைப் புகுத்திடுவோம்! ஆன்மீக
நெறிதன்னில் நின்றறிவை நெஞ்சார ஊட்டிடுவோம்!

கமுதை மயிர் பிடுங்கியிட்டுக் கடல்குளித்தோர் கதையாகப்
பமுதைடந்த தின்றுலகம் பாழ்பட்ட பகட்டுகளால்!

“ஏனத்தை கட்டுகிறோம் இடுப்பினிலே ஆடை?” என்றால்,
“மானத்தைக்காக்க” எனும் மறுமொழியே வரலஐயம்!

“ஏனென்று தெரியாது! எல்லோருங் கட்டுவதால்
நானும் அதைக் கட்டுகிறேன்!” நவில்நிலையில் நாடின்று!

கண்டபா வனையிலெலாம் கொண்டைமுடி காலமிது!
கொண்டெளிமைக் கோத்தை, கொண்டெளிமை நல்வாழ்வை

நிம்மதியாய் ஆசிரியன் நிறைகல்வி கற்பிக்க
இம்மனித சமுதாயம் இயற்றுபணி ஒன்றுண்டு!

அதுஎன்ன? ஆசிரியர் தினம்வைத்து மேடையிலே
துதிபாடி மகிழ்வதன்று! சொல்லுபணி எதுவென்றால்

பள்ளிக்குச் சீருடையில் பகட்டற்ற கோலத்தில்
பிள்ளைகளை அனுப்பிடும்அப் பெருந்தன்மை வீட்டினிலும்,

மேனி மினுக்குகளை வெளிப்பகட்டுத் தேவைகளை
ஈனச் செயல்களென எள்ளிநகைத் தேயகற்றி,

ஞானப் பசியை நல்லொழுக்க நாட்டத்தை
மானக் குணத்தை வழங்கலிலும் வேண்டுமையா!

எளிமைச் சமுதாயம் இவ்வுலகில் உருவாக
வழிசெய்து வாழ்வதுவே வாத்திகட்கு நீர்செலுத்தும்

ஒளியேற்றும் வழிபாடு! உள்ளங்கள், உலகெங்கும்
ஒளிபாய்ச்சும் வழிபாடு! உச்சமென முதல்தேவை

பணம்பண்டம் பதவிபட்டம் பகட்டாசை மயமான
குணம்போக வேண்டுமெனக் கும்பிட்டு வேண்டுகிறோம்!

முதன்மையினை என்றென்றும் முனைந்தீமின் நெறிமைக்கே!
இதன்மூலம் இகவாழ்வும் பரவாழ்வும் இன்பெய்தும்!

பெற்றமைந்தர் நான்கைந்து! பேணுமைந்தர் பலலட்சம்!
மற்றெவர்க்கீம் மகிழ்வுண்டு வாத்திகளைப் போலிங்கு?

இப்பெருமை எமக்கீந்த இறைவற்கு நன்றிசொல்லி,
எப்பொழுதும் அவன்மகிழ இன்கல்விப் பணிசெய்வோம்!

“விளக்கு”

யாழிந்து வாழிய

பல்லவி

வாழிய யாழிந்து நீடு - தமிழ்
வாழ்வுகள் சிறந்திடும் கலைகளினூடு!

சரணம்

ஆண்டுகள் நூறுற்றுப் பூர்த்தி - கோடி
ஆக்கங்கள் நாட்டினில் புரிந்ததோர் கீர்த்தி!
வேண்டிடும் பல்துறை ஞானம் - தந்து
வீறிடத் தமிழ்சைவம் விளக்கியமானம்!

(வாழிய)

நல்லவர் நாட்டிய பண்ணை - குரு
ஞானியர் போற்றி வளர்த்தனர்! உண்மை!
வல்லமை யோடென்றும் ஓங்க - தமிழ்
வளர்கலை கல்வி திறன்களும் வீங்க

(வாழிய)

கற்றிடல் இங்கொரு பேறு - குருக்
கடமை புரிந்திடல் இங்கொப்பில்பேறு!
சுற்றம் எனும்படி சேர்ந்து - கல்வித்
தொண்டில் உழைத்திடும் துடிப்புமிக் கார்ந்து

(வாழிய)

கற்றவர் கற்பவர் பெற்றோர் - சேவை
கண்டு நயந்த தமிழ்சைவப் பற்றோர்
ஒற்றுமை யோடுழைத் தூக்க - ஈழம்
ஓங்கிட நல்லெதிர் காலமும் காக்க!

(வாழிய)

“இந்துகிளைஞன்”

இணுவில் இந்துக் கல்லூரிக் கீதம்

பல்லவி

மரகதத்தீவின் மணிநகர் இணுவில்
மலிகலைப் பள்ளி வாழியவே!
சரவணன் கணபதி தளிகளின் நடுவொளிர்
சரித்திரம் புகழ்இந்துக் கல்லூரி வாழி!

சரணம்

தமிழொடு சைவம் தழைத்தினி தோங்கத்
தகுந்தநற் கல்வி பரப்பிடவே
நமதுமுன் னவர்கள் நூறுபல் லாண்டின்முன்
நல்கிணு வில்இந்துக் கல்லூரி வாழி!

(மரகத)

புதுப்புதுத் துறைகள், புதுமை, நல் வளங்கள்
புகுவன பொருந்தி, வாழ்வநல்கிவரும்
மதித்திறன் ஒழுக்கங்கள் மனவளம் பொலிந்திட
வழிபுரி நம்மிந்துக் கல்லூரி வாழி!

(மரகத)

இணுவிலே அன்றி இயைந்தபல் லூர்கள்
இருப்பவர் தாமும் இணைந்துடன் அணுகி
பணிவுடன் அறிவினைப் பகிர்ந்துயர்ந் திடவெனப்
பணிபுரி நல்லிந்துக் கல்லூரி வாழி!

(மரகத)

மானுடம் வாழ்கிறது

மானுடம் ஒன்று வன்முறையால்
வழியக்குருதி புண்படுத்த,
மானுடம் ஒன்று வன்முறையால்
வழியக் குருதி புண்படவே,
மானுடம் ஒன்று மனம் பதைத்து
மருத்துவ மனையில் அதைச் சேர்க்க
மானுடம் ஒன்று மருந்து கட்டி
மரணம் தடுத்துக் காக்கிறது!

ஒருமா னுடமோ நடுவழியில்
உணர்வில் லாமல் கழிக்கிறது!
ஒருமா னுடமோ அதைவெட்டி
ஓர மாகப் புதைக்கிறது!
ஒருமா னுடமோ உழைப்பதற்காய்!
ஒருமா னுடமோ உண்பதற்காய்!
ஒருமா னுடமோ படைப்பதற்காய்
ஒருமா னுடமோ அழிப்பதற்காய்!

நம்ப வைத்து நக்கிமெல்ல
நழுவோர் மானுடம் மறைகிறது!
நம்பிக் கெட்ட மானுடமோ
நடுத்தெரு நாயாய் நிற்கிறது!
வம்பு பேசி மகிழ்கிறவே
மானு டங்கள் பலபார்த்து!
வெம்பி இரங்கி நிழலளித்தோர்
மேதகு மானுடங் காக்கிறது!

ஒன்றாய்ப் பலவாய் மானுடங்கள்
ஒன்றை யொன்று கெடுத்துவர
ஒன்றாய்ப் பலவாய் மானுடங்கள்
ஒன்றை யொன்று காப்பதனால்,
ஒன்றை அழித்த பழிதீர்
ஒன்றைக் காக்க முனைவதனால்,
இன்று மட்டும் மானுடங்கள்
இனம்இ : மண்ணில் வாழ்கிறது!

போரின் கொடுமை பெற்றாரைப்
 பொசுக்கத் தனித்த சேய்க்குலங்கள்
 யாரும் அற்ற அநாதர்களை
 ஆத ரிக்கும் இல்லங்கள்,
 தீரக் கண்டே உழைப்பாற்றல்
 தெருவில் விடப்பட் டதீர்முத்தோர்
 சேரும் முதியோர் இல்லங்கள்
 தெய்வ மானுடச் சின்னங்கள்!

அற்ற அலர்ந்த பெண்மணிகள்
 அவலம் தீர்க்கும் அத்தகைய
 பெற்றி வாய்ந்த ஒரு நிலையம்
 பெண்கள் புனர்வாழ் வபிவிருத்தி
 உற்ற பணியாய்க் கொள்சபையால்
 உண்டாக் கப்பட் டது! நாமம்
 “வெற்றி மனை”யென் றிடப்பட்டு
 வீழ்ந்தோர்க் கெழுச்சி தருகிறது!

தாக்கப் பட்ட இதயங்கள்
 சஞ்ச லித்த சிந்தனைகள்
 ஊக்க மிழந்த உடலங்கள்
 உக்கிரங்கொள், தணி உணர்வலைகள்,
 போக்குகள் ஆளுக் காள்வேறு
 பொதிந்த விசித்திர சமூகத்தை
 காக்கும் கடினப் பணிகண்டு
 கருணைச் சபைபல கைகொடுக்க,

இரக்க இதயங் கொண்டவர்கள்
 இயன்ற உதவி செய்துவர,
 கரைச்சி அரச அதிபரது
 காப்பில் அக்கராயன் குள
 விரித்த நிழலார் தென்னை, பலா
 வேம்பு மாமலி ஓர்வளவில்
 சிரித்துச் சிலிர்த்தோ டோடை அயல்
 திகழ்வ தின்று வெற்றிமனை!

தளர்ந்த நெஞ்சம் தமைத்தேற்றி
 தடுமாற்றங்கள் களைந்துமனத்
 தெளிவை நல்கப் பயனாளர்
 தேறித் தெம்பு பெறுகின்றார்!
 வளர்க்கக் கால்நடை இவர்களிங்கு
 வழங்க உள்ளது நிதியுதவி
 வளமார் பணிக் “கெயர்” நிறுவனமும்!
 மானுடம் வாழும் என்றுமிங்கு!

துயரம் மறந்து மனம்சுடர
 சூழலிற் பள்ளி மாணவர்கள்
 நயமார் நாடகம் வில்லிசைகள்
 நடத்து கின்றார் வந்திங்கு!
 அயலோர் பிறந்த தினங்களிலே
 அறுசுவை உண்டி வழங்குகிறார்!
 உயர்பல தெருவெளி நாடகங்கள்
 உவந்திட இங்குவந் தாடுகிறார்!

ஆலய தரிசனம், ஊர் அயலில்
 அருங்கலை நிகழ்ச்சி பணியாளர்
 சாலுறு துணையில் போய்ரசித்தல்
 தாமும் பல்கலை கள்பயிலல்
 போலும் பல்வழிப் பயனாளர்
 போக்கிப் பொழுதைத் தெம்புறுதல்
 மேலவர் பொதுநலம் விரும்பிகளின்
 மேதகு கருணைப் பயனேதான்!

நமக்கும் வரலாம் இந்நிலைமை,
 நம்சேய் அதன்சேய்க் கும்வரலாம்,
 இமைக்கும் பொழுதியல்! இவர்க்குதவி
 ஈட்டும் புண்ணியம், அத்துயரில்
 எமக்கும் நல்கும் உதவியென
 எண்ணும் ஈர நெஞ்சத்தார்!
 சுமக்கும் துயரம் பயனாளர்
 துறக்க உதவல் அறிவுடைமை!

“வெற்றிமனை மலர்”

படிகள் தேய்ந்தன பராபரமே

கூடன்காரர் மிதித்ததனால்
காலமெல்லாம் என்வீட்டுப்
படிதேய்ந்து பாதியுருப்
படியான பராபரமே!

ஆனாலிக் கூப்பன்கடை
அரிசிநிறுக் கும்படிகள்
ஏனோதான் தேய்ந்தனவோ?
இயம்பாய் பராபரமே!

படிகளெல்லாம் தேய்வதுபோல்
பசிஉலகில் தேய்ந்தொழிய
முடியுமென்றால் வழிசொல்க
முயல்வோம் பராபரமே!

முன்கடையில் படிகளிவை!
மூடைகளாய் வெளியேறும்
பின்கதவை நாடாத
பெருங்குணத்த பராபரமே!

“வீரகேசரி”

எட்பாத சுகாங்களி

பூத்துக் குலுங்கிடும் வானம்! அந்தப்
பூக்கள் மணங்கொள எண்ணிடில் ஈனம்!
கோத்துக் கிடந்திடுங் குன்று - அதைக்
கொண்டணி தல்நட வாச்செயல் ஒன்று!

ஆற்றின் புனல்பொழி ஆழி - அதில்
அள்ள முடியுமோ இன்புனல் நாழி!
கூற்றின் எருமையிற் கொம்பு - அதைக்
கொள்ளுவம் ஊதுகொம்புக்கெனில் வம்பு!

தங்கம் நெளிந்திடும்மின்னல் - கண்டு
தாவிப் பிடிக்க முனைந்திடில் இன்னல்!
இங்கும் மண் ணில்பல உண்டு - தரும்
இன்பமென் றேகில் தலை ஒரு துண்டு!

“விஜயா”

அன்பீனும் ஆற்றல்

உயிர்என்ற அரசினுக்

குடல்என்ற கோட்டை! அக்கோட்டை காக்க
வயிறென்று பசியென்று

வகைசெய்த இறைவன்ஏன் மேலும் அங்கு
நயமென்றும் இனிதென்றும்

நறிதென்றும் மகிழ்ந்துண்ண நாவும் தந்தான்?
செயல்நன்கு நிகழ்தற்குச்

சேரின்பச் சுவைசெய்யும் சேவை கண்டே!

மயில்,கிள்ளை, மாடாடு

மதிவல்ல மனிதர்கள் முதலாம் இந்த
உயிர்கள்தம் அடியொற்றி

உறவாடித் தம்வர்க்கம் பெருக்கல்வேண்டி
இயைபொத்த உடற்கூறு

இவையாவும் ஈந்துள்ள இறைவன் மீண்டும்
மயிருங்கூச் செறிகின்ற

மகிழ்வீந்த தவையுக்கம் வளரற்கன்றோ?

பெண்டாட்டி பிள்ளைக்கும்

பெற்றோர்க்கும் மற்றோர்க்கும் தனக்கும் சோற்றுத்
திண்டாட்டம் தீர்க்கின்ற

தேவைக்கே உழைப்போரும் மேலும் அன்பைக்
கண்டாற்றம் திறமைக்குள்

கடமைக்குள் புதையுண்டு மேலும் மேலும்
கொண்டாட்டம் குழைவோடு

குதிப்போடு மிகுவேலை புரிவார் அன்றோ?

“நுண்தொழிலினைஞன்”

தீந்தமிழ்ப் பாவை

ஓலியெழுப்பும் புட்கள் உறையுள் ஒத்த கல்வி
நிலையமங்கு பெற்ற நெடும்அலுப்பி னோடே
இலையுதிர்க்கும் மாவின் இனிய மரத்தோப்புள்
மெலநடந்தோர் கும்பிமண லமர்ந்திருந்தேன்!

செங்கருதிக் கட்டி சேர்புனைலை ஒக்கும்
செங்கதிரின் மேலைச் சேண்! இருள்தி ரண்டு
பொங்குதெனக் குன்றும் பொலி மரமும் நிற்கும்!
தங்க நிற மோங்கும் சார்ந்த வெளியெங்கும்!

அந்நிலைய றிந்தே அங்கு குயில் பாடும்!
என்னிலை மறந்தே இன்ப மயக் காழ்வேன்!
இந்நிலையிற் சேய்மை இருந்தெனையே நோக்கி
மின்னலிடை ஓர்பெண் மெல்லவரக் காண்பேன்!

வெண்மை யுடற் கொத்த வெள்ளுடை அணிந்து
பெண்மை யொடும் அன்னப் பேடையென வந்தாள்!
அண்மை வரை வந்தே ஆர்வமுடன் நின்று
வெண்ணகை புரிந்தாள் வெண்ணிலாப் பிறைபோல்!

உள்ளங் கூச நோக்க ஒண்டொடி உரைத்தாள்!
“வள்ளுவப் பெருமான் வாழ்விலுய்வு கண்டேன்!
உள்ளிலன் உரைத்தேன் “ஓகோ வாச கியோ?”
கள்ள நகை பூப்பள் “கம்பனும் வளர்த்தான்”

“அப்படியேற் பாவோ?” அவளையுற்றுப் பார்த்தேன்!
செப்புவாய் சிரிக்கும் “சேரமன் னிளங்கோ
ஒப்பில்லுற வுய்ந்தேன்!” ஒன்றும் புரியாமல்
குப்பென் றுடல் நீர்ப்பக் குன்றியுமை யானேன்!

“பாரதியின் வாழ்வில் பருவமடைந் தின்பம்
சேர உமைச் சேர்ந்தேன்!” செப்பி என்மேல்சாய்ந்தாள்!
யாரா! தீந்தமிழா? ஆரமுதம் எனக்கோ?
ஆரவணைத் திட்டேன்! ஆமென்றுது வண்டாள்!

“ஆனந்த சாகரம்”

நீனைவும் நட்பும்

நீங்குகள் ஆயிரம் பண்ணிசைப்ப - அவை
தந்தநல் முத்துகள் கண்ணிமைப்ப - ஒரு
மங்கையென் வன்கரம்பற்ற நின்றேன் - விலை
மட்டில் அணிபல கட்டி நின்றேன்!

வெள்ளி நிலாவெனுந் தோணியிலே - பெரு
வேந்தனின் உன்னதப் பாணியிலே - மனம்
அள்ளும் மகிழ்வினில் நானமர்ந்தேன் - மங்கை
அஞ்சுகங் கொஞ்சிட வேநிமிரந்தேன்!

தொங்கு பழங்களின் சோலையிலே - மனம்
சொக்கும் இளங்கதிர் மாலையிலே - வளைச்
செங்கை பழங்குளை ஊட்டவந்தேன் - அவள்
செல்ல மொழித்தமிழ் கேட்டுவந்தேன்!

கோடி கனாஇவை ஓர்நொடியில் - சிந்தை
கொண்டும் அடைந்திலென் ஓரிடரே! - துயர்ப்
பாடுமறந்ததில் நெஞ்சுகமோ - சுவை
பாடிப் பறந்தது பஞ்செனவே!

அன்னை அழைப்பது கேட்டறிந்தேன் - இந்த
ஆசை நினைவுகள் பூட்டறுந்தேன் - “அட
இன்னும் எழுந்துநான் போகவில்லை” - என
ஏகினைன் ஓர்கண மாகவில்லை!

உள்ள தொழில்மனை எங்குமுற்றேன் - வேலை
ஓன்றும் இல் லையெனும் சேதிபெற்றேன் - மனம்
கொள்ளும் வளமுடை வாழ்வுமில்லை - மணம்
கொண்ட பெரும்நெறி வாழ்வும் இல்லை!

எண்ணுவ தவ்வள வில்எளிதோ - அதை
எய்துவ திவ்வள வில்அரிதோ - இதன்
கண்ணுறு வேற்றுமை மீதியன்றோ - குறை
காணில்என் சோம்பலின் மீதிலன்றோ?

“சிந்தாமணி”

பாட வைத்தாள்

முள்ளைப் பிடித்தெழில் முட்டும் மதுமண
முல்லை மலர்படைத்தாள் - காமன்
வில்லில் சரந்தொடுத்தாள் - வெறிக்
கள்ளைப் பிடித்துயிர்க் காவியங் கட்டிடும்
கைப்பொருள் ஆக்கிவிட்டாள் - கோடி
கற்பனை தேக்கி விட்டாள் - வெறுங்
கள்ளிச் செடிக்கொளிர் கற்பகத் தின்வளம்
கட்டி வழங்கி விட்டாள் - பொருள்
கொட்டி வழங்கி விட்டாள் - ஆமாம்
குள்ளத் தனத்தெமை நன்னெறி நன்மொழிப்
பண்ணைகள் ஆக்கிவிட்டாள் - கவிப்
பெண்ணவள் பாட வைத்தாள்!

குட்டைச் சகதியில் குங்கும சந்தனக்
கோலம் மணம் நுழைத்தாள் - திசை
நாலும் சுகம் குழைத்தாள் - வழித்
தட்டிப் பறித்திடுஞ்சண்டியர் நெஞ்சினில்
தண்ணளி ஊற்றிவிட்டாள் - அருள்
தண்ணொளி ஏற்றிவிட்டாள் - வெயில்
வெட்டை வெளிமணற் பாலையில் பூம்பொழில்
விம்மும் நிழல்சுரந்தாள் - சுடும்
வெம்மைப் பயந்தூரந்தாள் - ஆமெம்
மொட்டை உளங்களில் மோதும் உணர்வுகள்
மும்முரங் கொள்ள வைத்தாள் - கவிச்
செம்மையள் பாடவைத்தாள்!

“சீந்தாமணி”

மயங்க வைப்பாய்

குன்றலிலே மென்மையென, தெளிந்த தேனில்
 தித்திப்பே எனப்பாலில் வெண்மை யென்ன
 நின்றிடவே நிறைந்தழகு மேனி யெங்கும்
 நிற்கும் மயிலே, வஞ்சிக் கொடியே, நெஞ்சில்
 உன்றனுரு தன்னிலெதை யேனும் பார்க்கும்
 உறுதியதும் கண்களிலே ஒளியும் இல்லை!
 சென்றிடுவாய் இப்பொழுதே! இன்றேல் திக்கித்
 திணறுள்ளம் இன்பத்தில் மயங்க வைப்பாய்!

மென்னுதலை நோக்கின் இளம்பிறையே காண்பேன்!
 விற்புருவம் வேள்கையிற் சிலையாய்த் தோன்றும்!
 கன்னமதைக் கண்ணுற்றால் கண்கள் சூசும்!
 கனியிதழைப் பார்க்கமனம் ஏதோ செய்யும்!
 துன்னுகரு வண்டுக்குழல் சூடும் முல்லை
 சொல்லி யுன்றன் இளநகையை வாட்டும் என்னை!
 கன்னியளே! இன்னமுதக் குடமே செல்வாய்!
 கருத்தின்பத் தில்மயங்க வைப்பாய் இன்றேல்!

இணைவிழியின் அழகுண்போம் என்றால், நோக்கோ
 என்நெஞ்சைக் கரைக்கிறதே முகத்தில் ஊன்றி!
 துணைவிட்டுன் மார்பிலுறும் பின்னல் ஒன்றோ
 துள்ளிவிழும்! கண்ணிருளும் நோக்கின்! தென்றல்
 அணைந்திடினும் இறுமென்னும் அச்சந் தோன்றும்
 அருமிடையில் நோக்கூன்றின்! மாது ளஞ்செம்
 மணிநகத்தால் நகுமடிகள் நைவேன் காணில்!
 மறைந்திடுவாய்! அல்லதீன்பில் மயங்கவைப்பாய்!

“ஆனந்தசாகரம்”

மனையறம் வேண்டி

அத்தானே! அன்பே! என் னிதயந் தன்னில்
 அழியாத ஓவியமாய் உறையும் நீங்கள்
 முத்துக்கள் போன்றநல்லெழுத்துக் கொண்டு
 மூவிரண்டாம் முறைவரைந்த கடிதங் கண்டேன்
 முத்தங்கள் என்முகத்தில் மழையா மாறு
 முறுவலுடன் பொழிந்திட்ட அந்த நாளைச்
 சித்தத்தில் வைத்தெண்ணி வாடும் என்னைச்
 சேர்ந்தன்பாய் தேற்றும்நாள் என்றோ சொல்வீர்!

மஞ்சத்தில் படுத்திருந்து புரளும் போதும்
 மதியொளியே படுங்காலும் மனம் மெய் நோகும்!
 நஞ்சைத்தான் உண்ணட்டோ என்றே யெண்ணி
 நலிகையிலும் உங்களது சோகக் கண்கள்
 நெஞ்சத்தி லேயெழுந்திரக்கம் உந்தி
 நில்லாமல் எனைப்பிரிந்து நீங்கிச் செல்ல
 பஞ்சாகத் துயர்க்காற்றில் அலைந்தே வாடிப்
 பரிதவிக்கும் என்நெஞ்சை ஆற்றல் என்றோ?

தீனுண்ண நானெண்ணி அமர்ந்து விட்டால்
 திருவுங்கள் அன்புருவம் சிரித்துக் கொண்டே
 “நானிங்கு நிற்கின்றேன்! எனக்குன் கையால்
 நல்காயோ சிறிதென்று வேண்டி நிற்கும்!
 வானின்று குதித்தாரோ என்றே யெண்ணி
 வாரியங்கு தழுவிடநான் ஓடிச் சென்றால்,
 கானல் நீர் போலெங்கோ நீங்களேகிக்
 கணத்தினிலே மறைவீர்கள்! கலங்கிநிற்பேன்!

துன்பத்தீ என் மனதைச் சூழும் போது
 துணிவூட்டும் உங்களன்பு மடலையெல்லாம்
 பன்முறைகள் ஆழ்ந்துபடித் துள்ளந் தேறிப்
 பாங்காய்நான் உங்களுக்கு விடுக்கத் தூது,
 உன்னியமரந் தீம் மடலைக் கவிதையாக
 உந்துணர்வில் எழுதிவிட்டேன்! இனி நேரத்தை
 என்னவழி யிற்கழிப்பேன்? என்றே ஏங்கும்
 என்னை மனையறம் புரிய வைப்பதென்றோ?

“கலைச்செல்வி”

அழகின் திருவுரு

கொண்டலூருங் கூந்தலில்!
 குலவுந் திங்கள் முகந்தனில்!
 கூடும் வெள்ளி மாலையில்!
 கொஞ்சம் மின்னல் இடையினில்!
 ஒண்க திர்ச்செஞ் ஞாயிறு
 ஒளிரும் உன்றன் மேனியில்!
 ஓகோ அந்தி கன்னத்தில்!
 உரையடி நீ வானமோ?

எள்ளுப்பூவுன் மூக்கிலே!
 எயிறில் முல்லை மொட்டெல்லாம்!
 இன்னறைச்செவ் வாம்பலின்
 இதழிரண்டுன் வாயிலே!
 கிள்ளைப் பேச்சுன் மொழியிலே!
 கெழுமும் பழங்கள் சொக்கையில்!
 கிளரும் மானுன் நோக்கிலே!
 கேளடிநீ சோலையோ?

பவழம் மேவும் வாயிலே!
 படியும் முத்து வியர்வையில்!
 பாடும் மீன்கள் விழியிலே!
 பதியும் முத்துன் பற்களில்!
 தவழ்ந்தெ முந்த வெண்டிரை
 தடிக்கும் உன்றன் கச்சிலே!
 தங்கும் சங்குன் கழுத்திலே!
 சாற்றடிநீ ஆழியோ?

“புதுச்செய்தி”

சொன்ன இவட்கென் துதி

சீடந்தல் கருமை, குனிபுருவம் மையினிரும்,
நீந்தும் சுடர்விழிகள் நீலவிருள்
காந்தஒளிக்
கன்னஞ் சுருளும் கதுப்பும் கறுப்பெனிலும்
மின்னுங் கவினே மிகும்!

கோடுங் குனியற் பிறைநெற்றி! நெஞ்செனிலோ
மேடும் பிளவும் மிகுந்தோற்றம்!
வாடுகின்ற
மின்னல் இடையோ மிகுஞ்சிறுமை! என்றாலும்
கன்னி எழிலோ கடல்!

புதுமொழியில், நெஞ்சள்ளும் பூஞ்சிரிப்பில், எண்ணங்
கதுவுகின்ற கண்களிலே மென்மை,
பதுமை
நடையுடையில் அச்சம் நகைசெயினும் ஆண்மை
அடிபணிய ஆளும் அடல்!

சிறுமை பலவும் சிறந்தொன்றிச் சேர்ந்தும்
நிறையும் மகிமை நிலையென்
றறைந்தன்பாய்
இன்னல் இழுக்கி னிடையேயும் ஏற்றமுனச்
சொன்ன இவட்கென் துதி!

“ஈநாடு”

அழகோ அழகு

பூக்களின் மென்மையும் பூணிளந் தன்மையும்
போர்த்த குளிர் நிலவோ?... திங்கள்
தேக்கிடுந் தண்ணொளிசேர்மல ரோ? இனந்
தேர்ந்திலேன்! உன்முகமோ?

வண்டது மைந்நிறம் வாஞ்ஞை தரும் எழில்
வாங்கிய தண்கயலோ? - கயல்
கொண்டதோர் தோற்றமும் கூசிடும் ஒண்மையும்
கொள்கரும் போ? விழியோ?

பாடுங் குயில்நறும் பண்ணிற் கலந்தெழும்
பச்சைக் கிளிமொழியோ? ... கிளி
ஈடில் மொழியினிற் பூங்குயில் பெய்திடும்
இன்னிசையோ? குரலோ?

கொத்து மலர்களும் கோலப் பசுமையும்
கொஞ்சிடும் மின்னெழிலோ?.. மின்னல்
சொத்தாம் ஒளியினில் துள்ளுந் துடிப்பினில்
தோய்கொடியோ? இடையோ?

தோகையின் ஆடலில் சொக்கியோர் அன்னமே
துள்ளி நடந்ததுவோ?.. அன்ன
மோக நடையினில் தோகையின் ஆடலோ?
மோகினி உன்நடையோ?

தேக்கு கவின், வெறி நோக்கு, மனங்கிளர்
செய்கைகள் என்பவற்றால் - நின்று
தாக்கிடும் போதுளஞ் சாற்றிய திக்கவி
தாங்கரும் இன்பத்தினால்!

“கண்கள்”

இத்தரையில் உண்டோ இடர்?

நடக்குங் குவளை மலரோ? நயங்கொட்டி
நடிக்கும் மயிலோ? நாவுறும் நற்கனியோ?
என்றெல்லாம் ஏத்திப் புகழும் எனதுரைகள்
குன்றின்மேல் நீரின் குளுமைச் செழுங்கனவை
உன்றன் நெஞ்சில் ஊட்டாவோ? அழகெல்லாம்
ஒன்றும் எண்ணம் ஊற்றாவோ? தினந்தேடும்
இதயம் புரிந்தே எழில்தாங்கி, என்முன்னே
உதயம் வழங்கி ஒளிநல்கும் பொன்னிலவோ?
கண்ணின் வழியால் - கன்னியரின் முன்னாலே
எண்ணம் என்மேல் இருப்பதனை வெளிக்காட்டும்
பேச்சின் முறையால் - பீடாரும் பண்பாயோ
நீச்சலடித்தென் நெஞ்சிலிடங் கொண்டவளே,
ஞாலம் இனிதென்பேன் நங்கையுனைப் பெற்றதனால்!
நீலம் அழகென்பேன் நீதாங்கும் விழிகளினால்!
பெண்மை உயர்வென்பேன் பேடையுனை நல்கியதால்!
திண்மை பெரிதென்பேன் சேயிழைநீ போற்றுவதால்!

வேளைப் பொழுதுள் விரிந்தெழுந்து விம்முகின்ற
காளைப் பருவக் கனவுகளைக் கணக்கின்றி
அள்ளி வழங்கி அடிக்கல்லாய் நிற்பவளே!
கிள்ளி யெறிந்தெல்லாம் கிறுகிறுக்க வைப்பாயோ?
தோகை யிறகு தொட்டளையும் இதயத்தில்
வேகும் நெருப்பை விளையாடவைப்பாயோ?
பட்டு மலரின் பதங்குளிரும் நெஞ்சத்தில்
கொட்டுந் தேளைக்குடைகின்ற நோய்ப்புழுவை
விட்டு மகிழ விழைவாயோ? என்றுள்ளம்
சுட்டெரிக்கும் ஐயம் துயரேதும் எனக்கில்லை!
எத்தும் மனத்தன்மை எள்ளளவும் அற்றவளை,
கத்துங்கடல்வண்ணன் கருணை வடிவானை
கொத்து மலர்மேனிக் கோமளமே வென்றேற்கும்
இத்தரையில் உண்டோ இடர்?

“ஈழநாடு”

குயிலே என்று குதிக்கும் நாள்

முஞ்சள் மாலை விண்மீதில்
மண்டும் பறவைக் கூட்டங்காள்
கொஞ்சி நீவிர் செயல்லை!
கூறுங் கீச்சுக் கற்பனைகள்
நெஞ்சில் தேனை வார்ப்பதெல்லாம்
நினைவீர், என்றன் கண்ணாளன்
வஞ்சீ யென்றென் பக்கலிலே
மகிழும் அந்த வேளைதான்!

கள்ளி வேலிக் காடெங்கும்
கத்தும் ஓலைப் பனையெங்கும்
வெள்ளி ஓடைக் கரையெங்கும்
வெட்டும் அரிவி வயலெங்கும்
துள்ளுங் காளைத் துணையோடு
துய்த்து மேய்ந்து புல்மீளுங்
கள்ளப் பசுவே மணியோசை
கணவர் இன்றி வேம்பாகும்!

சிரிக்கும் முல்லை மலரே! என்
சிறுபல் வரிசை முறுவல்முன்
எருக்கே நீயென் றென்மன்னன்
இகழும் போதும், இரவங்கு
விரிக்கும் போர்வை இருள், உன்றன்
விஞ்சும் ஒளிமுன் விழலாகப்
பெருக்கும் வாசம் என்னுள்ளம்
பிணிக்கும்! அதுவும் இன்றில்லை!

மயிலே வருவேன் மறுதிங்கள்
மகிழ்வோம் என்றே எழில்வண்ணம்
பயிலுங் கையால் என்கண்ணீர்
பரிந்து நீக்கி என்நெஞ்சம்
வெயிலோ மழையோ என்றேங்க
வெளியூர் சென்றார் பொருள்தேட!
குயிலே என்றிங் கவர்வந்து
குதிக்கும் அந்நாள் இனிதெல்லாம்!

“ஈழநாடு”

ஊர்சிரிக்கக் கொன்றாள்

சிட்டுப் போல வந்தாள் - எழிற்
 செட்டுக் கோலி நின்றாள் - தன்னைத்
 தொட்ட எண்ணம் தந்து சென்றாள்
 தோகையென்றே எண்ணி நின்றேன்!
 விட்டு வைத்துப் போயினாளோ கள்ளி? நெஞ்சங்
 கட்டி அள்ளிப் போய்விட்டாளே துள்ளி!

முல்லைபோற் சிரித்தாள் - கிள்ளைச்
 செல்லமாய்க் கதைத்தாள் - மலர்க்
 கொல்லைபோல் நினைப்பு தந்தாள்
 குட்டிமானென் றெண்ணிநின்றேன்!
 கெல்லிக் கொண்டு போயினாளென் ஊக்கம் - உடன்
 மெல்லக் கொண்டு போயினாளென் தூக்கம்!

“செங்கரும்பின் சாறு - என்னில்
 பொங்குதன்பின் வீறும்” என்னக்
 கங்கைபோற் களிப்பு தந்தாள்
 காசு மலை யென்றிருந்தேன்!
 வெங்களிற்றை நூற்கவர்ந்து சென்றாள் - ஒற்றைக்
 கங்குலுக்குள் ஊர்சிரிக்கக் கொன்றாள்!

“கலைச்செல்வி”

கவிஞராக வேண்டில்

- அவள் : அத்தான் அத்தான் நீங்கள்
முத்தாய்க் கவிதை பாடும்
முறையைச் சொல்லுவீரோ?
- அவன் : எதுகை வேண்டும் எதுகை!
எதுகை? இங்கே நீட்டும்!
இணைய வேண்டும் இதுபோல்!
- அவள் : ஐயோ! ஐயோ! வேண்டாம்!
கையை விடுங்கள் அத்தான்!
கண்டுவிட்டாற் பாட்டி?
- பாட்டி : என்ன 'மோனை' என்ன?
என்னைக் கூப்பிட்டாயோ?
என்ன வேண்டும்? சொல்லேன்!
- அவன்(மெல்ல): மோனை வேண்டும் மோனை!
தேனைப் பாட்டில் வார்க்கத்
தேவையிந்த மோனை!
- அவள் : போதும் அத்தான் போங்கள்!
காதவட்குக் கூர்மை!
கவிகட்குள்ள நோய்தான்!
- அவன் : கவிஞ ராக வேண்டில்
சுவைஞ ராக வேண்டும்
“சச்ச்ச” இதுபோல!
- அவள் : சொக்கை நொந்த தையோ!
வெக்கை! காதல் வெக்கை!
வேண்டாம் கவிதை! போதும்!

“ஈழநாடு”

கடமை அழைக்கிறது

பிஞ்சுநிலாப் பிறைத்துண்டு முலைகள் தாங்கிப்
 பித்தாக எனைச் செய்யும் பெண்ணே! அள்ளிக்
 கொஞ்சுநிலா வதனத்துக்குமர்! மங்கைக்
 குலமணியே! கோவிலுக்குச் சிலையே! என்றன்
 நெஞ்சுநிலாப் படகேறும் மயிலே! சூளை
 நீற்றறையில் பூச்சுகளைகள் செய்தோய்! ஏங்கித்
 துஞ்சுநிலாத் துடிப்பாரும் வாழ்வைத் தந்த
 தூயவளே! தூரத்தோர் அழைப்பைக் கேளாய்!

கடலோரக் குடிவாழ்க்கை! காற்றின் மோதல்!
 காட்டாற்றுப் படகோட்டம்! சுழிகளீர்ப்பு!
 இடியேற்று மின்னல்நாள்! ஏக்கம்! அச்சம்!
 எளிகாட்டு நடமாட்டம்! எங்கும் வெம்மை!
 முடி யேற்ற மலைவாழ்வு! முனியுங் கூதல்!
 மொய்த்தின்னல் இப்படியே எனைவாட்டுங்கால்
 மிடிதீர்க்க வந்தவளே! மேலுங் கேளாய்!
 மேம்பாட்டைத் தந்தகுரல் அழைக்கும் என்னை!

பாடாத குயிலெல்லாம் கூவிப்பாடும்!
 பருகாத சுவையெல்லாம் பல்கிச் சேரும்!
 ஆடாத மயிலெல்லாம் ஆடித்தாவும்!
 அணுகாத சுகமெல்லாம் அணுகிச் சூழும்!
 ஓடாத தேனருவி ஓடும் பொங்கி!
 ஒளிராத அழகெல்லாம் ஒளிரும் பூத்து!
 தேடாது வந்த உன்னால்! ஆனால் அன்பில்
 தெவிட்டாத தமிழ்த்தாயின் அழைப்பும் ஏற்பேன்!

குற்றாலம் நீர்வீழ்ச்சி வீழ்ந்தா லென்ன?
 குளிர்வாடை பொழில்தோறும் ஊர்ந்தாலென்ன?
 வற்றாதே எழில் நதிகள் பாய்ந்தா லென்ன?
 வண்ணங்கள் உலகெங்கும் நிறைந்தா லென்ன?
 உற்றாரும் ஊருலகும் அழைத்தாலென்ன?
 உன்னருகில் யாவுமுள எனநின்றேற்கு,
 கற்றாவின் குரல்போலுந் தமிழின் வாஞ்சைக்
 கதறல்கள் கேட்கிதடி! செல்வேன் காக்க!

“கலைச்செல்வி”

வழித்துணை

ஆற்றைக் கடந்திட
 அக்கரை சேர்ந்திட
 நேற்றந்தி மாலையே
 நீட்டியென் கூலியே
 வள்ளத்தில் ஏறிய பொன்னி - அன்றென்
 உள்ளத்தில் ஏறிய கன்னி!

துன்பச் சுழிப்புடை
 தொல்லை வெறிப்புனல்
 இன்பச் சிரிப்புடன்
 எள்ளிக் கடந்திட
 வந்தவள் வாழ்வும் ஆறென்றாள் - வாழத்
 தந்திடு கையென்று நின்றாள்!

தண்டு வலிப்பதில்
 தந்த சுமைக்கிலை
 அண்டிய இல்லற
 அன்புச் சுமைக்கென
 நல்குவ ளாமொருகூலி - இங்கு
 சொல்ல விடாளந்தவேலி!

“தினகரன்”

மறந்து நின்றாரே

பாறை மீதில் அவரிருப்பார்!

பக்கம் ஓட்டி நானிருப்பேன்!

ஆறு சூழ்ந்து பாடியோடுமே! - நம்மை

ஆறு சூழ்ந்து பாடி யோடுமே!

எனது கன்னங் குழிந்து மின்ன

இனிது பேசிச் சிரிக்க வைப்பார்!

தனிமை தந்து மேகம் மூடுமே! - வம்பாய்த்

தனிமை தந்து மேகம் மூடுமே!

வீங்கு சுனையில் மிகுந்த பூக்கள்

மீது வண்டு பாடல்காண

ஓங்கு மூங்கிற் சாரல் நல்குமே! - இடமும்

ஓங்கு மூங்கிற் சாரல் நல்குமே!

என்னைக்கூவி அவரழைப்பார்!

எல்லா மலையும் எதிரொ லித்துப்

பென்னம்பெரிது காதல் என்னுமே! - நம்முள்

பென்னம் பெரிதெம் காதல் என்னுமே!

இனித்த இந்தச் சூழல்தன்னை

எரிக்கும் துன்பச் சூழலாக்கி

தனிக்க என்னை விட்டுச் சென்றாரே - தோழ்

தவிக்க விட்டு மறந்து நின்றாரே!

“தினகரன்”

தின்னும் குளிரே தேனாய் இனிக்க....!

குளங்கற் கரிதாம்

தண்ணென் வாடை தனிற்சூனி,
காங்கைக் கம்பளிப்
போர்வையுள் சேயும் தூங்கிட்டான்!
ஓங்கிச் சினக்கும்
ஓர்தீ என்னுள் அசைந்தாடி
வாங்கிப் பிழியும்

வாடென் உயிரை! என்செய்வேன்?

வீங்கிப் பொழியும்

வெண்பனித் தூறல் வீழ்வேந்தி,

தாங்கித் துளியாய்த்

தருவின் இலைகள் பொட்டென்று

மூங்கிற் குடிசை

மூடிய வைக்கோற் கூரையெலாம்

தீங்காய்ச் சொட்டும்

சிலிர்ப்போ என்னைத் தின்றிடு' தே!

பாலத் தடியிற்

பசும்புல் மண்டிய ஓடையில் நீர்

ஓலத் துருகி

ஓடொலி நெஞ்சிற் கவிகிறதே!

மேலைச் சாரற்

காடெரி கின்ற வெளிச்சங்கள்

ஆலை காக்க

அகன்றார் நினைவால் அலைத்திடு' தே!

'தும்' மென்றே

தூரத்தில் ஒரு குடிசையிலே

வம்பச் சிறுவர்

மத்தளங் கொட்டிப் பாடுகிறார்!

வெம்பிக் கரையும்

மேனி எங்கும் தகிப்பாறச்

செம்பில் நீராய்த்

தீண்டிக் குளிக்க வருவாரோ?

பொன்றாம் என்றவர்

புகழும் பளிங்கு மேனியெலாம்

செந் நெருப் புணர்வில்

தீய்ந்திட வியர்வை முத்தூற

என்னை மறந்தே

இருட்டில் தரையில் புரள்கின்றேன்!

தின்னுங் குளிரும்

தேனாய் இனிக்க வருவாரோ?

“தீனகரன்”

அந்த ஓர் ஒலி

ஓர் ருல கொன்று திரண்டொருகாலம்

ஓகோகோ என்றுசி ரித்தாலும் - நகை

ஓசை உலகை நிறைத்தாலும் - அன்பு

சேரத் தழுவிப் பிரிந்தவர் விம்மித்

தேம்பொலி ஒன்றேஎன் காதில்படும் - சுடர்த்

தீத்துளி கோடியென் நெஞ்சைச்சுடும்!

மானிடர், மீனிளம், பட்சி, விலங்குகள்

வந்தெனைச் சூழ்ந்தோல மிட்டாலும் - அழும்

மாத்துயர்க் கண்ணீரை விட்டாலும் - எனைத்

தேனிடை ஆட்டிப் பிரிந்தவர் மெல்லெனத்

தேம்பொலி மட்டுமென் காதில் விழும் - அவர்

சிந்தனை யால்என்றன் நெஞ்சம் அழும்!

சீற்றம் சிரிப்பிகழ் வின்னல் வெறுப்பெனச்

செப்பும் சுவைபல சூழ்ந்தாலும் - மக்கள்

சிந்தனை அன்னவற் றாழ்ந்தாலும் - குணம்

போற்றிச் சுகித்துப் பிரிந்தவர் நொந்தமும்

போழ்தின் முனகலே நான்கேட்பேன் - நெறி

போக்கும் மனநரம் பேமீட்டேன்!

“சீந்தாமணி”

இன்னிசையே என்செய்வேன்?

தோட்டவெளித் துலாவிருந்து
 துண்டுதுண்டாய் இரவினிலே
 பாட்டொன்று கேட்கிறது!
 பாய்புலம்பத் துடிக்கின்றேன்!

தூக்கத்தால் என்நினைவால்
 துலாச் சறுக்கி வீழாமல்
 காக்கின்ற அப்பாட்டுக்
 களிமின்னக் கேட்கிறது!

கூட்டிறைப்பால் அப்பாவின்
 கூட்டாளி யாகியவர்
 பாட்டிறைப்பால் என்னுள்ளம்
 பாகாக்கி நிற்கின்றார்!

மயிலிறகுப் பொட்டழகின்
 வண்ணமெலாம் நினைவுகளாய்
 துயிலிடையில் கனிந்தெழவே
 சுகங் கூட்டிப் பாடுகிறார்!

வாழை, வெண்டி, தினைப்புனங்கள்
 வளமுட்டும் நீர்கடந்தும்
 ஏழை சொக்குந் தூது சொல்லும்
 இன்னிசையே என்செய்வேன்?

“தினகரன்”

விளக்கை விட்டில் அழிப்பதும் உண்டு

கினவில் ஒருத்தி வந்தாள் - உடல்
கட்டி அணைக்கத் தந்தாள் - இன்பத்
தினவில் மெல்லச் சிரித்தாள் - கலந்
தேனை நெஞ்சில் சரித்தாள்!

கன்னந் தன்னைக் கன்னந்தவ
மின்னலை என்கை மெல்லத் தழுவ
தின்னத் தின்னத் திகட்டாக் கனியாம்
கன்னி இதழ்கள் என்வாய் கதுவ
இன்பம் உடலில் நீச்சலடிக்க
இன்பத்தில் நாம் நீச்ச லடித்தோம்!

ஒருநாள் கண்முன் நின்றாள் - உடனே
ஓடித் தழுவச் சென்றேன்! - அவள்
அருகில் எங்குந் தனிமை - கனவில்
அன்று நுகர்ந்த இனிமை!

தட்டி என்கை தனியாய்ப் போனாள்!
விட்டில் பெண்கள் விளக்கே ஆண்கள்!
சுட்டே விடுவார் பட்டால் என்றாள்!
சுட்டென் நெஞ்சோ சொட்டும் குருதி!
விட்டில் தீயில் பட்டழிதல் போல்
விட்டில் விளக்கை அணைப்பதும் உண்டு
என்று நின்றேன்! குன்றி நின்றாள்!
துன்றுந் துயரில் கன்றி நின்றாள்!

சித்தம் பதறப் பார்த்தாள் - நீர்
சிந்த விழிகள் பார்த்தாள் - நான்
முத்தமாரி தூர்த்தேன் - அவள்
முகம் கனிந்து வேர்த்தாள்!

“சிந்தாமணி”

இன்று வருவானோ?

முடியில் பிறந்து மலை
 மடியில் தவழ்ந்து கல்லின்
 அடியில் புரண்டுவிழுந்
 துறைநீரின் - துள்ளும்
 வேகம் குளித்துக் குழல்
 நாகம் நெளித்து முடிப்
 பாகம் மலை அளிக்க
 இடையேந்தி - அந்த
 உடலில் மறைந்த துகில்
 கடலில் பிறந்த விழி
 மடலில் விரிந்த மலர்
 எனும் பாங்கில் - மூன்றாம்
 பிறையின் சிரிப்பு பள்ளி
 அறையின் நினைப்பு கன்னிக்
 கறவைச் செழிப்பு பயில்
 அரங்காகி - நிற்கும்
 இளமைப் பொலிவைத்தினம்
 களவிற் சுவைக்கும் அந்த
 இளவல் துணைவன் தமிழ்
 நெறிபேணி - உன்னை
 மாலை புனைந்து மணக்
 கோலம் புனைந்து - மனைச்
 சீலம் துவக்க இன்று
 வருவானோ?

“கலைச்செல்வி”

எந்த ஊரின் சந்தியிலோ...?

இவரைக் காணோமே - இன்னும்
இவரைக் காணோமே!

தென்னங்கிடுகு வண்டி யேற்றிச்
சென்றவர்தான் விடியநேற்று!
இன்னும் வந்து சேரவில்லை!
என்றன் ஏக்கம் தீர் வில்லை!

(இவரைக் காணோமே)

வெருளிமாடு வெள்ளைநாம்பன்!
விழுந்துபடுக்கும் கறுவல் நாம்பன்!
அருளல் வேண்டும் ஐயனாரே!
அவரைக் காக்க வேறு யாரே!

(இவரைக் காணோமே)

ஓட்டு வீடே எங்கும் இன்று!
ஓலைக் குடிசை பத்துக்கு ஒன்று!
கேட்டி டாரேல் கிடுகு யாரும்
கேவி அவரின் நெஞ்சம் சோரும்!

(இவரைக் காணோமே)

எந்த ஊரின் சந்தி யில்தான்
இரவு படுத்துத் தூங்கினாரோ?
வந்த மழைக்கு வண்டியின்கீழ்
வாடிக் குந்தி ஏங்கினாரோ?

(இவரைக் காணோமே)

இரவில் பிள்ளை கனவில் எல்லாம்
எங்கே அப்பா என்னும் ஏக்கம்!
உருக நெஞ்சம் பெருகவிழிகள்
ஓயாஎனக்கும் ஏது தூக்கம்?

வண்டி மாட்டின் சலங்கைச் சத்தம்
வந்ததென்காதில் வீழ்ந்திடாதோ?
கண்டென் உயிரைத் தழுவிக் கொள்ளக்
கணத்தில் இன்பம் சூழ்ந்திடாதோ?

“சீந்தாமணி”

கைக்கிளை

1. ஆண்பாற் கைக்கிளை

எட்டஅய லூரிருந்தே என்தோட்டம்
 வெங்காயம் நடவேவந்த
 மட்டுமரி யாதைமிகு மங்கையர்க்குள்
 ஒருத்திஉரு அழகிற்சொக்கி
 கட்டழிந்த என்நெஞ்சம் 'கனிந்தொருசொல்
 கதைக்காளோ?' என்றே ஏங்கிப்
 பட்டதுயர் கொஞ்சமன்று! பாவி! கதை
 பறையாத பாவைதானோ?

கூலிக்கா வந்திட்டாள் கொவ்வையிதழ்க்
 குமரியவள்? என்கைகுட்டும்
 தாலிக்கும், மாலைக்கும் தான்வந்தாள்
 என்றென்று தாவும் நெஞ்சில்,
 மேலிட்ட ஆசைக்கு விருந்தாக
 வெங்காயம் வேண்டும் என்றோ
 'நாலுக்கு' நாம்வீடு செலவேண்டும்
 என்றோசே! நவிலாள் ஓர் சொல்!

சேற்றில்கால் புதைத்தந்தச் சிங்காரி
 குனிந்தபடி வெங்கா யப்பல்
 நாற்றுக்கள் நாட்டுங்கால் நடனமயில்!
 சிரட்டையிலே நான்தே நீரை
 ஊற்றிடவே ஏந்துங்கால் ஒண்மதுரை
 உயிர்ச்சிலைகள் ஓய்யா ரம்தான்!
 கூற்றப்பெண் கூட்டத்தால் கோதையினைக்
 கதைகேட்கப் பயந்தேன் நானும்!

கெட்டாலுஞ் செட்டியெனாங் கிறுக்குடைய
 பரம்பரையின் கிளையாம் யானும்
 தொடடிடுதல் முடியாதச் சுந்தரியை!
 தோதற்ற காதல்! என்று
 வெட்டிடினும் மதிகுறுக்கே, வெறிகொண்ட
 உள்மனமோ விட்டால் தானே?
 செட்டுளே அவள்வேறு சென்றாளே
 செப்பாமல் ஓர்சொல் தானும்!

நாளொன்றுக் கொருதோட்டம் நடுகைக்குச்
 செல்கின்ற நங்கை, இந்த
 ஆளொன்றுக் கேனிந்த அழகற்ற
 ஆசையென வெறுக்கா விட்டால்
 தோளொன்றில் அம்மயிலைச் சமந்தபடி
 சுடுஞ்சாதித் தீக்கும் எட்டாக்
 கோளொன்றில் குடியேறிக் கூத்தாடிக்
 கொண்டாடி வாழ்ந்தே தீர்வேன்!

வெண்பா

வண்டு விழிகளினை மாம்பழத்துக் கன்னத்தைக்
 கண்டு தவித்துக் கவன்றேனே - அண்டைநின்றும்
 தேவைக் கொருவார்த்தை செப்பாத நீசெய்த
 சேவைக்கும் உண்டோ சிறப்பு?

சாதிப் பகுப்புச் சரி! இறைவன் வைத்ததெனில்
 காதலைஉன் மேலெனக்கேன் காட்டினான்? - போதுமடி
 பொல்லாப் புரட்டு! புரிவோம் மணமென்றால்
 இல்லையுனக் கென்மேலன் பே!

அஞ்சியஞ்சி உன்னை அரைகுறையாய்ப் பார்த்தேன் நான்!
 கிஞ்சுகவாய்ச் சொல்லொன்று கேட்டிருந்தால் - அஞ்சுகமே
 துள்ளி மனஞ்சென்று சொர்க்கஉலாக் கொண்டிருக்கும்!
 உள்ளம் உனக்கில்லை யோ?

எக்கலட்டி எவ்வடலி எத்தென்னந் தோப்பெனிலும்
 உக்கியுடல் சாய்ந்தும் உனைத்தேடி - கைக்கிளையோ
 என்காதல் ஐந்திணையோ என்றறிவேன்! ஐந்திணையேல்
 பின்வாங்கேன் என்றன் அன் பே!

2. பெண்பாற் கைக்கிளை

ஓ ண்காயம் நடுங்கூலிப் பெண்க ளோடும்
 ஊர்விட்டுர் சென்றபுதுக் கூலிப் பெண்நான்!
 மண்காயப் படவைத்த பாத்தி பொங்க
 வாய்க்காலில் விளையாடி வந்த நீரை
 விண்காயப் படஓங்கி வளர்ந்த காளை
 விவசாயி கால்கலக்கிப் பாய்ச்சி நின்றான்!
 பெண்பேதை நானின்று வரையுங் காணாப்
 பேரழகன்! எனக்கென்றே பிறந்தான் தானோ?

நனைந்துதரை நன்றாகக் குளிரும் வண்ணம்
 நகைசிந்துங் காலால்நீர் கலக்கி நின்றான்!
 கனிந்துமனம் உருகி அவன் அழகை எல்லாம்
 கடைக்கண்ணால் களித்தள்ளிப் பருகிக் கொண்டு
 குளிந்தபடி வெங்காயம் நாட்டி நின்றேன்!
 குடிப்பிறப்பில் அவனுயர்ந்த சாதி! நானோ
 நினைத்திடவும் முடியாத குலத்து மங்கை!
 நெஞ்சிலிடி வீழ்வதிதை எண்ணும் போது!

“ஏங்கிச் செத்தழுகின்ற என்றன் நெஞ்சே
 எட்டாத பழத்தின்மேல் ஆசை வேண்டாம்!
 தாங்கிக்கொள்! என்றாலுங் கேட்டி டாமல்
 தவிக்கின்ற தென்செய்வேன்? என்றன் நெஞ்சை
 வாங்கிக்கொண்டவ்விடத்தில் நெருப்பை வைத்த
 வாலிபனோ மனத்திலொரு சலனம் இன்றி
 வீங்கித்தோள் பூரிக்க இந்தத் தோட்ட
 வெளிக்கெல்லாம் ஒளியாகி நின்றிட் டானே!

அவனழகோ என்னுயிரை இழுக்குங் காந்தம்!
 அவன்குரலோ என்நெஞ்சை இழுக்குங் காந்தம்!
 அவன்நிற்கும் நிலை, நடக்கும் பாணி, நெஞ்சை
 அள்ளுகின்ற கண்ணில் ஒளி, அடங்கும் நெஞ்சத்
 தவமுனிவன் போற்சால்பு, மனிதர் யாரும்
 சமன்என்னும் குணம் அவனின் காந்தம் கோடி!
 எவனாலும் இம்மியுமே அசையா என்றன்
 இதயத்தைப் பேயாட வைத்திட்டானே!

தாலிகட்டிச் சதிபதியாம் வாழ்வைத்தானே
 சாதிப்பேய் தடைசெய்தல் கூடும்? எந்தக்
 காலமும் நான் கன்னிகையாய் இருப்பேன்! இந்தக்
 காளையெழில் முருகனையே நினைத்துச் சாவேன்!
 சீலமனத் திண்மையரின் எண்ணம் யாவும்
 சித்திக்கத் தவறாதென் றுரைப்பர்! இந்த
 ஞாலமெல்லாம் அதிசயிக்க என்றன் மன்னன்
 நயந்தென்னைச் சேர்ந்திடநான் காண்பேன் திண்ணம்!

வெண்பா

சுற்றிநின்று வெங்காயம் தூவிநடுங் கன்னியருள்
 உற்றவள் நான் உன்னைநினைந் துள்ளருகல் - பற்றி
 அறியாமல் அன்பை அருளாமல் கூலி
 நிறைவாகத் தந்தென்ன நீ!

சிரட்டையிலே தேநீரைச் சிந்தாமல் ஊற்றிக்
 குருத்திலையில் பிட்டைக் குவித்து - கருத்துடனே
 தாராள மாயுணவு தந்தென்ன என்கண்கள்
 நீரேறல் காணாத நீ?

நெட்டைப் பனைவெளியில், நீள்வான் நிறைநிலவு
 கொட்டும் ஒளியில், குடிசையிலோர் - பெட்டையிவள்
 ஏறெடுத்தும் பார்க்கா இரும்பிதயன் உன்நினைவால்
 ஆறிவிழி முடாள் அறி!

உடலையுடல் சேரல் உயிர்கள் இயற்கை!
 விடலைப் பருவ விழைச்சு - கடல்போல்
 மனத்தை மனஞ்சேரல் மானிடர்க்காம் மாண்பு!
 நினைத்தேன் அடைவேன் நினை!

“இலங்கை வாசினால்”

“சஞ்சீவி”

3. இறுதி ஆசை

ழிற்பதில் என்றன் அன்பை
 இசைவிலாப் பெண்ணே ஏங்கிக்
 காற்றினில் திரிந்தும் வெய்யிற்
 கனலிடைப் புலர்ந்தும் பெய்யற்
 சேற்றிடைப் புரண்டும் செய்யும்
 செயல்மறந் தலைவேன்! ஆனால்
 வீற்றிருப் பதனால் நெஞ்சுள்
 வேதனை அனுகா துன்னை!

சட்டியின் சடைகள் தும்புச்
 சக்கையின் வதனம் எண்ணில்
 பொட்டலின் உடைகள் ஊத்தை
 போர்த்திய உருவம் என்று
 தொட்டிற் கஞ்சம் வண்ணம்
 தொலைவெலாம் திரிவேன்! பேறாய்
 எட்டிடா திழிவோ உன்னை
 இருப்பதால் இதயத் துள்ளே!

இடையறாக் கண்ணீர் வெள்ளம்
 இடையிடைப் பெருமூச் சுக்கள்
 மடிவிலாப் புலம்பல் வாழ்வை
 மதித்திடாச் செயல்கள் கொண்டு
 கெடுகிறேன் தினமும்! ஆனால்
 கேடெதும் அனுகா துன்னை
 நடுவினில் இதயந் தன்னில்
 நானுனைக் காக்கும் பேறாய்!

அன்றொரு நாளில் என்றன்
 ஆவியென் உடலை விட்டுச்
 சென்றிடும் போதும் கூண்டு
 செய்தந்த உயிருக் குள்ளே
 இன்றுபோல் பீடம் வைத்தே
 ஏற்றியுன் வடிவம் கொண்டு
 சென்றிடும் வலிமை யேனும்
 சேர் ஏற்கென் றிறையைக் கேட்பேன்!

“ஈழநாடு”

அந்தோ வலைஞர் வாழ்க்கையே!

நூலின் காற்றில் குடிசைக் கூரை
கலங்கிச் சிலம்பு' தே - நெஞ்சங்
கலங்கிப் புலம்பு' தே - என்றன்
உடலின் உயிரின் சீவன் வள்ளம்
ஒன்றில் சென்றதே - ஐயோ
உணர்வு குன்றுதே!

தாழம் பூக்கள் காற்றுப் பிடுங்கித்
தரையில் இறைக்கி' தே - அலையோ
தரையைக் குறைக்கி' தே! - எனக்கு
வாமும் உலகம் கடலில் சென்றான்
மனித வாழ்க்கையே! - அந்தோ
வலைஞர் வாழ்க்கையே!

இருண்ட வானம் மின்னல் குலுங்கி
இடித்து முழங்கு' தே - மண்டை
வெடித்துக் குழம்பு' தே! - உயிர்கள்
இரண்டின் மூச்சோ இறையை நம்பி
ஏத்திப் போனதே - ஐயோ
என்ன ஆனதோ?

அயலுங் கடலில் ஆண்கள் எண்ணி
அலறிப் பதறு' றார் - சிறுவர்
அதிர்ந்து கதறு' றார் - தெய்வச்
செயலோ அதோ! ஓ! தோணிக் கூட்டம்!
தெய்வம் தெரிகிறான் - எங்கள்
தேவன் அருளினான்!

“இன்பவானில்” தொகுதி

பட்டிக் காவலன்

கொட்ட மிட்டுக் குலவும் ஆட்டின் கூட்டமே - உங்கள்
பட்டிக் காவல் இரவில் எனக்கு வாட்டமே !
மட்டை வரிச்சுச் சுற்றிக் காவல்
அட்டா ளைமேல் நானுங் காவல்!
கொட்ட மடிக்கக் குறைச்ச லென்ன ஆடு' நீர் - தூக்கம்
கிட்ட விடீர் குதித்துக் கொஞ்சிக் கூடு' நீர்?

தனியன், இந்தப் பரந்த வயலின் வெளியிலே - குந்திப்
பனியின் நடுங்கும் வாடைக் காற்றின் குளிரிலே
மனங்க சிந்து குடிகள் திக்கில்
எனைமறந்து விழிப திக்கில்
இறங்கி அவளை நோக்கி ஓடத் துடிக்குமே - நெஞ்சம்
உறங்கிடாத அவளை ஆற்றென் றிடக்குமே!

பட்டி காக்கக் கிளம்பி நின்றேன் உருகியே - அவளும்
பெட்டிச் சோற்றை நீட்டி நின்றாள் அருகிலே
ஏங்கியென்னைப் பார்த்து நின்றாள்
வீங்குங் கண்கள் நீர்த்து நின்றாள்!
பாய்ந்து பேதை தனைய ளைத்துப் பதறினேன் - சோகம்
தேய்ந்து போகும் மட்டும் நெஞ்சில் கதறினேன்!

என்றன் காவல் நண்ண நல்கப் பட்டாளை - தூக்கம்
குன்ற விட்டிங் கேறி யுள்ளேன் அட்டாளை!
கள்ளர்க் கஞ்சிக் காவல் ஐயோ
கள்ளர்க் கன்புத் துயரில் லையோ?
விடியும் மட்டும் விழித்திரங்கி ஏங்குவோம் - பகலில்
முடியும் மட்டும் தனித்தனியே தூங்குவோம்!

“இன்பவானில்” தொகுதி

கிருகம் பின்னுவாள்!

கிரு ன்னஞ் சோலை மணலிற் குந்தி
 தின்னும் நோக்கில் குறும்பைச் சிந்தி
 என்னை வண்டி மீதில் கண்டு கிருகு பின்னுவாள் - பொன்னி
 என்னைக் கண்ணில் பின்னிப்பின்னிக் கிருகம் பின்னுவாள்!

முன்னால் என்றன் விழியைக் கொஞ்சி
 பின்னால் தந்தை பார்வைக் கஞ்சி
 முன்னும் பின்னும் பார்த்து வேர்த்துக் கிருகு பின்னுவாள் - ஏங்கி
 முன்னும் பின்னும் பார்த்து வேர்த்துக் கிருகு பின்னுவாள்!

பேரம் தந்தை யோடு பேசி
 பாரம் கிருகை வண்டியில் வீசி
 ஈரங் கொண்ட என்றன் மேனி பார்த்து நாணுவாள் - குடிசை
 ஓரம்நின்று தேநீர்ச்சிரட்டை அனுப்பிக் காணுவாள்!

தன்னந் தனியாய் ஒருநாள் கண்டாள்
 தன்னை மறந்த துயர்வெறி கொண்டாள்
 என்னை நோக்கி ஓடிவந்து கட்டித்தழுவினாள் - நெஞ்சம்
 பொன்னி கண்ணீர் என்றன் மார்பில் கொட்டிக் கழுவினாள்!

இந்த நிலவு சிந்துமிரவில்
 அந்தச் சோலைக் கேணியருகில்
 நொந்த மேனி மணலில் புரண்டு துடித்திடுவாளே - ஐயோ
 இந்த இரவும் தூக்கமின்றி முடித்திடுவாளே!

“இன்பவானில்” தொகுதி

கனவுப் பூ மரமே

காதல் கோபுரமே - என்
கனவுப் பூ மரமே!

வரம்பு கடந்த வாழ்வினில் மூழ்கி
நரம்பு வெறிக்குள் வீழ்ந்திரை யாகி
குரங்கு மிதித்த பூச்சுர மாம்நான்
விரும்பிக் கூடத் தழுவிட எட்டாக்

(காதல்)

ஆயிரங் கைகள் அணைத்த மகிழ்வை
நாயென வாழ்வில் நயந்தவள் பாவி
வாயிதழ் மேனித் தொழுநோய் வாங்கிய
தீயவ ளாம்நான் எண்ணவும் ஒண்ணாக்

(காதல்)

பாதையின் ஓரம் பசிகுளிர் நடுவே
நாதியில் லாமற் கிடந்தவள் என்னை
ஆதர வன்பாய் அணைத்தெடுத்த தோடி
வேதனை தீர்த்தவர் நினைவாற் கனிந்த

(காதல்)

அழிந்தவர் தொண்டினில் அலைந்திடும் அவரின்
தொழும்பினில் முழுகித் தூயஅன் பாடிக்
குழைந்திடும் வாழ்வைக் குலவிடுந் தூய்மை
இழந்தவள் என்னால் எட்டிட முடியாக்

(காதல்)

“இன்பவானில்” தொகுதி

அவளைச் சுற்றிய பாட்டு

சூண்ணையிலே தவமிருந்து
 சிறுகவிதை செய்திடுவேன் அந்நாள்! இன்றோ
 பண்ணைமலர்ப் பஞ்சணைநேர்
 பாவைமடி மேற்கிடந்து பாடு கின்றேன்!
 வெண்ணிலவில் வெள்ளிகளில்
 வெளிகளிலே கற்பனைகள் மின்னும் முன்னாள்!
 எண்ணுகையில் கள்சொரியும்
 இவள் கண்ணில் மின்னுமவை பலவா யின்றோ!

தென்றல்தொடும்! தினைக்கூந்தல்
 சிலுசிலுக்கும்! சிறு குருவி கீச்சுக் கேட்கும்!
 அன்றுவரும் ஆனந்தம்!
 ஆடிவரும் தேன்கவிதை! ஆனால் இன்றோ
 அன்றிலென அரைநொடியும்
 அகலவிடா அவள்பார்வை வாயின்முத்தம்
 நின்றுநிலைத் தோங்குமெழில்
 நெஞ்சள்ளுங் கவிதைசெயும் வேகம் நல்கும்!

பத்துவர நூறுவரப்
 பணமாகப் பாடிடுவேன் அந்நாள்! இன்றோ
 முத்துவரும் வெண்ணகையாள்
 முறுவலிக்கப் பாடுகிறேன்! முன்போ யார்க்கும்
 ஒத்துவரும் மரபுண்டென்
 கவிகளிலே! உண்மையது! இன்றோ காதற்
 சொத்துவர அவள்கண்ணில்,
 தொகையாகச் சுவையுண்டு! மரபும் உண்டு!

ஈவிரக்கங் கொண்டமனம்
 இனிய குணங் கற்றமனம் பொய்கள் என்னும்
 நாவருத்தம் விட்டமனம்
 நல்லதனை வாழ்த்துமனம் நாட்டிற் கென்றன்
 பாவிருக்கும் நெஞ்சைமிகப்
 பயன்படுத்த வந்தமனம் பருகும் பாட்டு
 யாவருக்கும் ஒத்துவரும்!
 யானிசைக்கும் தீங்கவிதை வாழும் என்றும்!

“ஈழநாடு”

நிலவுத் தூது

விழுதின குடமே! வெண்ணிலவே!
 அழியா நிதியே! கங்குலிலே
 குமுதம் கொள்ளும் காதலனே!
 கொன்றை மலரின் பந்தனையாய்!
 தமிழின் இனிமை குளுமையெலாம்
 சாற்றி நிற்கும் உரைகல்லே!
 அமர்வாய் வந்தென்னருகினிலே
 அலைந்தாய் அன்றோ வெகு தூரம்?

காலம் பலவாய் மனித இனம்
 கறைகள் நீங்கித் தேவர்களாய்ச்
 சீலம் கொள்ளுந் துணிவினிலே
 தேய்ந்து தேய்ந்து முயலல் போல்
 நீலம் நீங்கி வெண்மை பெறும்
 நினைவில் வெள்ளை நுரையீன்றும்
 கோலம் மாறா வீண் கடலின்
 கோரக் காற்றில் நொந்தனையே!

சூலையா மலையின் கூர்தாண்டி
 குழறும் முகிலின் வலைதாண்டி
 தொலையார் பாலை வனந்தாண்டி
 சூறைக் காற்றின் சுழி தாண்டி
 கொலையார் திருடர் குகை தாண்டி
 கொடியார் மாடி மனை தாண்டி
 கலையார் நிலவே வந்தாயே!
 களையோ டயர்வு மிகுமன்றோ?

தெங்கின் குலையில் வதனங்கள்
 செம்மா துளையாம் வதனங்கள்
 நுங்கின் குலையில் வதனங்கள்
 நூறாம் பறவை வதனங்கள்
 கொங்கின் மலராம் வதனங்கள்
 கோயிற் கலச வதனங்கள்
 அங்கே வானில் இவையுண்டே!
 அள்ளிக் கொஞ்சி வந்திடுவாய்!

உன்றன் அயர்வும் ஓடிவிடும்,
 உள்ளம் வேக வாட்டி வரும்
 என்றன் துயரும் தேய்ந்து விடும்
 என்ற ஆவற் பாட்டினிலே
 ஒன்றி என்னுள் நின்றவொரு
 ஓயிலின் மயிலாள் செய்த இடர்
 குன்றக் கவலை சொல்லிடுவேன்!
 குந்திக் கேட்பாய் வெண்ணிலவே!

பூத்துக் குலுங்கும் பருவ எழில்,
 பொங்கும் இன்ப உணர்வலைகள்
 சேர்த்து வைக்கும் காதலர்கள்
 செய்யும் இன்ப லீலைகளை
 கூர்த்த மேனித்தழுவலினை
 கொஞ்சம் கொவ்வை “இச்ச”களை
 பார்த்துப் பார்த்துக் காலமெலாம்
 பழகிக் கொண்டாய்! ஆனாலும்

மங்கை மாரின் காதலெனும்
 மாய வலையின் வாய்ப்பட்டு
 கங்குல் குலவும் தனிமையிலே
 காதல் நெஞ்சின் குமைவினிலே
 திங்கள் உன்றன் ஒளியினிலே
 தீய்ந்து கருகும் காளையரின்
 பொங்கும் துயரும் கண்ணீரும்
 புதிதோ உனக்கு வெண்ணிலவே?

தடைகள் உன்றன் கடமையிலே
 தலையே காட்டா வெண்ணிலவே!
 தடைகள் உன்றன் கடமையிலே
 தலையே காட்டா வாதலினால்
 இடரை நீக்கி இவர் தம்மை
 இன்பமாக்கல் இன்னுமொரு
 கடமை யென்று நீயேற்கின்
 கடமை அதுவும் வெற்றி பெறும்.

ஒன்றும் வேண்டாம் நல்நிலவே!
 ஒரு கால் அவளை நீ காணில்
 கொன்றே நிற்கும் சில சேதி
 கூறிச் செல்வாய்! ஆரம்பம்
 என்றென்றறியாப் பலகாலம்
 இரவில் எல்லாம் அலைகின்றாய்!
 சென்றாலென்ன எனக்காக
 சிறிது தூரம் வெண்ணிலவே?

வாடைத் தென்றல் மொழியாளை
 வாசப் பூவின் குடியாளை
 கோடைப் பெய்யல் சுவையாளை
 கொஞ்சில் வானம் தருவாளை
 மூடிப் பாரேன்விழியென்று
 முழுமை நெஞ்சும் குடைவாளை
 தேடிப் பாராய் வெண்ணிலவே!
 செப்பிச் செல்வாய் என் துன்பம்!

முருங்கைப் பூவின் மொட்டாளை
 முட்டை நிலவின் குஞ்சாளை
 சுருங்கைப் பாறை மணியாளை
 கூடலை ஞானப் பகையாளை
 மருங்கை என்றன் கைக்கென்று
 வரிந்து மின்னல் செய்தாளை
 நெருங்கி என்றன் நிலையெல்லாம்
 நிறையச் சொல்வாய் வெண்ணிலவே!

அந்திப் பள்ளிப் பஞ்சணையில்
 அழகுக் கங்குல் மங்கையினை
 சந்தத்தவளின் மயமாகும்
 சமயம் அணுகும் கிளர்வினிலே
 சிந்திச் செம்மை நாண ஒளி,
 சிதறி வர்ணக் கலசங்கள்
 முந்திச் சென்றான் அழகுக்கு
 முதல்வன் இளவற் செங்கதிரோன்!

தோட்டங் கொத்தும் குடியானோர்
 சுருட்டுச் செய்யும் தொழிலாளர்
 வீட்டைக்கட்டும் கொத்தர்கள்
 வீதிப்ப ணியில் வெந்திடுவோர்
 ஏட்டைக்கிளறும் கணக்காளர்
 இறைவன் பூசை மறையோர்கள்
 கூட்டம் தெருவில் ஓய்ந்தன காண்!
 குளுமை நிலவே சென்றிடுவாய்!

செல்லும் உன்றன் வழியில் தான்
 செல்வி வீடும்! குளிர் வாழைக்
 கொல்லை தாண்டிப் போகையிலே
 குசினி அறைகள் வருமப்பால்
 மெல்லப் போகில் கல்வியறை
 மேசையருகில் சென்னைமா
 மல்லை நகரச் சிற்பமென
 மங்கை வடிவம் கண்டிடுவாய்.

நிலவே உன்றன் நினைவூட்டும்
 நீலம் குலவும் வட்டமுகம்
 வலையாய் விரியும் கருவிகளின்
 மதுவைச்சொரியும் மதுர இதழ்
 மலராய் நுங்குப் பிஞ்சாக
 வளரும் குளுமைக் கன்னங்கள்
 மலைபோல் "அவைகள்"! நீர்மீதில்
 மலர் போலமர்வாள் மெத்தென்று!

வீணை அவளின் குரலென்றால்
 வேதம் அவளின் மொழியென்பேன்!
 பாணம் அவளின் விழியென்றால்
 படுகில் நெஞ்சில் இனிதென்பேன்!
 ஆணை அவளின் விழை வென்றால்
 அளித்த பின்னே ஓய் வென்பேன்,
 நாணம் அவளின் அழகென்றால்
 நாடல் அவளின்குறியென்பேன்!

கோயில் மாடு! கவிதைப் பொன்
 குவியல் ஏடு! தேன் கூடு!
 வாயில் வீடு நகை மின்னும்
 மாவின் கோலம்! துணை வண்ணக்
 காயில் நிமிருங் கொடி! எண்ணக்
 கனிவின் தோழி! கைதொட்டுப்
 பாயல் வாழ்வில் புது அர்த்தம்
 பார்க்க நம்பி நின்றேனே!

வையம் போற்றும் வல்லாண்மை
 மல்லன் ஒருவன் கைபற்றிப்
 பையன் ஒருவன் தீச்சூளை
 பார்த்துத் தள்ளி விட்டாற் போல்
 செய்யும் கலையால் பாரோரின்
 சிந்தை குளிர்ச் செய்யுமெனை
 நையும் துயரில் வீழ்த்தியவள்
 நயந்தே அதனை இன்புறுவாள்.

ஐயோநிலவே! என்னெஞ்சில்
 அடுப்பை மூட்டி அத்தீயில்
 செய்யும் இன்பச் சமையல்கள்
 தின்று மகிழும் அவள் செய்த
 பொய்ம்மை அன்புத் திருக்கூத்து
 புகலப் போமோ! அவளுக்குச்
 செய்யாதிருக்க யானேதும்
 தீமை அவளேன் இது செய்தாள்?

மானப் பண்பில் பேர் தாங்கும்
 மங்கை ஒரு நாள் வீதியிலே
 ஏனைப் பெண்கள் நடுவினிலே
 எங்கோ எதுவோ பார்ப்பது போல்
 வாளைப் பார்க்குஞ் சாட்டினிலே
 வடிவா யென்னை நோக்கிட்டால்
 ஏனிப் பார்வைக் களவென்னும்
 எண்ணம் என்னுள் தோன்றாதோ?

தவறிக் கூடப் பிழை சொல்லார்!
 தங்கம் அவளின் பண்பென்பார்!
 அவளை அதனால் தான் பார்த்தேன்!
 அவளின் விந்தை நிலை கண்டேன்!
 கவலை இல்லை இவ்வளவில்
 கன்னி நிற்கில்! பின்பெல்லாம்
 எவரோ எல்லாம் முன்னாலே
 என்னைப்பற்றிப் புகழ்ந்துள்ளாள்!

நல்ல இதயப் பூவொன்று
 நாடித் தன்னை மலர்கையிலே
 தொல்லை பின்னா லென்றஞ்சித்
 துணியா நல்ல நெஞ்சுண்டோ?
 மெல்ல மெல்ல ஆராய்ந்தேன்
 விடயம் சரிதான், சிறிதேனும்
 இல்லை ஐயம்! அவளுள்ளம்
 என்னை நாடி நிற்கிறது!

கனவே வாழ்வும் என்கின்றார்
 கனவே யாகில் கனவென்ற
 நினைவும் தோன்றல் கனவினிலே
 நிகழும் ஒன்றே அன்றாமோ?
 எனவே கனவின்நிகழ்வெல்லாம்
 எவ்வாறுண்மை யாகுவது?
 கனவே யாகில் செயல் வன்மை
 கனவு மீட்சி பெறலெங்கே?

தூக்கக் கனவு பொய்யெனிலும்
 துன்பம் இன்பம் தருமன்றோ?
 பார்க்கும் நிகழ்வுக்கனவுகளும்
 பாதிப்பனவே நம்நெஞ்சை!
 தாக்கும் இந்த உணர்ச்சிகளைத்
 தாண்டல் வேண்டும்! ஆகையினால்
 ஊக்கம் விட்டே இவ்வாழ்வை
 உதறப் பார்க்கில் அழிவே தான்!

நிலையா திளமை வாழ்வென்பர்!
 நிலையா தெனினும் நினைவினிலே
 கலையா நிகழ்வு தமக்கெல்லாம்
 காளை வயதேவயலன்றோ?
 நிலையா தென்று துறவாகில்
 நேர்மை தேய்ந்து பண்புகளைக்
 கொலையே செய்து தேவைகளைக்
 கொள்ளும்நிலைமை தவறாது!

வேலை இல்லா நாளெல்லாம்
 வீடும் இல்லா நாளாக
 காலை மாலைப் போதெல்லாம்
 காட்டி என்னை ஈடாக
 வாலைக் குமரி வடிவெல்லாம்
 மாந்திக் கொள்வேன்! அவளுக்கு
 வேலை அதிகம் நான்தோன்றும்
 வீட்டு வேலிப் பக்கமெல்லாம்!

தோட்டப் பக்கம் நான் போவேன்!
 தோகை நேரம் கணக்கிட்டு
 வீட்டு முற்றம் வந்திடுவான்!
 வேலை கிணற்றின் அண்டையெனில்
 காட்டிக் கொள்ள ஈரஉடை
 கல்லில் ஓங்கி அறைந்திடுவான்!
 போட்டும் அடிப்பாள் வாளியினை
 போகச் சற்றே பிந்திடினும்!

காணா நாளில் பூங்குயிலை,
 கவல்வேன் “ஐயோ இன்றெல்லாம்
 வீணாம் நாளே” என்றென்று!
 விடியும் மறுநாள்! அவள்சற்றும்
 நாணா நாளாய் நிச்சயமாய்
 நண்ணி மிகவும் அண்மையிலே
 ஆணா யாக்கி எனை மீண்டும்
 ஆறிச் செல்வாள் வெண்ணிலவே!

பச்சைச் சட்டை பாவாடை
 பள்ளிச் சட்டை சேலை யெலாம்
 உச்சிப் பொழுதின் வெய்யிலிலே
 உலரப் போடும் சாட்டினிலே
 பச்சைப் படியாய் என் கண்ணில்
 பட்டுத் தன்னை நினைவூட்ட
 மிச்சம் தகுந்த இடங் கண்டு
 விரித்துச் செல்வாள் வெண்ணிலவே!

கட்டுக் கிடந்த நெஞ்சினிலே
 சூறைக் காற்றுஞ் செல்வாக்கு
 விட்டுப் பறந்து சென்று விட
 வேடர் போலும் சிந்தனைகள்
 கெட்டுச் சிதைந்து மாய்ந்து விட
 கிளரும் பச்சைச் செடி கொடிகள்
 மொட்டுத் திறந்து மணம் வீச
 முகிலி நடப்பாள் நெஞ்சினிலே!

கள்ளின் கூந்தல் அலைந்தாட,
 கட்டுஞ் சேலை கலைந்தாட,
 துள்ளும் வாழைத் தொடை யாட,
 சொர்க்கம் அங்கே நிழலாட,
 முள்ளங் கிப்பின் னழகாட,
 முன்னே தென்னங் குலையாட,
 உள்ளும் நெஞ்சின் மேடையிலே
 ஒளியின் வடிவா யாடிடுவள்!

கட்டி லிருக்கும் நெஞ்சறையில்
 காதல் தந்த கற்பனைகள்
 கொட்டி யமைக்கும் பஞ்சணையை!
 கூசிச் சேர்ந்த இன்ப நிலை
 பட்டு விரிக்கும் பஞ்சணையில்!
 பள்ளி விழைந்த இன்ப மயில்
 கொட்டியளந்த முத்தெனவே
 கொஞ்சி விழுந்து புரள்கின்றாள்!

சில்லே இல்லாத் தேராவேன்,
 செயலே இல்லாக் கையாவேன்,
 வில்லே இல்லா அம்பாவேன்,
 வீரம் துள்ளா ஆணாவேன்,
 இல்லார் நெஞ்சில் பரிவாவேன்,
 இளையான் கையில் கம்பாவேன்,
 சொல்லே கிடையாக் கவியாவேன்,
 சொக்கை அழகி நினைவேகில்!

பெற்ற பாசம் கைவிட்டு,
 பேணும் பாசம் கைவிட்டு,
 சுற்ற பாசம் கைவிட்டு,
 சூழ்ந்தோர் பாசம் கைவிட்டு
 முற்றும் புதியன் என்னன்பில்
 மூழ்கிப் பின்னால் வருவாளேல்
 சற்றுத் துயரும் அவள் நெஞ்சைச்
 சாடல் காணில் சாகேனோ?

நோயாம் வேளை துயிலாது
 நோகும் வேளை தாயாகி
 ஓயா வேளை துணையாகி
 உண்ணா வேளை உண்ணாமல்
 வேயா வீடேல்மழை வெய்யில்
 வீழா வண்ணம் குடையாகி
 தாயாள் வாழ்வில் இடரேதும்
 தோன்றா வண்ணம் பார்த்திடுவேன்.

வாயால் மூக்கின் சளிவாங்கி
 மடியில் வைத்துப் பாலாட்டி
 நோயால் நொடியால் வாடாமல்
 நூறு கோயிற் படிவீழ்ந்து
 சேயாய் இருந்தே எழில் வண்ணச்
 சிலையா மளவும் காத்தீந்த
 தாயாம் தெய்வம் பேரின்பம்
 சாரும் வண்ணம் காத்திடுவேன்!

“சொந்தக் கன்னம் ஒன்றினிலோர்
 துட்டன் அடித்தால் அன்பாக
 மைந்த ஈதோ மறுகன்னம்,
 மகிழ்வாய்! என்று நல்கிடுவாய்”
 விந்தை மறவர் மேல்நாடே
 வேண்டும் யேசு நாதர் தான்
 தந்தார் அன்பால் வெங்கோபம்
 சாகடிக்கும் சன்மார்க்கம்!

கன்னி இவளும் அன்பினிலே
 கட்டித்தழுவி வெறிகொண்டு
 சின்னம் தந்தால் சொக்கையிலே
 தீரல் வேண்டி அவளார்வம்
 கன்னம் பிறிதும் நல்கிடுவேன்!
 கனிகள் அங்குந் தேனேற்றில்
 “இன்னும் கோடி கன்னங்கள்
 இறைவா தா என் றழுதிடுவேன்!

அந்தச் செயல்கள் தாமன்ி,
 அகல இருந்தே இவ்வாறு
 சிந்தித் துருகும் செயலன்றி
 தெருவில் பள்ளி செல்கையிலே
 சந்தித் திடலும் கடமைகளைத்
 தள்ளிப் பொழுது செய்திடலும்
 எந்தச்செயலும் அவளுக்கோ
 இன்பம் குளுமை ஈந்து வரும்!

என்றன் அன்புச் செயலெல்லாம்
 இனிமை அவளுக் கீந்ததனால்
 குன்றா தோங்கென் காதலினைக்
 கூறி அவளை மகிழ்விக்க
 என்றோர்வாய்ப்பைப் பார்த்திருந்தேன்!
 எதிர்ப்பட ஒருநாள் மெலச்சொன்னேன்!
 ஒன்றும் பேசாள் முறைப்போடே
 ஒதுங்கிச்சென்றாள் இகழ்ந்தாற் போல்!

முழங்கும் பூமிக் கடலெல்லாம்
 முறுகும் என்றன் நெஞ்சினிலே!
 கிளம்பும் சூறைய் பெருங்காற்று
 கேவும் என்றன் நெஞ்சினிலே!
 எழும்பும் ஊழிய் பாழும் த்
 எரியும் என்றன்நெஞ்சினிலே!
 அழுங்கும் கோடி எரிமலைகள்
 அவியும் என்றன்நெஞ்சினிலே!

அரபுப் பாலை வழியோடி
 அல்லல் முள்ளே கொண்டாற்போல்
 எருவும் வியர்வை தண்ணீரும்
 ஈந்து நஞ்சை வளர்த்தாற் போல்
 விரதம் பலவும் தினமேற்று
 வீழ்த்தும்கொடு நோயுற்றாற் போல்
 திருகும் அல்லல் நான் பட்டும்
 சேர்ந்த தின்னல் முடிவேதான்!

உலகின் நிலையா நீர்மையினை
 உணர்ந்த ஞானி யோகியெலாம்
 கலகம் செய்து கண்களினால்
 கட்டி இழுத்துக் காளையரை
 இலகு வாக வீசி விடும்
 இவரின் காதல் தன்னிற்றான்
 நிலையாமையினை முதன் முதலாய்
 நேரில் கண்டிருப்பார்கள்!

இடையே இல்லைக் கொடி யென்பர்
 இணையே இல்லை அமிழ்தென்பர்
 நடையே இல்லை நடமென்பர்
 நகையே இல்லை பிறை யென்பர்
 சடையே இல்லை முகிலென்பர்
 தனமே இல்லைக் குடமென்பர்
 இடரே நல்கும் இவளுக்கோ
 இதயம் இல்லைக் கல்லென்பேன்!

அழகின் விழிகள், எண்ணத்தின்
 அலைகள் வந்தும் அலைமோதிப்
 பழகும் விழிகள் நோய் செய்யும்
 பார்வை என்னை அள்ளிவிட
 இழிவாம் அவளின் செயலெனிலோ
 என்றன் சித்தம் தெளிவிக்கும்!
 தெளிவித்ததனால் அவள்வஞ்சச்
 செயலும் நன்றே செய்ததுவோ?

“சத்தி யத்தின் தலைவியினைச்
 சார்வேன்! மாறாய் இவ்வுலகே
 கத்தி கொண்டு நின்றாலும்
 கலங்கேன்! ஆண்மைச் செயலுக்கும்
 சித்தம்!” என்றேன் யான், முடன்!
 தேரேன் வாழும்வழி! அவளோ
 புத்தி சாலி உலகோரின்
 போக்கை ஏற்றாள் வாழ்ந்திடுவாள்.

ஓடும் வள்ளம் கப்பல்கள்
 ஊர்ந்தும் நீரில் சுவடில்லை!
 ஓடும் பறவைக் கால் கூட
 ஒற்றும் மண்ணில் கால் வண்ணம்!
 கேடர் காதல் பொய்யாகில்
 கிள்ளா திதயப் பாறையினை!
 நாடும் காதல் மண்ணாகில்
 நல்லோர் நெஞ்சோ புண்ணாகும்!

கங்குல் தரையை நாள் தோறும்
 கவ்விக் கவ்வி விடுகிறது!
 திங்கள் தன்னை முகிலெல்லாம்
 தின்று தின்றே உமிழ்ந்திடுவ!
 தங்கல் உண்டோ கறையேதும்
 தரையில், நிலவில்? மனந்தன்னை
 மங்கை காதல் உமிழ்ந்ததுவோ
 மாறாய் புண்ணாய் மாற்றியதே!

இன்ப வானில் சிறகினிலே
 எழுந்து நீந்த வைக்கின்ற
 அன்பின் பண்ணைக் கன்னியரே
 அந்த நிலையின் முழுமாய்
 துன்பம், தனிமை, அவமானம்
 சூழ்ந்து தின்னும் நரகத்தில்
 வன்பின் செயலால் கைவிட்டு
 வாரித்தள்ளிக் கொல்வதுவும்!

ஒருவன் தெருவில் வைத்த மடம்
 ஓடாய், வளையாய், தடியாக
 திருடர் பலரால் மறைகையிலே,
 சிறிது சிறிதாய்ப் பல பேர்கள்
 தருகை செய்த முதலெனிலோர்
 தடியன் கையில் கரைகையிலே
 பெருகல் எங்கே கள்ளாமை
 பிறரைத் தின்போர் உலகினிலே?

கன்னி ஒருத்தி நல்வாழ்வைக்
 கயவர் பலபேர் தின்கையிலே
 கன்னி ஒருத்தி அது போல
 கண்ணால் கோடி காளையரைப்
 பின்னி இழுத்து வெறி தந்து
 பிழையில் ஊக்கிக் கொல்கையிலே
 என்ன வேலை கற்புக்கும்
 இங்கே உண்டிவ் வுலகினிலே!

செத்து விழுந்த வெற்றுடலைத்
 தீய்க்கும் சுடலை ஒன்றைத்தான்
 வைத்தல் ஊருள் தீதென்று
 மறைவாய்த் தொலைவில் வைத்தார்கள்!
 முத்தா யொளிரும் பண்புகளை
 முழுமைத் தெய்வ உணர்வுகளை
 நித்தம் தின்னும் சுடலைகளோ
 நீசர் நம்மின் நடுவில் தான்!

வாயில் ஊற்றும் பிச்சையெனில்
 மானக் கந்தைப் பிச்சையெனில்
 கோயில், இல்லம், கடைதோறும்
 கோடி பேரைக் கேட்டிடலாம்!
 ஆயின் காதற் பிச்சையெனில்
 அன்பைக் கவர்ந்து நெஞ்சத்தில்
 கோயில் கொண்ட ஒருத் தியையே
 கோரிக் கோரி அழுதிடலாம்!

“அழுதாற் பெறலாம் ஆண்டவனை”
 அறைந்தார் மணிவா சகமுனிவர்!
 அழுதேன்! அழுவேன்! அழுகின்றேன்,
 அல்லும் பகலும்! ஆனாலும்
 மெழுகின் பகையாய் அவள் நெஞ்சோ
 மேலும் மேலும் இறுக்குவதே!
 அழுதால் அணுகும் இறைவனிலும்
 அரிவை இன்னும் உயர்ந்தவளோ?

மேலும் என்றன் குருதியெல்லாம்
 விழி நீராக யான் பெய்து
 கோலும் கண்ணீர்ப் பொய்கையிலே
 குதித்து நீந்திக் கொண்டாடி
 “காலம் எல்லாம் அழு” என்று
 கல்லின் சொல்லால் இகழ்ந்தென்னை
 ஓலம் செய்யும் நெஞ்சொலியில்
 உவகை காண விரும்பினளோ?

மயிலின் மகிழ்வுக் கார்காலம்
 வண்ணக் குயிலின் துயர்காலம்!
 குயிலின் இன்பக் கோடையெனில்
 கொடுமைக்காலம் மயிலுக்கு!
 துயரில் யானும் உழல்கையிலே
 துள்ளும் மகிழ்வில்மிதப்பாளோ?
 புயலோ அவளின் வாழ்வெல்லாம்
 பொருந்தி அவளை மகிழ்வேனேல்!

என்றும் என்றன் குரலினிலே
 இயம்பும் சொல்லின் பொருளினிலே
 நின்றால் நிற்கும் நிலையினிலே
 நீளும் இரவின் துயிலினிலே
 சென்றால் செல்லும் நடையினிலே
 சிந்தும் சிறிய முறுவலிலே
 ஒன்றாய் நின்றே ஓலமிடும
 உள்ளம் கொல்லும் வேதனைகள்!

வாழ வந்தோரே மனிதர்
 வளர வந்தோரே மனிதர்!
 சூழும் துயரில் அழுகின்றார்!
 துள்ளும் மகிழ்வில் சிரிக்கின்றார்!
 வீழும் இடரில் வேகின்றார்!
 வீழ்த்தியோரை நோகின்றார்!
 பாழும் மனிதர் இவர் தம்முள்
 பாவி யானும் ஒன்றன்றோ?

மிஞ்சில் அமுதம் நஞ்சாகும்
 மெய்யே ஆனால் அதுபோல
 நஞ்சும் மிஞ்சில் அமுதாமோ?
 நம்மைப் பொறுத்த வரையாகும்!
 நெஞ்சில் மிஞ்சும் துயர் நஞ்சு
 நினைவுத் திறனைத்தந் தழகு
 கொஞ்சம் அமுதாம் பலவுண்மை
 கொட்டி நெஞ்சின் காடாற்றும்!

கடலின் மடியில் மணலிடையே
 கப்பல் கொள்ளா முத்துக்கள்!
 திடலின் மலையின் கருவினிலே
 செல்வக் கனிகள் நல் மணிகள்!
 அடியில் ஆனால் முடிவினிலோ
 ஆறா அனலின்மய மெல்லாம்!
 தடவில் மேலால் வாழ்வினிது!
 சரியாய் நோக்கில் தீயே தான்!

உண்டி சமைக்க ஆள் தேவை!
 ஊட்ட மகவிற காள்தேவை!
 வண்டி செலுத்தஆள் தேவை!
 வாயில் காக்க ஆள்தேவை!
 அண்டி யிருக்கும் மாடாடும்
 ஆண்டு வளர்க்கஆள் தேவை!
 கொண்டே இருப்போர் நாமிங்கே
 கூறும் தகைமை மனு செய்க!

இதுபோல் நகைகள் பொருள் பண்டம்
 இல்லம், காணி, இவ்வளவு!
 வதுவை செய்ய மகளுக்கு
 மாப்பிள்ளை இத்தகைமைகள்
 விதிக ளோடு வேண்டுமென
 விளம்பித் தேடும் வாழ் வெல்லாம்
 இதயம் கலந்த வாழ்வாமோ?
 என்பர், ஆனால் காதலித்தால்.....?

ஒளிவாய் மறைவாய்க் கொண்டாடி
 உள்ளம் புக்கு நிற்குமவள்
 தெளிவாய்த் தன்னந் தனியிடத்தும்
 சீயென் றாற்போல் நடந்தாளே!
 களவேன்? காதல் இன்றேல், அவள்
 காற்செருப் பைநீ வாங்கியேவா!
 அழும்என் நெஞ்சிற் கச்செருப்பால்
 அடித்தே அடித்தே செத்திடுவேன்!

“அண்ணன், அப்பா, ஊர்க்கஞ்சி
 அன்பைமுடி மறைத்துள்ளம்
 புண்ணாய்த்துடிக்கின் றேன்உண்மை!
 பொறுமை பூண்க” என்பளெனில்
 தண்ணென் நிலவே, சான்றதற்காய்
 தரச்சொல் மஞ்சள் நூலொன்று!
 எண்ணா யிரமாண் டதைவைத்தே
 இனிக்கத் தனிமை உயிர்வாழ்வேன்!

“தினகரன்” 1964

சாதி ஒழிப்பு

பாரதி போற்றி

ஆட்டிப் படைத்திடும் ஆங்கில ராட்சியில்
ஆக்க மிழந்தழிந்து - வெறும்
ஆமைக ளாய்க்கிடந்த - தமிழ்
நாட்டவர் நெஞ்சினில் ஊட்டி உரத்தினை
நாட்டி விடுதலையை - புகழ்
நாட்டிய நற்கவிஞன்!

இன்பக் கருவியில் ஒன்றெனப் பெண்ணையும்
இட்டு மனையடைக்கும் - பழி
ஏசிக் கடிந்துரைத்து - பெரும்
இன்பச் சுனையவள் எய்தில் இடர்சிறை
இந்நிலம் உய்வதில்லை - இன்பும்
இல்லை யென்ற அறிஞன்!

ஆற்றல் வளத்தினில் போற்றுநற் பல்மொழி
ஆய்ந்து பயின்று, அவற்றுள் - வளம்
ஆர்ந்த தமிழ்இனிமை - வெலும்
ஆற்றல் படைத்ததே இன்மை அறிந்து) அது
ஆக்கம்பெற உழைத்தார் - பயில்
ஆர்வம் பலர்க்களித்தார்!

மாநிலந் தேக்கிடும் பல்வளப் பேற்றினை
மாந்திச் சிலர்பதுக்க - பசி
வாட்டிடும் ஏழைகட்கோ - உயிர்
போனபின் வானகம் போம்வழி சாற்றிடும்
புன்மை வழக்கிகழ்ந்த - கவி
பாரதி போற்றிடுவோம்!

பேரிடப் பாரினில் பல்கு மினங்களில்
பீடுடை நந்தமிழர் - நடு
பீடலர் என்றோரினம் - இன்மை
சீர்தரும் ஒற்றுமை சேர்ந்திட நம்மவர்
செப்பிய நற்கவியை - ஒன்று
சேர்ந்து வணங்கிடுவோம்!

“கலைச்செல்வி”

சுதாமலை வைத்தியர் அண்ணாமலை

வி ரிசடைநீள் தாடிவிலை
 குறைந்தகத ராடையுடன்
 பரிவுதவழ் பார்வை, உயர்
 பண்புநடை யிவற்றிற்கே
 உரியவனே, எளிமைநிறை
 இறைவண்ணத் திருவுருவே,
 தருமருந்தால் எம்முடலைத்
 தகிக்கும் நோய் தீர்ப்பதுடன்
 அருள் மருந்தால் பிறப்பாம்நோய்
 அகற்றும் அண்ணா மலை ஐயா!

“கலைச்செல்வி”

சித்தன் கேணிச் செம்மல்

வட்டுக்கோட் டைவடக்கில்
 மன்னுங்கலை நகர்வாழ வாழ்ந்த சான்றோன்!
 எட்டரிய துறைகளெலாம்
 இளமையிலே எட்டியவன்! ஆற்றல் மீந்தோன்!
 இட்டமுடன் குடிமக்கள்
 ஏத்தறிஞன் தம்பையா எழுபானாண்டில்
 மட்டில்புகழ் மணிவிழவு
 வளங்கண்டான் மனங்குளிர்ந்தார் மக்கள் வாழ்த்தி!

தமிழ்ப்பற்றால் சைவநெறி
 தனிற்பற்றால் தன்கிராமம் தன்னில் பற்றால்
 அமைபணிகள் செய்சபைகள்
 ஆதியிலே பலவாக நிறுவி வைத்தோன்,
 அமிழ்தமென அருந்தமிழை
 அறிஞர்பண் டிதமணிபால் ஆழ்ந்து கற்றோன்,
 அமைதி தர ஊரவர்க்குள்
 அடிபிடிகள் சர்ச்சைகளை அன்பால் தீர்ப்போன்!

“தம்பையா மணிவிழா மலர்”

வள்ளுவர்

மன்னர் உளம்பறை சாற்றிடும் - குடி
வந்து தமிழ்நிலப் பண்புகள்
பன்னிப் பறையறை வான்மறை - தந்த
பண்புத் தமிழ்மகன் வள்ளுவர்!

எந்தத் துறையிலும் மற்றவர் - கண்டே
ஏற்கும் கருத்துக்கள் மண்பெறத்
தந்து பெருந்திறன் காட்டியே - புவி
தங்கு சிறப்புறு வள்ளுவர்!

மாறுபடும் சமயங்களும் - கூடி
வாழ்த்தும் பொதுமறை தந்ததில்
கூறுபடும்புவி ஒற்றுமை - கொளக்
கொண்டபணியினர் வள்ளுவர்!

தென்னவர்கள் வட நாட்டவர் - மேலைத்
தேசத்தவர் கீழை நாட்டினர்
என்னு மிவர்க்கிடை பாலங்கள் - செய்தே
ஏற்ற மளித்தவர் வள்ளுவர்!

மேன்மை யிவர்க்கு வழங்கலில் - எமை
விஞ்சி விழாக்கள் எடுத்திடும்
பான்மைய ஏனையநாடுகள் - எண்ணிப்
பார்க்கவும் நெஞ்சமினிக்குமே!

“கலைச்செல்வி”

தந்தை செல்வா

நு ல்நிலை ஆபி ரிக்க
 நாடுறை இந்தி யர்க்கு
 நல்கிடும் எண்ணம் நெஞ்சில்
 நண்ணிட வைத்தே, ஈற்றில்
 ஓல்கரும் பெருமை காந்தி
 உறுவித்த தமிழன் தாழ்வே
 செல்வநா யகத்தந் தையைத்
 தெய்வமாய் நிறுத்திற் றிங்கே!

உறுதுணை அளித்தும் செல்வம்
 உயிர்களை அளித்தும் காந்தி
 நெறியினில் தமிழர் நின்று
 நிறைசொலர் காந்தி அன்பு
 நிறைமொழி வாழ்த்தைப் பெற்ற
 நேர்தவப்பயனே, அன்னார்
 மறுவறு வாரி சாக
 வழங்கிற்றுச் செல்வா தம்மை!

அடக்கமே உருவாம் தம்மின்
 ஆணையின் வழியே நின்று,
 இடித்தெழும் ஏற்றின் கூட்டம்
 எய்திட வெற்றி, போரை
 நடத்திமுன் செல்வார் அன்னார்!
 நடக்குவம் துன்னிப் பின்னே!
 அடக்குவம் வெறியர் கொட்டம்!
 அடைகுவம் உரிமை வாழ்வை!

“கிளமுழக்கம்”

அண்ணல் காந்தி

கூட்டினர் தம்மை! தம்பால்
கட்டுண வைத்தே ஒன்றாய்க்
கட்டினர் நாட்டை! பேறாய்க்
கட்டறுத் துரிமை ஈந்தார்!

உண்மையின் வலிமை கண்டார்!
உற்றவர் காண வைத்தார்!
கொண்டதால் நாட்டின் மீட்சி
குவலயத் தோர்க்குஞ் சொன்னார்!

அருள்நெறி அகிம்சை பெற்றி
அறிந்தனர்! தம்மோர் கேட்க
உரைத்தனர்! உலகம் கேட்க
உரிமைநா டுய்த்தார் போற்றி!

இந்தியர் கடமை ஓர்ந்தார்!
இதையவர் உணர வைத்தார்!
வெந்துயர் அடிமை வீழ்த்தி
விடுதலை புவிக்கூக் கிட்டார்!

“தினகரன்”

அமராவதி

சீவை படைத்த மொழியில் வையம்
செவிமடுக்க அற்றைநாளில்
கவிபடைத்த கவிஞன்அம்பி காபதி - நெஞ்சத்
தவிசடுத்த மங்கைஅம ராவதி!

எடுபிடிக்கென் றேவலர்கள்
அடிபிடிக்க அழகியர்கள்
முடிப டைத்த போகமெல்லாம் நீங்கினாய் - தமிழ்
வடிவெடுத்த கவிஞன் அன்பைத் தாங்கினாய்!

மன்னன் உன்றன் தந்தை! கவி
மன்னன் உன்றன் மாமன் எனும்
அந்நிலைக் கோர் தீங்குதேடி வந்தது - தமிழ்த்
தென்னிலத்தில் பெருமை தேடித் தந்தது!

பண்ணெடுத்த நெஞ்சன் அன்பு
கண்ணெடுத்த நோக்கில், காதல்
விண்ணடுக்க எண்ணி வானே புக்கனை - தமிழ்ப்
பெண்ணுடுத்த பாட்டிஎல்லாம் மிக்கனை!

நாறுபாட்டில் தவறிஒன்று
வேறு பாட்டு வந்துன் அன்பின்
வீறுகாட்ட உன்னை அன்று கொன்றது - முடிகள்
ஏறுதலையின் மூர்க்கங்காட்டிச் சென்றது!

காதல் இன்ப வாழ்வி னுக்கே
சாதல் எய்த இல்லை என்ற
வாது கொல்லும் பண்பின் ஆறு காட்டினாய் - உயிர்க்
காத லுக்கே உயிரொலிப்பு மீட்டினாய்!

மைந்த னைப்பி ரிந்ததுன்பம்
வந்து வந்து துன்பம் அள்ளித்
தந்து செல்லுங் கம்பவள்ளல் பாட்டிலே - தமிழ்ச்
சிற்தை தேனருந்தல் உங்கள் கேட்டிலே!

“இலங்கைக் கம்பன்கழக மலர்”

யாழ்நூல் முனிவன்

யாழ்நூல் எமக்களித்த அருமைத் தமிழ்முனிவ!
யாழ்நூல் படைத்தாய் வழுத்துகிறோம்! உன்னரிய
தொண்டின் புகழே உன்பெயரைத் தூக்கியதால்
தொண்டைப் புகழ்ந்தே சொல்லிடுவேன் உன்புகழை!

அண்டிக் கெடுத்த அயலவரால் அன்றழிந்த
பண்டைத் தமிழின் பலகலைகள் மறுமலர்ச்சி
பெற்றுச் செழித்துப் பீடுற்ற வாழ்வுறவே
முற்றும் முயன்ற மறைமலையின் தொண்டினுக்குத்
தந்தேத்த நற்பரிசு, தமிழர்கள் முன்னாளில்
சொந்த இசையைத் துலக்கவேனக் கையாண்ட
யாழின் வகைகள் யாவருமே பாராட்டிச்
சூழும் வகையிற் சொன்னஇந்தப் பண்டிதனை
எண்ணும் தொண்டை இயற்ற, தமிழ்ப்பணிகள்
பண்ணத்துணிந்தே பாய்விட்டெ முந்தமிழர்!

சைவ மரபில் தழைத்தோங்கி வந்ததமிழ்
உய்வைத் தழுவ உழைத்துள்ளார் பின்னாளில்
சமணம், பௌத்தம், வைணவத்தைச் சார்ந்தோரும்!
பாவழகுக் காரிகையும் பாடல்நா லடியாரும்
சீவகசிந் தாமணியும், சிலம்பினொடு நன்னூலும்
மாறன் அலங்காரம் மற்றும் பலநூலும்
கூறியவர் சமண நெறிக்கோட்டப் புலவோர்கள்!

கம்பப் பெரும்புலவன், கவின்பா ரதவில்லி
செம்பாநா லாயிர திவ்வியப் பிரபந்த
ஆழ்வார்கள் ஆவோர், அருள்மாலின் ஆற்றோரே!
சீழ்த்தலைச் சாத்தன் செப்பினோன் மேகலையை,
வீரசோ ழியம்தந்த புத்த மித்திரர் பௌத்தர்!
வீரமா முனிவர் விளங்கித்தா லியர்! சீறாய்
புராணம் வழங்குமறுப் புலவரிசு லாமியரே!
விராவத் தமிழ்இந்த மிளிர்மதங்கள் சூழுநெறி,
வேதாந்தப் போக்கை மேற்கொண்டு மிவர் போல்
நீதாங்கிச் செய்தாய் நிலைத்த தமிழ்ப் பணிகள்!

வாய்வயிற்றைச் கட்டி மானஞ் சுடர்மக்கள்
போய் வழங்கி வந்த பொருளாம் பிடியரிசி,
தன்முயற்சித் தாளாண்மை தந்த தளர்வில்லாப்
பொன்பொருள்கள் சேர்த்துப் பொன்றா முயற்சியினால்
பள்ளிபல கட்டிப் பண்டைத் தமிழ்நூல்கள்
உள்ளபடி அச்சில் உயர்வாய்ப் பதிப்பித்து,

தொண்டு பலபுரிய வாழ்வில் துறவை மேற்
கொண்டவனாம் நாவலனின் கொள்கை வழிநின்று

கல்லூரி சிலதோன்றக் காலனாய்! துணையாரும்
இல்லாச் சிறுவர்தம் ஏக்கம் தவிர்வித்தாய்!
பிறமொழி நூல்தமிழில் உறுவித்து ஒப்பீட்டுத்
தறனாய்வு முறைதமிழில் திகழ்த்தி, பலநாடகங்கள்,
கவிதை பல இயற்றிக் காலப் பளிங்கியல்பு
சிவண இலக்கியங்கள் செயவேண் டவசியத்தைச்
செப்பித் தமிழைச் செலுத்திட்டாய் புதுப்போக்கில்!
செப்பமுறக் காலத்தின் தேவை நிறைவேற்றிப்
புத்தம் புதுப்பொலிவைப் பூக்கத் தமிழன்னை
இத்தமிழர் எழுகஇன் றே!

“ஈழநாடு”

கவிஞர் க. வே. முத்தையா

முத்தையா நெஞ்சாற் பொன்னையா! முழங்குதமிழ்ச்
சொத்தையா நீ ஏன் சொல்லாமற் போய்விட்டாய்?

நயவாரும் நயந்தவனாய், நாடிப் பலஉதவி
பயவார்க்கும் பயந்தவனாய், பசுமை நெறியினிலே
நடந்தாய்நீ! நல்லாரின் மனந்தோறும் புத்துக்
கிடந்தாய்! ஆம்! கீழ்மைக் காய்களிடைப் பண்பாம்
கனிதேடும் போக்கில் கடைசி வரை முனைந்தாய்!
இனிமை படைக்கும் இப்பண்பு வாழியரோ!
கவினூறும் பாவால் கவிதை அரங்குதொறும்
செவிநூறு நூறு தித்திக்கத் தேன்தருவாய்!

ஈழத்தின் இன்றை எழுத்தாளர் சிந்தனையின்
ஆழத்தை ஆமாம் அளந்தாய் மலர் ஒன்றில்!
பேச்சாளா! பெற்றிக் கருத்தே பொழுதெல்லாம்
வீச்சாளா! விரும்பிப் பணிசெய்யும் தெய்வீக
மூச்சாளா! தேர்ந்த நகைச்சுவையில் மூத்தவனே!
சேச்சே! இக்காலன் செயல்என்ன பழிஐயா!
“விடிவெள்ளி” ஒன்றை வீழ்த்திட்டான்! ஏழைகளின்
மடியுள்ள சோற்றை மண்ணில் சிதறிட்டான்!
ஈழத்துப் பாவோர் இருக்கின்றோம்! உன் நாமம்
வாழப்பார் வைப்போம் மதித்து!

“ஈழநாடு”

மறைந்த மறவனுக்கு

ஆட்சியை ஈட்டி முனையினில் காப்போர்
 அறங்கொலும் மறம்படு நெஞ்சர்
 'மாட்சிமை' தாங்கும் மன்னவைத் துணையாம்
 மறலியின் கொடுமையோ ஐயோ
 மீட்சியை நோக்கி, விடிவினை நோக்கி
 வீறு கொண்டலைந்தவன், வீரத்
 தோத்திரம் கொண்டு தூண்களில் ஒன்றைத்
 தூர்த்த இவ் வஞ்சகச் செய்கை?

தீப்பெரு வெள்ளத் திருடர்தம் கூட்டம்
 திருமலை கொண்டிடா வண்ணம்
 நாப்படை தாங்கி நாட்டினன் காவல்!
 நம்மினம் உயந்திட வந்தோன்!
 மூப்படை முன்னர், முரசினில் நம்மோர்
 முழங்கிட முன்னமே வெற்றி,
 சாப்பறை கேட்கச் சாய்ந்தனன்! கண்டு
 சாம்புவ மானவர் நெஞ்சம்!

அங்குபார்! மக்கள் அருந்தமிழ் அன்னை
 அழகையைக் கண்களில் ஏற்றார்!
 தெங்குபன் னாங்கில் தீந்தமிழ் மறவன்
 திருவுடல் ஏற்றினர்! அக்கை
 தங்கையை, அண்ணன், தம்பியைத் தமிழ்க்குத்
 தந்தவர், அங்கமும் ஈந்தோர்
 தங்கநேர் பாடை வடமெடுத் தேந்தித்
 தளர்வுடன் நகர்கிறார் சோர்ந்தே!

செல்லுதல் பாராய் தென்னவன் பாடை
 திறந்த தோர் வெளியினில் புண்செய்
 தொல்லையும் தூயரும் சூழ்ந்திடும் இன்றை
 கதந்திரப் போர்வழிச் செல்வோர்,
 கல்லினில் முள்ளில் கால்களை ஊன்றிக்
 கரைபுரண் டமுதுசெல் கின்றார்!
 கல்லறைச் சுடலை காண்கிறார் முடிவில்!
 கத்தினர் கதறினர் புரண்டார்!

சிதையினில் வைத்தார் திருவுடல்! கொள்ளி
 செருகினர் உருகினர் நொந்தார்!
 புதையலே விட்டுப் போயினை உன்றன்
 பொற்பமர் பணியினை ஏற்க
 எதையுமே ஈந்தோம் என்று மண்ணள்ளி
 ஏற்றனர் வஞ்சினச் சபதம்!
 நிதியெனும் அந்த நீறிடும் மேனி
 நீற்றினை நெற்றியில் இட்டார்!

“சுதந்திரன்”

உலகு கண்ட உன்வதச் சிற்பி

மணிஎழுந்து போய்க்குளித்து
 வந்து சட்டை போட்டா!
 இணுவில் அம்மன் கோவில் தன்னில்
 இன்று சூரன் போரடா!

வாழை கட்டிப் பந்த லிட்டு
 மாலை யிட்ட வீதியால்
 நாளை தூர்க்கை அம்மன் சென்று
 நட்ட வாழை வெட்டுவாள்!

இன்றும் அந்த வீர அம்மன்
 இருள ரக்கச் சூரனைக்
 கொன்று வென்று தேவர்வாழ்வில்
 கொடிஉ யர்த்தி வைத்தநாள்!

கொள்ளை கொள்ளை மக்கள் நிற்கும்
 கோவில் வாயில் தன்னிலே
 துள்ளும் ரோமச் சிங்கம் தன்னில்
 தூர்க்கை அம்மன் தோன்றுவாள்!

வாய்கிழிந்த தந்தத்தோடு
 மகிடை சூரன் வந்துநம்
 தாய்விடுத்த அம்பு பட்டுச்
 சாய்ந்து வீழ முந்துவான்!

சண்டை தொட்ட தென்று பக்தர்
தாவு கின்றார் காவியே!
டுண்டு டுண்டு டுண்டு டுண்டு
என்று மேளம் பம்பிடும்!

அம்மன் வீர நெஞ்சத் தோடும்
அருகில் நின்று பொருதவும்
சிம்மமொத்த சூரன் சண்டை
தீரத் தோடு செய்கிறான்!

நீதி வென்ற சேதி சொல்லும்
நீண்ட யுத்தம்! கைபல
மீதி கொண்ட தோல்வி சொல்லும்
வீரம் மிக்க போரடா!

அங்கும் இங்கும் பார்த்துப் பார்த்தே
ஆண்மை கொண்டு தாவிடும்
சிங்கம் ஒத்த சூரன் சிற்பம்
செய்த சிற்பி யாரடா?

அம்பும் அதோ பட்ட தந்த
அசுரன் தொந்தி பிய்ந்தது!
செம்பருத்த குடல்கள் தொந்தி
திறந்து வீழும் விந்தை பார்!

அந்தநாளை உண்மைச் சூரன்
ஐயோ மீண்டும் வந்தனன்!
விந்தை விந்தை கொடிய பாவி
வீழ்க வீழ்க வீழ்கவே!

குடல்சரிந்து வீழ்ந்தும் அந்தக்
கொடிய சூரன் நிற்கிறான்!
அட்டா! உண்மைச் சூரன் அன்றே!
அற்பு தம்இக் கலையடா!

உருசெ துக்கி உயிர்கொடுத்த
ஓப்பில் சிற்பி யாரடா?
திருநெல் வேலி உலகுக் கீந்த
சிற்பி ஆறு முகனடா!

“சிற்பக்கலைஞர் ஆறுமுகம் மலர்”

வடிவேற் சுவாமி

சி வத்தமிழ் திகழ் வடி வேற்சாமி
 திருவடி சென்னியில் சூடுவமே!
 பவத்துயர் அறுத்தெமைப் பரனடிக்கே
 பக்குவப் பூக்களாய் வழங்கிடவே
 குவித்தெங்கள் புலனைந்தும் இறைதொழுவே
 கூட்டிடும் பணிகொண்ட குருபரனே
 தவப்பொழு தாய்வாழ்வு தழைத்திடவே
 சாமிநும் பாதங்கள் சார்ந்தனமே!

சித்தாந்த வேதாந்தம் திகழ்தரவே
 தியானத்தில் திளைத்தெமக் கருள்குருவே
 ருத்திர புரம்மகா தேவமடம்
 உற்பவித் தான்மீக ஒளிபரப்பச்
 சித்தராம் யோகர்தம் ஆணையேற்றே
 சேர்ந்தங்கு தவப்பள்ளி படைத்தவரே
 பத்தராய்ச் சீடரை நாட்டிலெங்கும்
 படைத்தருள் கனிந்தநல் லுயிர்விளக்கே!

கருமநல் யோகீ - நம் முயிர்க்கலங்கள்
 கரைசேரச் செய்கலங் கரைவிளக்கே
 வருணயா கஞ்செய்தே பெருவரட்சி
 மறைந்திட மழைபொழி வித்தவரே
 சருவலோ கங்களும் தலைவணங்கிச்
 சாரும் குருநிலைப் போதங்கொண்டீர்!
 தருமநல் விணுவையின் நற்பரிசே
 தவஒளி வன்னியில் மிகுத்தவரே!

வடிவேற் சுவாமிகள் மலர்ந்திருந்த
 மா தேவ நல்மட மரபுவாழி!
 அடிதொழுஞ் சீடர்நெஞ் சன்புவாழி!
 ஆன்மீக பரம்பரை எழுச்சி வாழி!
 குடிபல ஏத்தன்ன பூரணியால்
 குகன்பிள்ளை யாரினால் குளிரினுவை
 அடியடி யாய்க்குரு பதந்தொழுதே
 ஆன்மிகஒளி பொங்க வாழியவே!

“வடிவேற் சுவாமி மலர்”

இன்பச் சிரிப்பு

கொண்டல் முழங்கிடும் வானமெல்லாம் - அலை
கொஞ்சிக் குழைந்திடும் ஏரியெல்லாம் - செழு
வண்டல் கலந்திடும் பூமியெல்லாம் - இங்கு
வந்து சிரிப்பன பானையிலே!

காய்த்துச் சரிந்திடும் புன்செய்யெல்லாம் - செந்நெற்
கற்றை குலுங்கிடும் நன்செய்யெல்லாம் - வெளி
மேய்த்து வளர்த்திடும் ஆக்களெல்லாம் - இங்கு
மேவிச் சிரிப்பன பானையிலே!

ஓங்கி வளர்ந்திடும் பூம்பொழிலும் - நறும்
உள்ளியும் மஞ்சளும் செங்கரும்பும் - கவை
தேங்கு பழங்கெழு சோலைகளும் - ஒன்று
சேர்ந்து சிரிப்பன பானையிலே!

ஏரை நடத்திடும் மானிடரும் - அவை
ஏந்தி இழுத்திடுங் காளையளும் - கலஞ்
சேர வனைபவர் விற்பவரும் - ஒளி
சிந்திச் சிரிக்குவர் பானையிலே!

பொங்குங் கலத்திலிவ் வெண்சிரிப்பு - கண்ட
பூவை முகந்தனில் புன்சிரிப்பு! - கதிர்
தங்க முகந்தனிற் பொன்சிரிப்பு - இந்தத்
தரணியில் எங்கணும் இன்சிரிப்பு!

“ஈழநாடு”

மாங்கலத் தீபாவளி

குணமொரு சட்டை பூண்டு
 கால்தலை மறந்தே ஆடும்
 மணிமொழிச் சிறுவர் பேசும்
 மாங்கல ஒலியே எங்கும்!

அணிகளின் ஒளியை வெல்லும்
 அழகொளி உடையில் மின்ன
 மணமலர் சூடி நிற்கும்
 மாங்கையர் மணமே எங்கும்!

மேனியிற் சாந்தும் நீறும்
 வெள்ளைநல் லுடையும் பூண்டு
 கூனிடும் முதியோர் பக்தி
 கூட்டிடும் இசையே எங்கும்!

காப்பொலி செய்யுங் காந்தட்
 கையினர் ஏற்றுந் தீபம்
 பூப்புது அரும்பே என்னப்
 பொலிந்துமிழ் ஒளியே எங்கும்!

“ஈழநாடு”

யொங்கல் உறைத்தது

வெடிகைக் கொளுத்தி வெருண்டோடுஞ் சின்னப்
 பொடிகள் புரியும் குதிப்பை - வடிவாக
 வானரங்க மாடி மடியில் மலர்ந்துள்ள
 தேனரம்பை நோக்கிச் சிரிக்கின்றாள்! - நானும்
 விடுகின்றேன் வாணம்! விரைந்தேறி விண்ணில்
 வெடுக்கென்று மின்னி வெடித்து - திடுக்கிட்ட
 மாடி மயிலின் தலைமீது வண்ணப்பூஞ்
 சாடி சரிந்து சொரிந்தது போல் - சோடனையாய்
 பூத்தாவ நின்றப் புதுநிலவு கண்களிலே
 பாத்நாவி என்னையே பார்க்கின்றாள் - பார்த்திட்ட
 தைப்பொங்கல் காதற் சரிதம் படைத்திட்ட
 அப்பொங்கல் இன்பம் அழிவித்து - தப்பியவள்
 ஏமாளி போல எனைவிட்டுத் தூரத்துச்
 சீமானின் செல்லக் கிளியாகிச் - சீமைத்தேர்
 ஏறித் திரிந்தாள்! இரவிங்கே வந்துளதால்
 ஊறிற்றென் நெஞ்சில் உறைப்பு!

மண்ணிற் படுத்து மணிமுன்றில் சண்விழித்துக்
கண்ணுக் கிருட்டில் கடைதிறந்து - உண்ணென்று
தந்தவற்றை அ.தும் தரும்வேளை சாப்பிட்டு
எந்தவித ஆறுதலும் இல்லாமல் - நொந்துழைத்து
ஊதாரி என்ன முதலாளி ஓர்பக்கம்,
போதாதென் றேசப் பொருள்கொள்வோர் - வாதாடித்
திண்டாடித் தேடும் சிறுகூலி அப்படியே
கொண்டோடிச் சென்று குறைநடுவும் - அண்டையுள
அஞ்சல் மனையில் அனுப்பிடுவன் ஊருக்கு!
நெஞ்சுக்குள் பொங்கல் நினைவுந்த - கெஞ்சி
முதலாளி யார்க்கு முகமன் மொழிந்து
குதிகொண்டு வண்டிக்குள் குந்தி - புதிதென்னும்
பொங்கல் சுவைக்கப் புகுந்துள்ளான் வீட்டினிலே!
அங்கே கொழும்பில் அரசபணித் - தங்கிடுவோன்
அப்பொழுதே வந்தோன் அவன் தம்பி நிம்மதியாய்
எப்பொழுதுஞ் சாப்பிட் டினிதுறங்கி - அப்படியே
சம்பளத்தில் ஊர்க்குச் சதமும் அனுப்பாமல்
வம்புகளில் கொட்டி மகிழுபவன் - தெம்பாக
காற்சட்டை என்னுங் கௌரவத்தின் சின்னமொடும்
மேற்சட்டை யோடும் வீற்றிருந்தான் - மேற்கொண்ட
பொங்கற் படையல் பூங்கதலித் தீங்கனிகள்
கங்குல் முழுதுந் தாய் கண்விழித்து - தங்கையுடன்
ஆச்சியுடன் சுட்ட அசல்வடைகள் ஆவலாய்க்
காய்ச்சி எடுத்த கறிவகைகள் - முச்சே
முடங்கும் படியாக முன்னிருந்து பெற்றோர்
கடிந்தே அருத்திக் களிக்க, - கடைக்கூலி
வந்ததிலே யார்க்கும் மகிழ்வில்லை - செல்வதின்
எந்த வண்டி? என்றே எளிகின்றார் - வந்திங்கு
நீட்டித்தால் நடட்டம் நிகழும் எனப்பயந்தே!
போட்டார் கருகல் அடிப்பொங்கல் - வாட்டி
அறுக்கின்ற திந்த அன்பின்மை பொங்கல்
உறைக்கின்ற தந்த உளம்!

அத்தான் மறந்தால் அடியாள் அரைநொடியில்
செத்தேன்! சிறிதும் உயிர்வாழேன் - செத்தாலும்
ஏறெடுத்தும் பாரேன் எவரையுமே என்றங்கு
வீறெடுத்த காதலினால் வீரங்கள் - கூறிட்டான்
மாதொருத்தி! கேட்டு மகிழ்ந்தான் தலைவன்! ஓ!
சோதனைக்கோ சொல்லி ஒருமாதம் - சாதலுக்காய்
ஓலை கிடைத்துயிர் விட்டான் உறுந்தலைவன்!
நாலைந்து திங்கள் நகரவில்லை - ஓலப்
பழஞ்சலிப்பில் பாவம் விதவையர்கள் கூவி
அழுஞ்சமயம் சற்றும் அவற்காய் - அழுங்காமல்

தான்மட்டும் அந்தத் தசைமாடு வேறொருவன்
தேன்சொட்டும் பேச்சில் திளைத்தாடி - ஊனின்
நரம்புணர்ச்சிக் குள்ளாய் நடத்துகின்றாள் பொங்கல்!
வரம்புணர்ச்சி முற்றும் மறந்தாள்! - பிரிந்திறந்த
அக்கணவன் ஆவி அறிந்தே அவள்கூத்தை
துக்கித் துறைப்பாடா தோ?

ஓடி வருந்தி உழைக்காமல் போர்வைக்குள்
முடிக் கிடந்தங்கு முட்டையிடும் - பேடிக்குப்
பெண்டாட்டி யாகிப் பெருநாள் பிறர்போலக்
கொண்டாட்டம் செய்யும் குதிப்பின்றி - மண்டி
உளந்தீ கிடக்கும் ஒருத்தி அயலார்
வழங்கும் வடைபொங்கற் பெட்டி - புழுங்கும்
வெறுப்பினிலே நெய்யள்ளி வீசியதால் வெட்க
உறைப்பிடையில் வெந்தாள் உளம்!

“கலைச்செல்வி”

முயற்சிப் பொங்கல் முயற்சி

ரீந்நெல் வயலில் அறுத்து விட்டோம் - குலைச்
செவ்விள நீர்கள் பறித்து விட்டோம்!
கன்னலின் தண்டும் அரிந்து விட்டோம் - புதுக்
காய்கறி ஆய்ந்து சொரிந்து விட்டோம்!

வள்ளிக் கிழங்கும் அகழ்ந்து விட்டோம் - தரும்
மண்ணினை அள்ளிப் புகழ்ந்து விட்டோம்!
பள்ளி எழுந்திடுஞ் செங்கதிரோன் - உண்ணப்
பல்கவைப் பொங்கல் படைத்திடுவோம்!

இஞ்சிமஞ் சள்இலை பெற்றுவிட்டோம் - கோலம்
எம்மனை முற்றத்தில் இட்டுவிட்டோம்!
கொஞ்சந் தமிழ்ப்பாட்டுப் பாடிக்கொண்டே - வீடு
கோவில் எனும்படி பொங்கிடுவோம்!

பட்டுப் படார்வெடி ஓசைபொங்கி - இந்தப்
பாரை விழாமயம் ஆக்கிடவே
எட்டுத் திசையிலும் நந்தமிழர் - தொழில்
ஏற்றம் விளங்கிடப் பொங்கிடுவோம்!

புத்தம் புதுப்புதுப் பாளை தம்மில் - சுவை
பொங்கிடுஞ் சர்க்கரை தேன்பயறு
மெத்தக் கலந்திங்கு பொங்கிடுவோம் - கதிர்
விண்செல் படையல்கள் இங்கிடுவோம்!

“ஈழநாடு”

விடிவுப் பொங்கல்

கார்ப்பொங்கல்! நீர்ப்பொங்கல்! வண்டற்பொங்கல்!
 கசிவயலில் ஏர்ப்பொங்கல்! பசுமைப் பொங்கல்!
 போர்ப் பொங்கல்! களமேட்டில் பொலிகள் பொங்கல்!
 பூரித்துக் காணுமுவர் எடுக்கும் பொங்கல்!
 தார்ப்பொங்கல் வாழைக்குள்! தோட்டம் எல்லாம்
 தளிர்ப்பொங்கல், பூப்பொங்கல், கணிகாய்ப் பொங்கல்!
 பார்க்கின்ற கமக்காரன் படைக்கும் பொங்கல்!
 பஸ்தொழிலார் பின்பற்றி நடத்தும் பொங்கல்!

பாடெல்லாம் தீன்வளத்தின் பொங்கல்! தின்று
 பசியோய்ந்து நெஞ்செல்லாம் நிறைவின் பொங்கல்!
 நாடெல்லாம் நுண்கலைகள் பொங்கல்! மாந்தி
 நஞ்சோய்ந்த நெஞ்செல்லாங் கனிவின் பொங்கல்!
 வீடெல்லாம் வேதஒலிப் பொங்கல்! கேட்டு
 மேலுலகச் சிந்தனையால் கிளர்ச்சிப் பொங்கல்!
 கூட்டும் தமிழ்க்குடிகள் என்றே பாடிக்
 குலமகளிர் மஞ்சளிட்டுப் பொங்கும் பொங்கல்!

வாள்முனையில் மதம்மாற்ற முனைந்தோர்க் கஞ்சி
 மதம்மாறா மானமிகு தமிழர் பொங்கல்!
 ஆள்மதத்தில் சேர்வேலை தருவோம் என்ற
 அன்றையரை இன்றையரை வென்றோர் பொங்கல்!
 “நாள்நெருங்கி வரவேண்டும் விடிவுக் கீதம்
 நாம்பாட” என்றுழைப்போர் நயக்கும் பொங்கல்!
 தோள் வலிமை மனவலிமைத் தமிழர் தாங்கும்
 தூணாய்நில் தமிழ்வீட்டின் முற்றப் பொங்கல்!

மடிக்குழந்தை சட்டையினை மாட்டிக் கொண்டு
 மதத்துலவும் மங்கையரின் நாளை வாழ்வு
 கடித்தெதையும் வீசுவதில் அலையும் காளைக்
 காட்டணில்கள் சீரழிந்த நாளை வாழ்வு
 கெடுத்துலகைப் பணந்திரட்டும் இச்சை கொண்ட
 கேடுகெட்ட பத்திரிகை தம்மின் வாழ்வு
 வெடித்துதிரல் போல் வெடிகள் வெடிக்கும் பொங்கல்!
 விடிவு தரும் கதிரவற்கு விருந்துப் பொங்கல்!

“ஈழநாடு”

பொங்கல் காண வாராய்

மையிருளை ஊடுருவும் வாணம் - அதோ
மண்ணை நோக்க வந்ததடா நாணம்!
பையர் வெடி பொங்கலென்று
பார்வெடிக்கும் எங்கும் இன்று
பிலிப்பு - கொள்க
விழிப்பு!

நீள்வழியில் நீர்தெளிந்த ஓடை - குளிர்
நீலநிறந்த தூங்கும்பனி வாடை!
ஆள்மயங்கும் கன்னி வள்ளி
அங்கு நின்றாள் தண்ணீர் அள்ளி!
வாரும் - வீடு
பாரும்!

சாணி மெழுக் கில் மறைந்து குற்றம் - கோலம்
தாங்கிஎழில் பூக்கும் அந்த முற்றம்!
பேணிமுன்று கல்லை வைத்தார்!
பின்னர் சுள்ளி கள்குவித்தார்!
வாரீர் - வீதி
பாரீர்!

வாழைபலா மாவின்கனி வாங்கி - கூடை
வைத்துத்தலை மேலிருத்தித் தாங்கி
தோளிலொரு பொட்டணமாய்
தொலைவி லொரு பட்டணமாய்த்
தாத்தா - நண்ணல்
பார்த்தாய்!

முட்டி மோதும் ஆட்டுக்கடாரண்டே - போல
முற்றிமோதும் நெற்கதிர்கள் கண்டே
வெட்டி அள்ளி நெல்கரும்பு
வீடு செல்வன் ஆள்திரும்பி
கண்டாய் - புதிருங்
கொண்டான்!

உள்விளக்கு வைத்தபெரு மேளம் - வானில்
ஓங்கியெழு கின்றகதிர்க் கோளம்!
துள்ளுமிரு காளை, மேலும்
தூக்குழவன் மேழிகோலம்
விரியும் - அங்கே
தெரியும்!

கால்வருந்தக் காட்சிபல கண்டோம் - அந்தக்
காட்சிகளால் இன்பமயக் குண்டோம்!
பால் சொரிந்து தேன்சொரிந்த
பைந்தமிழ்ப் பொங் கல்அருந்த
வாரீர்! - உண்டு
பாரீர்!

“ஈழநாடு”

பொங்கல் - ஈட்டம்

புல்லெடுக்கக் கொண்டு சென்ற கூடை - செல்லி
பொய்யிடுப்பில் கொண்டு சென்ற கூடை
புல்லிடுக்கி ஆர்ந்த தங்கு!
போய்த் தலையில் சேர்ந்த திங்கு!

பாரீர் - ஏனோ
தேரீர்!

நீர் சுமக்கக் கைகொணர்ந்த பாளை - வள்ளி
நின்று துள்ளி ஆட்டிவந்த பாளை!
நீர் நிறைந்து கொங்கைமோதி
நெஞ்சிடுப்பில் தங்க லீதும்

ஏனோ - தவமே
தானோ?

ஏடெடுத்துப் பள்ளிசெல்லுங் குஞ்சன் - பிறரின்
ஏறெடுத்த பார்வையற்ற பிஞ்சன்!
பாடுபட்டுக் கற்றுவிட்டான்
பாருயர்ச்சி பெற்று விட்டான்!

கண்டீர் - வியப்
புண்டீர்!

மண்ணில் இப்படிக்கிடந்த எல்லாம் - ஏறி
வானடைந்து பீடடைந்த தெல்லாம்
பண்ணி நிற்கும் ஈட்டந் தன்னால்!
பார்த்தும் ஏனோ சோர்வு பின்னால்?

சொல்மின் - வேலைச்
செல்மின்!

வேண்டி உண்டு வாழும் அந்தச் சோறு - பொங்கல்
வேளைஅதற் கோமதிப்பு வேறு!
ஆண்டு தோறும் செங்கதிர்க்காம்
ஆகிய தைப் பொங்கலுக்கேன்

ஆட்டம் - கான்ற
ஈட்டம்!

“தினகரன்”

சூரிய அன்னை

ஊரினில் பலவீடுகள் - தங்கி
உண்டு மகிழ்ந்திடும் மானிடர்!
ஏரியில் மலர்க்காடுகள் - மிசை
இன்னிசை பாடிடும் வண்டுகள்!

ஆற்றினிற் பல வள்ளங்கள் - ஏறி
ஆடி மகிழ்ந்திடுங் காதலர்!
காற்றினில் நறும்நல்மணம் - அதைக்
கக்கி உடைந்திடும் மொட்டுகள்!

தண்கடல் அலைக் கூத்துகள் - அங்கு
தத்தி மிதந்திடுங் கப்பல்கள்!
மண்திடல் பீட பூமிகள் - ஆழம்
மன்னுங் கனிப்பொருள் பற்பல!

பள்ளிகள் கலைக் கல்விகள் - இறைப்
பண்பு மலிந்திடும் பிள்ளைகள்!
கள்ளமிழ் கலை ஆயிரம் - மாந்து
கண் செவி நெஞ்சுபல் லாயிரம்!

தெள்ளூர்நீர் அருவிக்குலம் - தாழ்ச்
சிந்தி நிமிர்ந்திடும் மாமலை!
புள்ளினம்பல வண்ணங்கள் - பெய்யும்
புத்தமு தம்படும் பாட்டுகள்!

செந்நெலும் நறுங்கன்னலும் - வண்ணத்
தீம்பழம் என்பவும் தந்திடும்
வன்கரம் உழவன்கரம் - அன்னான்
வாழ்வினில் தேன்தரும் பெண்கரம்!

கொண்டதிந் நிலம்பண்டுநாள் - அனலின்
துண்டமாய்த் தந்தவன் சூரியன்!
கொண்டலும் கருவண்டலும் - தந்து
கூழ் பெற வைப்பவன் சூரியன்!

ஆதவ தமிழ் நெஞ்செலாம் - ஆதி
அன்னையென் றேயுனைப் பாடிடும்!
மாதமாம் புதுத் தையினில் - உன்னை
வாழ்த்தி வணங்கிடப் புக்கனம்!

“ஈழநாடு”

ஆவியகம்

மணியோசை

எல்லையற்ற வான்வெளியில்
 எல்லையற்ற பரம்பொருளை இணைப்பதே போல்
 முல்லைமொட்டு நேர்கலசம்
 முகிலி னொடு குலவுகின்ற கோவில் நின்று
 மெல்ல அந்தித் தென்றலிலே
 மிதந்துவரும் மணியினொலி கேட்கி'திங்கே!
 தொல்லையுற்று வீழுமனம்
 துங்கமிகு புத்துணர்வில் ஓங்கு'தம்மா!
 காடுதனில் மேடுதன்னில்
 கழனிதனில் தவழ்ந்திவைகள் தாண்டி மெல்லத்
 தேடியலை பாய்ந்தெனையும்
 சேருனது மணியொலிபோல் இறைவ,உன்னைக்
 கூடிடவே நீமொழிதல்
 கொடுமெனது வெறியுணர்ச்சியூர்ந்து மெல்லக்
 கேடமுங்கக் கேட்கிறது!
 கிளர்வுடனே சேருகின்றேன் உன்னடிக்கே!

“விவேகி”

ஏராளம் பேர்

இடையில் சுந்தை, நடையில் துன்பம்,
 உடலில் பலவீனம்
 உடையன் ஒருவன் நெடுமிவ் வழியில்
 அடையும் இன்னல்காண்!
 சுற்றி அவனின் வற்றல் உடலைப்
 பற்றிக் குறும்பாளர்
 எற்ற உறுதி அற்றே வீழ்ந்தும்
 உற்றான் மிகு துன்பம்!
 எழுவன்! எற்ற விழுவன் மீண்டும்!
 அழுவன்! இதுபோலத்
 தழுவித் துன்பம் உடலின் மெலிவால்
 அழிவார் சிலபேரே!
 விலையில் ஆன்ம வலிமைக் குறைவால்
 மலியும் இச்சைகள்
 பலவும் உந்த நலிகின் றவரோ
 உலகில் ஏராளம்!

“ஈழநாடு”

உணர்வுறாங் கவலைகள்

வலையினைத் தூண்டில் முள்ளினை ஆக்கி
 வள்ளமும் தோணியும் பற்றி
 அலையிடைத் துள்ளும் புனலிடைச் செல்லும்
 ஆற்றலின் மாந்தரை நல்கி,
 கொலைபடத் தானோ எங்களை நீரில்
 கொட்டினை இறைவநீ?" என்று
 அலறிடும் மீன்கள் அழுகையென் னானம்
 அழகினைப் பழிப்பதென் நெஞ்சே!

“வில்லினை, அம்பை, வீழ்பொறிக் கிடங்கை
 வேட்டொலித்துவக்கினைச் செய்தே
 பல்லுயிர்க் கூட்டம் பரந்துறை காட்டில்
 பதுங்கிடும் மனிதரைப்படைத்து,
 கொல்லவோ அன்னார்தின்னவோ கோடி
 கோடியாய் இங்கெமைப் பெய்தாய்?
 சொல்லுக!” என்று நொந்திடும் மாக்கள்
 துயரெனைக் கொல்வதென் நெஞ்சே!

“போர்த்துமுகக் காடு போட்டுமெய் காத்துப்
 பொந்தினைக் கூட்டினைத்தேடிப்
 பார்த்திடும் மாந்தர் யாத்தனை ஈசா!
 பறந்தணுத் துளிகளாய்ப் பூவிற்
 செர்த்திடுந் தேனைத்திருடிவர்க்கீந்து
 செத்திடென்றோ எமை வைத்தாய்?”
 ஆர்த்திதைக் கூறும் தேனீக்கள் துன்பம்
 அமைதியைக் கொல்வதென்நெஞ்சே!

“தினகரன்”

பாராய் அம்மா

பாரினை இயக்கும் இன்பப்
 பாலுணர் வுயர்விற் பூத்த
 சீரியல் காதல் அன்னைச்
 செந்தமிழ் நாட்டில் வெற்றி
 சேருயர் நிலையில் வைத்த
 திருமகட் செல்வீ! இன்றுன்
 பேரருட் குறைவால் அ.து
 பெறுமிடர் பாராய் அம்மா!

களவியற் பொலிந்த காதல்
 கண்டிட மணத்தைச் செல்வ
 வளமிகை உடன்போக் கின்பம்
 வழங்கிய தந்நாள்! இன்றோ
 இளமையில் வறுமை, வேலை
 இல்துயர், சீதனப்பேய்
 அளவறு காதல் தம்மை
 அழிப்பன பாராய் அம்மா!

பிறர்பொருள் நாடல், பொய்ம்மை
 பேசுதல் முதலாம் அந்தச்
 சிறுமைகள் ஒழிதல் வேண்டில்
 தெய்வநல் வானம் போற்றும்
 நெறிமையும் நிலவி நாட்டில்
 நிம்மதி நிலவல் வேண்டில்
 வறுமையும் ஒழிதல் வேண்டும்!
 வளம்பல பெருகல் வேண்டும்!

சுதந்திரம் வாழ, மக்கள்
 சுகம்மிக வாழ, நுண்மைப்
 பதந்தனை நெஞ்சில் வைக்கும்
 பல்கலைவாழ, பண்பின்
 இதந்தரும் இலக்கியந்தன்
 இச்சையாய் வாழ, வையம்
 விதந்துரை கீர்த்தி வாழ
 மிகுபொருள்வேண்டும் அம்மா!

ஐயறி வுயிர்கள் போல
 ஆற்றி வுயிரும் இந்த
 மெய்தனை மட்டும் ஊட்டும்
 வேலையில் இருத்தல் அன்றி
 மெய்யுணர் வெய்தி ஆன்ம
 விளக்கமுற் றுய்யும் அந்தத்
 தெய்வீக நிலைக்கும் ஓய்வு
 சேர்த்திடுஞ் செல்வம் வேண்டும்!

சிரட்டைகள் ஏந்திக் கந்தற்
 சிறதுணி சுற்றிச் சென்னிப்
 பரட்டைகள் தாங்கி நாளைப்
 பரம்பரை பசியால் வெந்து
 வரட்டுரு ஏற்று வீழ்ந்து
 மடிந்திடுந் துயரைத் தாழ்வை
 விரட்டிடும் தொழில்கள் நாட்டி
 வேதனை தவிர்ப்பாய் அம்மா!

காரிடைக் குளித்து, தென்றற்
 காற்றிடைக்குளித்து, புல்லின்
 கூரிடைக்குளித்தகன்னி
 கொங்கையிற் குளித்துச் சூட்டுப்
 போரிடைப்பொலிந்த செந்நெற்
 பொன்மணிக் குன்றில் நின்று
 பாரெழில் பூக்குஞ் செல்வம்
 படியளந் திடுவாய் அம்மா!

தெங்கினிற் குலையில், தீவின்
 தேயிலைக் கொழுந்தில், ரப்பர்
 பொங்கிடும் மரத்தில், கன்னற்
 புலத்தினில், ஆலை ஊதுஞ்
 சங்கினில் தமிழர் நாட்டுத்
 தருவெனும்பணையில் சாமைச்
 செங்கதிர்க் குழுவில் நின்று
 திருவரந் தருவா யம்மா!

“ஈழநாடு”

நல்ல பாங்காளன்

ஊண்புன லாடி வாசச்
 சாந்துடல் பூசி, துய்ய
 வெண்துகில் இடையில் கட்டி
 மேனியின் அழகுத் தூய்மை
 கண்டிடும் வேளை, ஆன்மா,
 “கரைந்திட என்றன்மாசும்
 தொண்டெதும் செய்வாய்!” என்று
 துரத்திடும் கோவிற் பக்கம்!

நாக்குமிழ் நீரில் பொங்க,
 நன்றென இல்லாட் போற்றி
 முக்கள வுண்டு திண்ணை
 முடங்கிட முயலும் வேளை,
 தாக்கிடும் ஆன்மா “நானும்
 சாப்பிட எதனைத் தந்தாய்?
 தூக்கிடு நூலை! பாடு
 துய்யவன் புகழே!” என்னும்!

அந்தியில் வீசந் தென்றல்
 அளைந்துடல் தழுவும் வண்ணம்,
 தொந்தியை முன்னே விட்டுச்
 சுக நடை போடும் போது
 வந்துள அரங்கில் ஏறி
 “வாழிய! இறைவன் பற்றிச்
 சிந்தனை செய்வாய் நானும்
 சிலிர்த்திட!” என்னும் அ.தே!

“ஈழநாடு”

மன்றாடி மைந்த

மன்றாடி நிற்கும் குமரையா உன்னடியில்
மன்றாடி நின்றேன் வரந்தருக!

மன்றாடி

மைந்தன்நீ யாதலினால் மன்றாடி வேண்டுவது
தந்திடுதல் அன்றோ சரி?

மலையேறு வோர்கட்கும் மாணிக்க கங்கை
அலையேற ஆடிக் குளித்தே
தலையேறும்
கையார்க்கும் பாடிக் கசிவார்க்கும் போலிங்கும்
ஐயா புரிவாய் அருள்!

முருகன் எனவே முதன்முதலில் உன்னை
உருகி ஒலித்த தமிழும்
பெருகிப்

புதிதாய்க் கலைகள் பொலிகென் றருளல்
கதிர்வேல் முருகன் கடன்!

மேற்கில் மிளிரும் அறிவியலும் மென்றமிழின்
நூற்குள் நுழையும் பொழுதினிலே
ஏற்கின்ற

தூய தமிழின் சுடர்ச்சொல் உருப்பெறவே
மாயன் மருகஅருள் வாய்!

சங்கம்இருந்த தகையா தமிழழகா
திங்கள் திகழும் செழுங்குன்றா
நூங்கும்

நுரையும் ததும்ப நுகரும் சவைகள்
விரவத் தமிழை விரி!

“வீரகேசரி”

தர்மப் பிரசங்க தர்மம்

ஈர்வசங்கா ரப்பட்டுத் தமிழர்கள் எரிகையிலே
 தர்மமே! உன்னைத்தான் சத்தியமாய்க் கேட்கின்றேன்!
 காதின்றிக் கண்ணின்றிக் காசினியை ஆள்வோன் நீ!
 ஆதலினால் என்குரலும் அணுகும் உன்னை! அறைகபதில்!
 ஏதிங்கு நடந்தாலும் இறுதிவெற்றி உனக்கென்றேள
 ஓதுகிறார், இல்லையில்லை! உளறுகிறார்பிரசங்கி!
 கீதைசொல்லும், தர்மமநீ கீழ்மையுறின் பூமியிலே
 மண்ணிறங்கி மால்வந்து வாழ்விப்பன் உனையென்று!
 எண்ணியெண்ணிப் பார்க்கின்றேன்! இதுதிரித்தார் பிரசங்கி!

ஏதுநடந் தாலுமென்றால்..? எல்லாரும் செத்தபின்னர்
 சாதிமதச் சண்டைகளால் சகமே அழிந்தபின்னர்
 யாதுபயன் மால்வந்து? யாதுபயன் நீவாழ்ந்து?
 கொல்லாமை வலியுறுத்திக் கொண்டும், ஓர்பசுவேனும்
 கொல்லவந்தால் தன்னை, அதைக்கொல்லல் தர்மமென்றுஞ்
 சொல்லுண்டு! உன்னைத் தொழும்அந்த நெறியினிலே
 கொல்ல எமைக் குடிகலைக்க வருவோரைக் கொல்வதுவும்
 தர்மம்தான் என்றுபிர சங்கிகளை வாய்திறந்து
 கர்மயோகம் கூறச்சொல்! கருவிகை யேந்திப்போய்
 களவேள்வி வழிபாடு கைக்கொள்க பக்த!” என்று
 விளம்பச்சொல் வெளிப்படையாய்! மெய்ச்சமயி யாகச்சொல்!

அகந்தாய மெய்த்தவத்தின் ஆற்றலினால் வருவித்துப்
 பகவானை உன்னையெம்மைப் பாதுகாக்க லாம்என்றும்
 ஒருதத் துவம்உண்டு! உஞற்றச்சொல் லட்டும் அதை!
 வரவைத் திறை, வாழ வைக்கச்சொல் உனை,எம்மை!

“வெளிச்சம்”

இன்ப இசை

என்நெஞ்சப் பாறையிலே
என்பெற்றார் அமர்கின்றார்!
இனிதாம் அச் சுமையோடும்
இப்பாறை வளர்கிறது!

என்நெஞ்சப் பாறையிலே
என்பெற்றார் போனபின்னூர்
இனியாள்! அச்சுமையோடும்
இப்பாறை வளர்கிறது!

என் நெஞ்சப் பாறையிலே
இனியாளின் இடத்தினிலே
என் புதல்வர்! விரைவாக
இப்பாறை வளர்கிறது!

என் நெஞ்சப் பாறை! அடா
இதற்குள்ளே கோபுரமாய்
எழுந்தோங்கி நிற்கிறதே!
எவருமில்லை உச்சியிலே!

என்நெஞ்சக் கோபுரத்தின்
இலங்கும்அடி அறையிருந்தோர்
இன்பஇசை எழுகிறது!
எந்நொடியும் கேட்கிறது!

“செய்தி”

அருள்வழி இறைவன்

ஓளியைத் தேடிச் செடிகள் வளரும்!
 உலகைத் தேடி உயிர்கள் கிளரும்!
 வெளியைத் தேடி வளியும் படரும்
 வினையைத் தேடிப் பயனுந் தொடரும்!

பள்ளம் நாடி வெள்ளம் புரளும்!
 பசியை நாடி ஊக்கம் திரளும்!
 கள்ளம் நாடித் துன்பம் மலியும்
 கறையை நாடிப் பழிச்சொல் பொலியும்!

நிறையின் பின்னே பெருமை திரியும்!
 நினைவின் பின்னே உயர்வும் தெரியும்!
 அறிவின் பின்னே அடக்கம் தொடரும்!
 அன்பின் பின்னே இன்பஞ் சுடரும்!

தூய்மை எங்கே துலக்கம் அங்கே!
 துறவும் எங்கே நிறைவும் அங்கே!
 வாய்மை எங்கே வலிமை அங்கே!
 மானம் எங்கே வாழ்வும் அங்கே!

அமிழ்த அருள்முன் இறைமை கமழும்
 அழிவில் இன்பம் அங்கே தவழும்
 சமயத் திமிர்பின் இருண்மை திரியும்!
 சமயச் சமர்பின் மிருகந் தெரியும்!

“கலாவிருட்சம்”

முருகனுக்கு முடங்கிலின்று

நல்லைக் குமரா நகைவேலா மண்வாழ்வில்
தொல்லை அகற்றும் துணையோனே
எல்லா
வளமும் இணையத் தமிழர்கள் வாழ்கென்
றிளகி அருள்வாய் இருந்து!

நாற்றம் அகற்றும் நறுமை உறுத்தும் நெஞ்
சாற்றும் நிறைக்கும் அமைதியிலே!
போற்றும்
முருகா மொழியே மொழிவோம் தினமும்!
தருவாய் நிறைவுத் தனம்!

பனிமலையிற் பாட்டே பசுங்கிள்ளைப் பேச்சே
கனிமலையில் ஆறே, குறத்தி -
தினமலையிற்
செல்வி கலந்தோய் செழுந்தமிழே ஓங்கென்று
சொல்க! அடைவோம் சுகம்!

கரும்பின் பிழிவே கனிச்சளையே தேனே
குரும்பைப் புனலே குறிஞ்சி
விரும்பி
உறையும் முருகா உலகம் வியக்க
நறுமை விளைப்பாய் நமில்!

பருகும் விழி, புகழ்ந்து பாடும்வாய் தொண்டு
புரியும் உடம்பு பொலிவை
மருவ
அருளும் முருகா அகிலம் தமிழைக்
கருதும் கலைதா கனிந்து!

காலழகா கையழகா கண்ணழகா வண்ணமயில்
மேலழகா வெள்ளி விசும்பழகா
வேலழகா
நல்லைப் பெரும நமக்குள் மனஅழகும்
எல்லோர்க்கும் ஈக இசைந்து!

பொன்வழிந்த கன்னம் பொருள்வழிந்த கண்கள்செம்
மின்வழிந்த மேனி விறல்வேலா
பின்பழிந்த
பண்டைத் தமிழின் பசங்கலைகள் புத்துயிர்ப்புக்
கொண்டெழும்ப ஆற்றல் கொடு!

நெஞ்செரிந்த நீறும் மறவா துதைருளை!
பஞ்செரிந்த போழ்துள் பரிந்தெமக்குக்
கொஞ்செழில்கள்
நல்காயோ நல்லை நடுவமர்ந்த வேலோனே
வெல்கா வியத்தோய் விழைந்து!

நெஞ்சில் எறிக்கும் நிலவே, நிலவூடு
கொஞ்சங் குளிர்வே, குமரையா
மிஞ்சிவரும்
நன்றி வணக்கம்! நலங்கள் சிலஆண்டுள்
ஒன்றிடுவீர் என்றே உரை!

“நல்லை மலர்”

விந்தையா விநாயகா

கொந்தி பெருத்தோன் நீ!
துன்பம் துயர்தீர்த்தல்
விந்தையா ஐயா
விநாயகனே செல்வந்தா!

வாதாபி நின்று வந்து
மாணீழம் சேர்ந்தோன் நீ!
“ஏதோ உன் நாடென்னார்
ஏத்துகிறார்! விந்தையா!

சுரண்டெலியே வாகனமாய்த்
தொட்டவன்நீ ஏழைக்
கிரங்குகிறாய்! இந்நாட்டில்
எல்லாமே விந்தையா!

கையுறங்க மூளையினால்
காசுழைப்போர் நாட்டினிலே
ஐயா நீ ஐந்துகரன்
ஆனதுவும் விந்தையா!

“கண்டி விநாயகர் மலர்”

களித்தோய வேண்டுமடா?

சூட்டையின் சகாப்தம் தாண்டியதாய்க் கண்டவுடன்
பெட்டிக்குள் போட்டுப் பிறிதொன்று வாங்குகிறோம்!
சட்டங்கள் கூடச் சமூகநிலைக் கொவ்வாவேல்
விட்டுப் புதிதாய் விதித்தும் விடுகின்றோம்!
ஆட்சி அமைப்புகளும் அன்றுமுதல் வெவ்வேறாய்
காட்சி யளித்துக் கழிகிறவே ஆண்டவனே!

அடிநாள் மனிதன் அனுசரித்த கொள்கைகளும்
அடடா இதற்குள் ஆயிரங்கால் மாறினவே!
காலம் தமக்கும் காலத்தின் தேவைக்கும்
சாலப் பொருந்தச் சகலமுமே மாறிவந்தும்
இயலாதே அப்பா இனிவாழல்! எப்படித்தான்
செயலாற் றிடிலும் சிதையுலகை மேல்கீழாய்
மாற்றி விடிலும் மனிதன்போல் வாழ்வில்லை!
சோற்றுக்குப் பஞ்சம் தொலையும் வழியில்லை!
மனிதன் புரியும் மாற்றமினிக் காக்காது!
எனவே எதற்கும் ஏதான இறையோனே
மாற்றிப் படைக்கும் மாண்புமிகு வேலையினை
ஏற்றருள வேண்டும்! இனிமேல் மனிதருக்குப்
பசிக்காத இன்பம் பரிந்தளிக்க வேண்டுகிறோம்!
பசிக்காத கொஞ்சப் பணக்காரர் படைவெறுக்கும்!
பாரெங்கும் பல்கும் பஞ்சைக் குலங்களெனில்
ஈரங்கொள் நெஞ்சருளாய் ஏத்திவர வேற்றிடுவர்!

அப்பா இறைவா அநியாயப் பேய்ப்பசியை
இப்பொழுதே நீக்கு! இரவுபகல் அன்றாடம்
ஆலாயப் பறக்கும் அணுகூட்ட மாணுவர்
காலெறிந்து வீழ்ந்து களித்தோய வேண்டுமடா!

“மலர்”

நொடி இன்பம்

சீழன்று வீசும் புயலில் சிறிதே
 துவண்டு தவமுந் தென்றல் போல்
 அழிந்த பொழுதுள் சிறிதே இறைவன்
 அருளை நினைந்து வாழல்போல்
 அழன்று குடிசை கரிந்த தீயில்
 அவிந்த கிழங்காம் உணவே போல்
 உழன்று வீழுந் துன்பம் நடுவில்
 ஒருகால் மட்டும் வரும் இன்பம்!

ததும்பும் கடலின் தண்ணீர் தானே
 தவழும் அலையாய் வருதல் போல்
 பொதிந்து மண்நீர் தீகால் வெளியும்
 பொய்ம்மை உடலாய்த் திரளல்போல்
 உதிர்ந்த சருகின் பசளை மீண்டும்
 ஒளிருந் தளிராய் வருதல்போல்
 புதைந்து மனிதன் உழலுந் துயரே
 போலித் தன்மை இன்பமடா!

மலிந்த ஆற்றல் உடையோர் விரைவில்
 மண்ணுக் கிரையாங்கதையே போல்
 சிலந்தி வலையாம் சிறந்த கலை, கை
 சிறிதே தொடவுஞ் சிதைதல்போல்
 பொலிந்து வாசம் பொங்கும் பூக்கள்
 பொழுதொன் றுள்ளே கருகல்போல்
 உலைந்த நெஞ்சில் உயிர்ப்பைப் பொழியும்
 உவகை வாழ்வில் ஓர்நொடியே!

“கலைச்செல்வி”

வீழ்த்திரு வேற்றுமை

ஓன்று முடியில் குவியும் முகிற்கூட்டம்
என்றும் இலங்க மலைகழுவல் எம்முருகன்
நின்று கருணை நிகழ்த்துந் திருக்கோவில்
என்ற நினைப்பில் இயற்றுங் குடமுழுக்கே!

குறிஞ்சிப்பு தம்மில் கொஞ்சம் எனிலும்
நறுஞ்செங் கமழவில்லை! ஏனோ? மணங்கள்
உறுஞ்சி மழையும் உலாத்தென்றல் காற்றும்
குறிஞ்சிக் குமரன் குரைகழற்குத் தந்தமையால்!

குறவள்ளி தெய்வ யானைக் குமரியரை
உறவைக்கவேலன், உலவும்மெல் வாடை
வெறிநல்கும் குள்ள விளையாட்டே பேடைத்
துறவுண்ட ஆணைத் தூடிதுடிக்கத் தீண்டுவதும்!

இன்னீர் அருவி எழிலாற் றிருமருங்கும்
செந்நெல் வயல்கள் திகழும் நகர், ஊர்கள்
துன்னல், மணல்வெளிகள் தோன்றல் புனல்தில்
மன்னும் முருகன் மலைகலந்த அருள்நிதியால்!

ஆடுங் கடலும் அணைநேர் கரைகடந்துள்
ஓடிப் பலவூர் ஒழிக்காமை, ஒள்வேலோன்
கூடற் குறிஞ்சி குலவி அருள்குளித்துப்
பாடித் திகழாறு பாய்வதனால்! இவ்வழியில்,

கதிரை மலையான் கடம்பு மலைந்தான்
முதிரும் அழகன் முதிராதான் கண்ணீர்
உதிர வருவார்க் குதிர்க்கும் அருளான்
புதுமை அருளாற் பொடிந்திருக வேற்றுமைகள்!

“ஈழநாடு”

கருணைக் கலைத்தெய்வம்

வெள்ளையுடுத்துவெண் டாமரைப் பூமிசை
வீற்றிருக்குங் கலைத் தெள்ளமிழ்தே - சுவை
உள்ளஎண் ணெண்கலை தம்மைஇம் மண்ணவர்
உய்யச் சுரந்தாய்நீ! வாழியவே!

பாவலர் நாவலர் காவலர் ஓவியர்
பாணர்கள் சிற்பிகள் யாவரொடும் - உற
மேவிப்புவித்துயர் ஓவிடச் செய்திடும்
மென்மனத் தண்செல்வி வாழியவே!

மக்களின் நெஞ்சினில் மாக்க ளுணர்வினில்
மாசறு மின்ப உணர்ச்சியலை - மோதி
மிக்கெழுந் தாடிடல் வேட்கும் நறுங்கலை
வெள்ள மலரினாள் வாழியவே!

பூவுறை நான்முகன் பூப்பித்த மானிடர்
பொய்யுறு நெஞ்சுகள் பண்படுத்தி - மெல்லத்
தாவறு மேன்மைய வாக்கு கலையுடைத்
தாமரைச் செல்வியே ! வாழியவே!

தம்மொடு தம்மனை சுற்றம் மறந்துயிர்
தந்து நறுங்கலை காத்தலையும் - உயர்
சம்மை பொலிந்திட சொர்க்கமொன்றிங்கெழுத்
தூய கலைச்செல்வி வாழியவே!

“தினகரன்”

செல்லரம்மான் திரைச்சேலை!

ஒருக்கோவில் அம்மனது
 சிலைமறைக்க ஒருயாரில்
 திரைச்சேலை தைப்பித்துக்
 கொடுத்தீர்கள் செல்லரம்மான்!
 திரைச்சேலை யிற்பெரிதாய்ச்
 “செல்லர்உப யம்” எழுதி
 இருக்கின்றீர் அழகாக!
 இதைவாழ்த்த வேவந்தேன்!
 நேர்த்திறை வேற்றுதலும்
 நிகழ்வதுடன், உங்களுயர்
 பேர்க்கும் அதில் விளம்பரமும்
 பெரிதன்றோ? கோவிலிலே
 எல்லாரும் என்னம்மாள்
 ஆச்சிஎன்றா ஏத்திடுவர்?
 செல்லர்எனும் திருநாமம்
 செப்பியன்றோ கும்பிடுவர்?
 செல்லரம்மான் பக்தர்களால்
 தெய்வம்போல் தொழப்படுதல்
 எல்லாந்தான் சம்மாவா?
 இத்துணியை வாங்குதற்கே
 ஐந்துரூபா - அப்பாடா
 ஐந்நூறு சதமன்றோ
 வந்திருக்கும் செலவாக?
 வழிப்பிச்சைக் காரருக்குத்
 தலைக்கைந்து சதமாகத்
 தந்திடினும் நூறவர்கள்
 தலைக்கைந்து தரமேனும்
 சாமி என்று போற்றாரோ?
 அப்படியேல் ஐந்நூறு
 தரம்கடவுள் அம்மானும்!
 அப்பாரி வள்ளலுக்கும்
 அம்மான்நீர் உயர்ந்தவரே! அதுவன்றித்
 திரைச்சேலை லஞ்சத்தைச்
 சிந்தையிலே நினைத்தன்றோ
 ஒருக்கால்உன் உயிர்காத்தாள்
 ஓட்டாண்டி பெண்டாட்டி?

அவளைநாம் கும்பிடவா?

அசல்வேலை அவள் சிலையைச்
சுவராகத் திரைமறைத்தல்!

சொல்லிஉங்கள் திருப்பெயரே
எல்லாரும் வழிபடுவோம்!

எம்முயிர்க்கும் மோட்சத்தைச்
செல்லரம்மான் தந்தருள்வீர்!

சிவபெருமான் இனிநீர்தான்!

“சீந்தாமணி”

அன்பும் அருளும்

அன்பில் மகிழும் இறைவன் தன்

அருமைச் சேய்களே உயிரெல்லாம்!

இன்புற் றுய்ய விழையுமவை

இதங்கொள் அன்பைப் பொழிந்திடுவோம்!

தன்தாய் ஈன்ற புதல்வரிடம்

தயவும் அன்புங் காட்டிடுவோன்

அன்னவ ளாசியைப் பெறுவதுபோல்

ஆண்டவ னருளை அடைந்திடுவோம்!

பொலிவுறும் பல்லுயிர் போற்றிடவே,

பொன்னிகர் மேனியன் அருள்தனையே,

மலிவுறப் பெற்றிம் மாநிலத்தில்

மகிழ்வுட னேநாம் வாழ்ந்திடுவோம்!

“வெற்றிமணி”

செந்தாமரைப் பூவே

கிளியல கின்சிவப்பு நிறமதனை வென்று
பழிக்கின்ற நிறமுடைய செங்கமலப் பூவே
எழில் மிக்க இந்நிறத்தைப் பெற்ற விதந்தன்னை
மொழிந்திடுவாய் நினைவிரும்பும் என்நெஞ்சமறிய!

விண்ணதனில் மிதந்துவரும் அருணன்தன் கதிராம்
கண்வீச்சால் நாணுற்றுச் சிவந்தனையோ? அன்றி
வண்மை மிகுபரிதிப்பூ நின்துணையை நோக்கக்
கண்டுகொளுஞ் சினந்தன்னால் சிவந்தனையோ சொல்வாய்!

வெண்கமல மலரென்றுஞ் சிவந்திடா திருக்கக்
கண்டும்நீ எந்நாளும் சிவப்புடனே தோன்றல்
மண்டுமன வுணர்வெழுச்சி மடக்கி வெலுமந்தத்
திண்மையில்லா மென்மையதுன் நெஞ்சென்ப துரைக்கும்!

“அல்ல”

முல்லை

அரும்பினிற் பெண்பல் முல்லை!
அலர்ந்தபின் விண்மீன் முல்லை!
விரும்பினல் தோழன் தென்றல்
விரித்திடும் மன்றல் முல்லை!

பாரிதேர்ப் பூத்த முல்லை!
பால்நிறத்தழகு முல்லை!
கூரிடர் முள்ளோ சாபோல்
கொண்டிடா நல்ல முல்லை!

பசுந்தமிழ்ப் பண்டைப் பாவில்
பரந்திடும் தமிழர் காட்டில்
கசிநறை பொழியும் முல்லை!
கங்குலில் விரிமுல்லையே!

“ஆனந்தசாகரம்”

பெய்ம்மழையே!

யி ன்னி யிடித்துச் சோவென் றிரைந்து
வீறுடன் பெய்ம்மழையே - மரம்
சின்னச் செடிகள் தூய்மை குளிக்கச்
சீறிப்பெய் கார்மழையே!

வாட்ட மொழிக்கும் தீனவை தின்ன
வந்திடு வாய்மழையே - தலை
ஆட்டி நிறை வைச் சாற்றிடினும்நீ
ஆற்று தொழில்மழையே!

விட்டன கண்ணீர் இன்பத்தில் என்ன
விஞ்சுமிவை முடிவில் - புனல்
சொட்டிடத் தென்றல் விட்டிட மூச்சாய்,
துன்னிப் பொழி மழையே!

பச்சை யுடுத்துப் பன்னிறப் பூக்கள்
பாங்குடன் சூடியிவை - நின்னை
மெச்சிச் சிரிக்கும்! மேனிசிலிர்க்கும்!
மெய்யிது பெய்ம்மழையே!

“சானா”

முயல்

பி ஞ்சும் பூவுஞ் சிதறிட,
பேணிப் புட்கள் காத்திடும்
குஞ்சங் கூடுஞ் சிதைவுறக்
கொம்பசைக்குங் கடுவளீ!

வாழைத்தோட்டஞ் சாய்ந்திட
வளர்ப்பவர்கள் தாழ்ந்திட
ஏழை கொட்டில் வீழ்ந்திட
இரைந்து வீசங் கடுவளீ!

மனிதர் உயிர்கள் வாழ்விலே
மண்ணைப் போடும் உன்பணிப்
புனிதங் காணல் போக்கவோ
புழுதி கண்ணில் வீசவாய்?

“தினகரன்”

காக்கையினம்

எங்கும் உலகில் பரந்துளதால்
 இருண்ட தோற்ற முடைமையினால்
 பொங்கு காரின் வானம் போலப்
 பொலிந்து தோன்றும் காக்கையினம்!

கண்ணிரண்டு முண்டென்றாலும்
 காண்விழி யொன்றே யுதவ
 விண்ணிறைந்து மங்கல் மாலை
 விரைந்து செல்லுங் காக்கையினம்!

பள்ளிச் சீனி யப்பம் தம்மைப்
 பறித்துச் சேய்கள் ஏய்த்துச் சென்று
 குள்ளக் குயிலின் குஞ்சுகட்கும்
 கூட்டி லூட்டும் காக்கையினம்!

பகலில் குருடர் கூகை தம்மை
 பரிவில்லாமல் துடிக்கக் கொத்தி
 இகலில் குருடாய் வட்டியோடும்
 ஏற்றுக் கதறுங் காக்கையினம்!

“வீரகேசரி”

காட்டுவளம்

குஞ்சுமீன் கூட்டம் பாய,
 கொழுத்தமீன் பின்னேபாய,
 கொஞ்சுங் கொம்பர்க் கொக்கு
 குலுக்கியே எட்டிப் பாய,
 மிஞ்சுதேன் ஆற்றில் பெய்த
 வெறியுறு வெள்ளந் தன்னை
 அஞ்சுமான் பிணவு மாந்தி
 ஆட்டிடும் மயக்கங் கொண்டு

வெள்ளமார் ஆற்றின் ஓர
 வெண்மணற் பரப்பில் பாய்ந்து
 துள்ளிடும்! துள்ளிக் கொப்பில்
 தொங்கிடும் கொடிப்பு வுஞ்சல்
 கொள்ளவே வீழும்! வீழ,
 குரங்குகள் ஊஞ்சல் ஆட்ட,
 மெள்ளவே குயிலின் வண்டின்
 மெல்லிசை தாலாட் டும்மே!

“நீர்கொழும்பு விஜயரத்தினம் ம.வி.சஞ்சிகை

செந்தாமரை

குருதியுண் வேலோ, தீயின்
 கொள்ளியோ, பாம்பின் சோரி
 சொரிதலை தானோ, செம்மை
 தோய்சிறு சங்கோ என்று
 மெருகுறு கமலப் பூவின்
 விரைபொதி மொட்டே, உன்றன்
 பெருமெழில் போற்றல் காற்றைப்
 பிடிப்பதே கையால்! ஆகா!

நறுமண முலவ வண்டு
 நண்ணிட விரியும் வேளை,
 மறுவறு குழவி தண்மை
 மலர்திரு முகமோ, மாதின்
 உறவொருங் கிணைத்த கையோ
 உள்நறுஞ் சாந்துஞ் செம்மை
 நிறமுமார் சிமிழோ என்னல்
 நின்னெழிற் கொவ்வாக் கூற்றே!

வாழ்ந்தது முடித்து மூப்பில்
 வளைந்தவர் போலக் கூம்பித்
 தாழ்ந்துநீ நிற்குங் காலும்
 தாழ்ந்திலை அழகில்! துன்பம்
 சூழ்ந்தபெண் முகமோ நாணிச்
 சோர்மங்கை முகமோ என்றே
 ஆழ்ந்துன்னிப் புகழ்வதும் உன்
 அழகினைப் பழிப்ப தாகும்!

“தமிழன்பம்”

அருவி அழகு

உச்சி வானின் வெள்ளி மேகம்
உருகி ஓடி வீழ்ந்திடும் - மலை
உச்சிநின்று பாலநி றத்தில்
ஓங்கிவீழும் அருவியில்!

மாடவெண் துகில் நுடங்கி
மனதைமெல்ல அள்ளிடும் - இசை
பாடியங்கு பாய்ந்து பாய்ந்து
பாறை தாண்டும் அருவியில்!

வெள்ளை நூல்கள் வெள்ளைக் கூந்தல்
விரிந்து காற்றில் அசைந்திடும் - வழி
உள்ள கற்கள் இடைநுழைந்தும்
ஓழுகி வீழும் அருவியில்!

பளபளக்கும் அரிசி முத்து
பாறை சிந்திப் புடைத்திடும் - அங்கு
சளசள என்று துளிதெறிக்கத்
தாழ் வீழும் அருவியில்!

கனன்று பாயும் புரவி வெள்ளைக்
கழுத்து மயிரும் பறந்திடும் - தடை
சினந்து பாய்ந்து கடந்து செல்லும்
செழும்பு னல்தண் ணருவியில்!

கோலநல் நிறங்கள் யாவும்
கொண்டு மணிகள் சிதறிடும் - இளங்
காலை மஞ்சள் வெய்யி லேந்திக்
கனிந்து பாயும் அருவியில்!

“உதயசூரியன்”

பூவுலகில் நில்லாப்பூ

குன்படைத்து மண்ணில் எங்கும்
தித்திப் பூட்டும் பூவே - இங்கே
ஏன் படைக்க வில்லை நண்ட
இனிய வாழ்வு நீயே?

வண்ணம் யாவும் எண்ணம் போல
மண்ணில் தந்த பூவே - மேலும்
எண்ணில் என்ன இங்கு நிற்க
இன்னுள் சிறிது காலம்?

தென்றல் என்னும் தேரில் வாசச்
செல்வம் ஏற்றும் பூவே - வந்த
இன்று கங்குல் வீங்கும் முன்னம்
ஏனு திரந்து போனாய்?

சந்த னத்து மஞ்சள் வண்ணத்
தாது சிந்தும் பூவே - சாவு
வந்தனைத்து வாட்டும் அந்த
மாயம் வெல்க பூவே!

இறைவ னுக்கும் இனியை என்றே
ஏந்து கின்றோம் பூவே! - என்ன
குறைநி னைத்து நீங்கி நம்மை
சூம்பி மண்ணில் வீழ்ந்தாய்?

காவி யங்கள் தோறும் இன்பம்
கட்ட விழ்க்கும் பூவே - இங்கு
பாவ லர்கள் முதன்மை தந்து
பாடு கின்றோம் பாவே!

காத லர்கள் உணர்வு நல்கிக்
கையில் ஏந்தும் பூவே - மென்மை
மாதர் உன்னை ஒப்பர் என்ன
வந்த கோபம் தானோ?

மங்கலத்திற் குன்னை முன்னே
வைக்கின் றோமே பூவே - எண்ணி
இங்கலுத்து யாரும் உன்னை
ஏசுவார்க ளாமோ?

கருகி மண்ணில் புழுதி யோடு
கலந்து போகும் பூவே - எண்ணி
உருகு கின்றோம் என்ன துன்பம்
உள்ள தம்மா பூவே!

தீங்கிலாமல் நன்மைசெய்து
செம்மையோடு வாழ்தல் - கண்டு
தாங்க வில்லை விண்ண வர்க்கு!
தட்டிக் கொள்வார் உன்னை!

“சீந்தாமணி”

இறைவன் இராச்சியம்

எழு ஞாயிறுமுகம், தோகைமயில்
 இறகின்பொட்டுக் கருவிழிகள்
 செழுரோ சாப்புச் சிரிக்கும்வாய்
 செவ்வாழை முளை அவ்வாயுள்
 நுழையும் விரல்கள், மருப்பினிலே
 நுனிதாய்ச் செய்த சிலையுருவம்!
 எழிற்கா வழறிவ் விதம் சோலை
 யிடையோர் சோலை ஆனவளே!

உளரும் இலரும் பொல்லாரும்
 உறவும் பிறரும் ஈன்றாரும்
 இளைஞர் சிறுவர் முதியோரும்
 இனிது தூயஅன்புடனே
 கிளர்ந்து போற்றும் நிலையினிலே
 கேடில் இறைவன் போன்றவளே!
 வளரும் பயிரே எழிற்செல்வீ
 வண்ணக் கோபுர மானவளே!

இணைந்தே இயற்கை தனில்தூய
 எளிய இன்பம் நிறைவமைதி
 அணைந்து வாழ்ந்த பழந்தமிழர்
 அரிய பண்பில் நிறைந்தனையோ?
 பிணைந்து பலவெழில் உருவான
 பெட்புடை யுன்னை இறைவன்தான்
 கொணர்ந்திவ் வேற்ற சோலையிலே
 குந்தவைத்து நிற்பானோ?

“கலைச்செல்வி”

இயற்கையில் குழந்தை

சீலசலத்தே ஓடிவந்து
தாவி வீழும் அருவியின்
கலகலப்பு நாதந் தன்னில்
கதைமிழற்றுஞ் செல்வமே!

இலைநிறைந்தும் மலர்நிறைந்தும்
இளமைகொஞ்சம் சோலையின்
பொலிவிலங்கு பொங்கி யின்பம்
பொழியும் வண்ணக் குழந்தையே!

நீலவானில் மிதந்து கூடி
நீந்துந் தூய முகிலிலே
கோலமாக மின்னி யுள்ளம்
கோவி லாக்கும் புனிதமே!

இறைவன் எங்கும் எதிலும்நின்றே
இன்பம் நல்கி அருளல்போல்
நிறைந்து நின்றும் இனியதெங்கும்
நெஞ்சை யள்ளுஞ் செல்வமே!

இயற்கை கொஞ்சம் கொஞ்ச மாக
ஏந்தும் எழில்கள் அனைத்தையும்
மயக்கி எம்மை வாழ்வ தற்கோ
வடிவி லேந்தி வைத்தனை!

“கலைச்செல்வி”

வன்னித் தமிழ் நாடு

அன்னைத் தமிழ் நாடு

ஆண்மைதிகழ் நாடு

முன்னைப் புகழ் தாங்கும் - எங்கள்

வன்னித் தமிழ்நாடு!

வெள்ளிப்புள்ளி வானம்

வெட்டி யுடலிற் போர்த்த

புள்ளி மாண்கள் கூட்டம்

துள்ளி யோடும் நாடு - நெஞ்சை

அள்ளியோடும் நாடு!

கார்படிந்த தன்றிக்

காலும் பெற்ற தென்ன

ஆர்களிறறின் கூட்டம்

ஊர்புகமை நாடு - வளஞ்

சேர்குளுமை நாடு!

பச்சை மயில் சேர்ந்து

பட்டொளியில் நீந்தி

இச்சை தருங்கோல

உச்சியில் நின் றாடும் - எழில்

அச்சே யெனும் நாடு!

பாரசுமக்கும் மேன்மைப்

பணிசுமந்த உழவர்

ஏரசுமந்த தோளின்

சீர்சுமந்த நாடு - வன்னிப்

பேர்சுமந்த நாடு!

மூத்த குடித் தமிழர்

முசு லீம்சிங் களவர்

காத்துறவை ஒருதாள்

பூத்த மலர்க் குலமாய் - இடர்

நீத்ததமிழ் நாடு!

கூர்த்த இளம் பொலிவுக்

கோதை யர்தம் குதிப்பால்

நீர்த்தடங்கள் பகலில்

ஆர்த்தடங்கும் நாடு! - கங்குல்

பார்த்தடங்கும் நாடு?

பட்டி மேய்ந்து வீட்டுப்

படலை சேரும் வேளை

சொட்டிச் செல்லும் பாலை

கட்டெறும்பும் மொய்க்கும் - வளம்

பட்டுயர்ந்த நாடு!

கட்டிளமை பொலியும்

காளையரும் மணிகள்

கொட்டி விளை நெல்லில்

தட்டி விழும் நாடு - நெல்லைத்

தொட்டே யெழும் நாடு!

“ஈழநாடு”

மாரி

வெள்ளந் துள்ளும் சிறுவர் கூட்டம்
 விரும்பி நோக்கும் மாரி - காளை
 உள்ளந் துள்ளங் குமரி மாரின்
 உணர்வு கிள்ளும் மாரி!

துடுது டென்று வானில் மின்னல்
 துடிதுடிக்கும் மாரி - பின்னாலு
 சடசட டென்றே இடிமுழக்கம்
 சாடுகின்ற மாரி!

மாடி வீடு செல்வம் உள்ளோர்
 மனங்க லங்கா மாரி - ஓட்டை
 வீடு தன்னில் ஒதுங்கும் மாந்தர்
 வெம்புந் துன்ப மாரி!

உழவர் நெஞ்சில் உவகை பூக்க
 உலகை ஊட்டும் மாரி - வீழுங்
 கிழவர் பாயில் நடுந் நங்கிக்
 கிடுகிடுக்கும் மாரி!

நெல்லி னோடு புல்லும்பின்னி
 நீண்டு பூக்கும் மாரி - வெறுங்
 கல்லின் மீதும் பாசி பூத்துக்
 கனியும் பச்சை மாரி!

கள்ளி றக்கும் பிழைப்பி லுள்ளோர்
 கவலைகொள்ளும் மாரி - முட்டி
 உள்ளிருக்குங் கள்ளில் நீரை
 ஊற்றுங் குள்ள மாரி!

புதுமு முக்கிற் செடிகொ டிகளும்
 பொலியும் அழகு மாரி - பூவின்
 மதுதெவிட்ட மாந்தி வண்டு
 மகிழ்வு பாடும் மாரி!

வெய்யில் நேரம் கோழிஇறகு
 விரித்துக் காய்ச்சும் மாரி - தமிழ்த்
 தையிற் பொங்கத் தக்க நெல்லும்
 தந்து வாழ்த்தும் மாரி!

காதல் தன்னில் கவிதை தன்னில்
 கதிர றுப்போர்மாரி - மழைக்
 கூதல் வெல்லக் கொடுகல் போக்க
 மதுகுடிப்போர் மாரி!

“தினகரன்”

கவிஞன் சொந்தம்

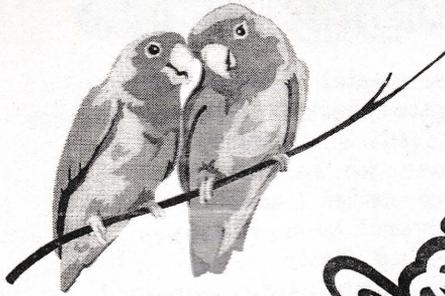
வெள்ளைப்பூங் கண்ணாடி குழைந்தாற் போல
விளையாடிச் செல்கின்ற நீரின் கோலம்
தள்ளிப் போம் நீராடை வாரி வாரித்
தனைப்போர்த்து நாணுகின்ற பாறைக் கோலம்
கள்ளுத்தேன் பூஞ்சுனையில் ஓடை நீரில்
கலந்துவிடுங் கவின்மொட்டுப் பூக்கள் கோலம்
கொள்ளைத்தேன் எழிலெல்லாம் என்றன் சொந்தம்!
குறித்தென்னுள் எழும்பாட்டோ உலகின் சொந்தம்!

பச்சைக்கோட் டெழில்மஞ்சள் மூங்கில் நீலப்
பசுந்தழையாற் சரிகின்ற பாரம் குன்றின்
உச்சிப்பால் வெள்ளருவி உருகும் பாரம்
உரரென்றே தவழ்தென்றற் குளிர்ச்சிப் பாரம்
கச்சுக்குள் கதிக்கின்ற கனவுப் பாரம்
கம்மென்று கமழ்ந்திருளுங் கூந்தற் பாரம்
குச்சுக் கீற் றில்லம்நேர் என்றன் நெஞ்சில்
குமைகின்ற கவிதைத்தேன் உலகின் சொந்தம்!

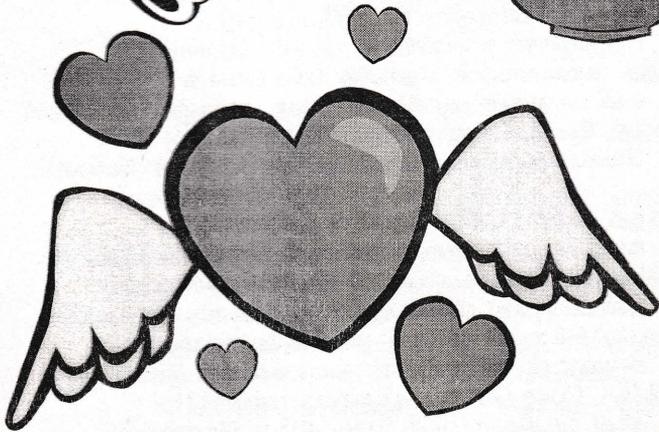
சிறுவடலிக் கருக்குகளில், கங்கில் ஏறிச்
சிரிக்கின்ற செந்தண்டுப் புல்லின் தண்மை,
தெறுதிடலாம் ஆண்கும்பல் இடையே கூசிச்
சிரிக்காமல் வளைந்துலவும் ஓடைப் பெண்மை,
உறிதவழும் வெண்ணெ யின்கண் ஒளிரும் வெண்மை,
உயிர்மறந்து வெண்ணிலவில் குதித்தோன்திண்மை,
நெறிதவறான் நெஞ்சத்தில் இன்பத் துண்மை
நிறைநெஞ்சின் பாட்டெல்லாம் உலகின் சொந்தம்!

பட்டினியால் துடிப்போரின் துன்பக் கண்ணீர்,
பசுங்காதல் முறிந்தவரின் நெஞ்சக் கண்ணீர்,
கிட்டாமல் நிம்மதியே பறப்போர் கண்ணீர்,
கிடந்துபிணி உழல்வோரின் கண்ணீர், தாலி
கட்டியவன் காலுதைப்பால் துடிப்போர் கண்ணீர்,
கயவர்பால் ஏமாந்தோர் கண்ணீர் எல்லாம்
கொட்டுகின்ற என்னிதயக் குருதி! கூறிக்
குமுறுதமிழ்ப் பாட்டெனிலோ உலகின் சொந்தம்!

“சீந்தாமணி”

காதல் காதல்கள்

கயமைக்கு முன்னால்

மறுபடைத்த வான்நிலவில் மறுவே இன்றி
வழிந்தொழுகு குளுமையொளி! தெருவைச் சூழ்ந்து
சொறிபிடித்த முதுயானைக் கும்பல் என்னத்
துன்னுகின்ற குடிசைகளின் கூட்டம்! காதல்
வெறிபிடித்து வாயில்தொறும் நகரின் பக்கம்
விழிபதித்த கன்னியர்கள்! நகரைச் சூழ்ந்து
சிறைபுரிந்த எதிரிகளை விரட்டச் சென்ற
சிறுத்தைகளை எதிர்பார்த்த ஆவல் வெள்ளம்!

திடுதிடென்று கன்னியரின் நோக்கில் நின்ற
திசையிருந்தே ஓடிவந்த ஒருவன் சொல்வான்
“முடிபறிக்க வந்ததொடை நடுங்கிக் கூட்டம்
முறியடிக்கப் பட்டதுவாம்! போரிற்பெற்ற
அடியறைத்த வெம்மையிலே ஓடும் போதும்
அழிவியற்றி வருகிறதாம்! ஊர்கள் யாவும்
சுடுநெருப்பின் சுவாலைகளாம்! வயல்கள் பாழாம்!
தோகையரின் கற்புக்கும் இன்னல் கூடும்!”

சொல்புகுந்து சுட்டதுவோ நெஞ்சில்? வண்ணத்
தூமலர்கள் ஆவென்றார்! பார்ப்போ மென்றார்!
இல்புகுந்து சிறுபொழுதில் வெளியே வந்தார்!
ஏந்தியுளார் கைகளிலே ஏதோ? ஆமாம்
கல்புகுந்த காளையரின் தோளிற் கொங்கைக்
கனி குலுங்கு பூங்கொடியாய்த் துவளும் பெண்கள்
வில்சுமந்து வேல்சுமந்து நின்றார் பெண்மை
மென்மையெலாம் நெறிமைக்கே என்பார் போல!

காத்திருந்த கழிசடைகள் வருகை வானில்
கமறியெழுந் தொண்மைபுகை ஓலங் காட்டும்!
ஊத்தைமொழிக் கொக்கரிப்பு விரைவைச் சொல்லும்!
ஓவியம்போல் நிற்கின்றார் மயில்கள்! மெல்லக்
கூத்திமுறை கொஞ்சலுக்காய் அணைவோர் மண்ணில்
குவலுடன் சரிகின்றார்! தலைகள் மட்டும்
காத்தலிங்கு போதுமென்று விரைவர் மற்றோர்!
கால், குதிகள் வீடெரியும் தீயில் தோன்றும்!

“ஈழநாடு”

வண்டோ வண்டு!

சூற்றோர மணல் மேடை! அந்திக் கோல
அழகோடு விளையாடுந் தென்றல்! அன்புக்
கூற்றோடு குழைவோடு நெருங்கிக் குந்திக்
குயில்பாடும் மொழியாளைத் தொடுவான் ஓராள்!
காற்றோடு கொடியாகித் தன்னைத் தேடும்
கடமைக்கு நடுவாகி நெளிவாள் மங்கை!
சேற்றோடு விளையாடும் நண்டின் சத்தம்!
திடுக்கிட்டு விலகுகின்ற வழமைப் பாடம்!

“ஊர்சிரிக்கும் பெண்மையினை அத்தான்! தாலி
உம் கரத்தால் என் கழுத்தில் ஏற்றல் என்றோ?”
நீர்சிரிக்கும் ஒலியினிடை விசும்பல் கேட்கும்!
நீள்கிறது பதிலின்றி நேரம்! சொல்வான்
“சீர்திருத்தக் கடமைபல இருக்கும் போது
செய்வதெங்கே கல்யாணம் உன்னை? பெண்ணே!
பார்சிரிக்கும் சாதியிலே நாங்கள்! தாழ்வைப்
பாழடிக்க வேண்டாமோ? அதுவே எண்ணம்!”

வெம்பிட்டாள்! சிந்தனையில் வெந்தாள்! “கள்ள
விருந்திற்கோ வருகின்றீர்? ஐயோ!” என்றாள்!
“நம்பிட்டேன்! என்னத்தான் நீங்கள் என்னை
நட்டாற்றில் விட்டாற்போல்?.....” காலில் வீழ்ந்து
கும்பிட்டாள்! “அஞ்சாதே! மேல்சாதிக்குள்
கொடுக்கின்றேன்! மேல்சாதிப் பெண்ணின் காதல்
அம்பிட்டுக் கொள்கின்றேன் நானும்! சாதி
அழிக்கின்ற பணிசெய்வோம்! துணிவாய்!” என்றான்!

கற்பெங்கள் தமிழ்மானம்! அதனை விற்று
களவற்ற இருபிஞ்சு நெஞ்சம் ஏய்த்தும்
அற்பங்கள் நிறைவேற்றல் வெட்கம்! சீச்சீ!
அறுத்தென்னைப் போட்டாலும் ஒப்பேன் என்றாள்!
கற்பொங்கல் நகைகாட்டிக் கயவன் சொல்வான்
“கதிவேறோ உனக்கில்லை! நானோர் வண்டு!”
பொற்திங்கள் புழுவானாள்! புலியும் ஆனாள்!
போகின்றாள் ஆற்றினிலே! வண்டோ வண்டே!

“சுதந்திரன்”

கடமை முடியும்!

பூங்குலைச் சோலையிலே - மலர்ப்
பொய்கைப் படியினிலே,
ஏங்குமென் நெஞ்சுலையில் - கோடி
எண்ணஞ் சுடஇருந்தேன்!

மேற்றிசைச் செங்கதிரோன் - இரத்த
வெள்ள ஒளிக்கிடந்தான்!
காற்றிலோர் தாளெனவே - திங்கள்
கன்றிக் கிழக்கில் நின்றான்!

கூம்புரு அல்லியொன்றென் - நெஞ்சங்
கொன்றவ எின்நினைவால்,
பூம்புனல் பொய்கைதனில் - நின்று,
புண்ணில்வேல் பாய்ச்சியது!

அத்தையின் அன்புமகள் - பெயர்
அல்லி! அப் பூங்கொடியென்
சித்தங் கவர்ந்தினிதே - கூடிச்
சிரித்துரை யாடிவந்தாள்!

கல்லூரி விடுமுறையும் - மாரி
கால மழையனைய
அல்லியென் கூட்டுறவும் - உற
அந்தம் பிரிந்தேன் கற்க!

கையினிற் பாடநூலும் - என்றன்
கருத்தினில் அல்லியுமாய்
மையலிற் கல்லூரியில் - நாட்கள்
மறைந்தன கற்றலின்றி!

தேர்வு நெருங்கியது! - நெஞ்சோ
தேன்மொழிக் கேங்கியது!
ஆர்வமொ றுரடைந்தேன்! - அவள்
அண்டுதல் நான் தவிர்த்தாள்!

கண்டவள் பேசவில்லை! - முகம்
கண்ணில் மலர்ச்சி யின்றி
கொண்டலில் மின்னலென - எனைக்
கொன்று மறைந்து விட்டாள்!

அந்த அதிர்ச்சி வாட்ட - ஒளி
அற்ற நிலாவினையும்
இந்த மொட் டல்லியையும் - ஏங்கும்
என்விழி கள் துருவும்!

“திங்களென் காதலரோ - ஒளி
சீர்த்திட வேண்டியவர்!
பொங்கிநான் மலர்ந்திடிலோ - ஒளி
பூக்க மறந்திடுவார்!

வண்ண ஒளி பெறட்டும் - களி
மன்ன மலர்ந்திடு வேன்”
எண்ணமதில் உரைக்கும் - அந்த
ஏந்திழைப் பூவரும்பு!

தன்னன்பில் மூழ்கு மொய்ப்பில் - தேர்வில்
சாதனையை மறப்பேன்!
பின்னடை வேன்படிப்பில்! - என்றே
பீடவள் எட்டச் சென்றாள்!

உண்மை இதை உறைக்க - என்னுள்
ஒப்புவித் தின்பந் தந்த
வண்ணமொட் டல்லியினை - நெஞ்சம்
வாழ்த்த மனைவிரைந்தேன்!

“இளம் எழுத்தாளர்சங்க ஆண்டு மலர்”

அன்பின் வெற்றி

வியிறு வளர்ப்பதில் வாழ்நாள் போய்விடின்
உயர்வறு வாழ்வில் உறுவ தேதென
ஏங்கியென் கணக்கை எழுதி முடித்ததும்
தூங்கி யிருந்திடும் துணைக்கணக் கர்களை
இரங்கி நோக்கியே எடுப்பேனோர் தாளினை,
மருந்து குடித்ததை மறந்த மகிழ்ச்சியில்!
முன்பென் நினைவினில் முகிழ்த்து நிறைந்ததோர்
இன்பப் பாடலை இனிதே எழுதுவேன்!

விலையிற் போகிய வேலையாள் நிலையிலென்
தலைமேற் சுழன்றிடும் சலியா விசிறியின்
உரமுடைக் காற்றில் உலைந்திடும் தாளது
விருட்டென் நெழுந்து சதிர்விளை யாட்டாய்
அசைந்தசைந் தேபோய் அமர்ந்திடும், வேலையில்
ஓசிந்திருக் கும்ஓர் ஒண்டொடி பக்கமே!

அலுப்பை அகற்றியான் ஆடி யெழுமுன்
ஓலிக்கும் வெண்புறா உருவுடை யாளதை
குனிந்தெடுத் துவிழி கூட்டுவன்! தாமரைத்
தனியித முதடுகள் சதிரிடும்! குழலிசை
கவிதைப் பெண்ணெனும்! கசந்துநான் அணுகுமுன்
செவிகளிற் தீஞ்சுவை சேர்ந்திடப் பாட்டெழும்!

“தேனுண்டே வண்டாடும்! மஞ்சை கொண்டற்
தேர்காணி லும்ஆடும்! என்றன் நெஞ்சோ
வானுண்ட இன்பத்துக் கவிதைக் கன்னீ
மகிழ்ந்தாடும் உன்னெண்ணங்கொள்ளும் போதும்!

பிறைகண்டே முகம்மின்னும் ஆழி! அல்லாம்
பிறைப்போதும் முகம்மின்னும் அல்லி! ஆற்றல்
நிறைசெல்வீ என்முகமோ மலர்ந்து மின்னும்
நின்னெண்ணம் நெஞ்சினிலே நண்ணும் போதும்!

முகில்பெய்தே மண்குளிரும்! நிலவுங் காற்று
முரல்காரைக் கண்டாலுங் குளிரும்! நெஞ்சோ
மகிழ்வற்றுக் குளிரவெய்தும் உன்றன் எண்ணம்
மன்னிடவும்! வாழிஎன் னின்பப் பெண்ணே!

கதிர்படு பளிங்குகென, கனிரசம் தேனென
சதங்ககையின் குரலினிற் தவழ்ந்தஇப் பாடலை
யானோ புனைந்தேன் எனயான் வியக்கையில்,
மீனோர் விழியிணை விரிந்தோ ராயிரம்
கன்னலின் கற்பனை காட்டஅக் கணத்தினில்,
இன்னமுதார்த்திடும் ஏந்திழை கேட்டனள்
“உங்கள தோ”வென! உரைத்தேன் ஆமெனச்
சங்கடத் தோடுநான்! தந்தனள் தாளினை!

நிகழ்ச்சியி தோடிதன் நினைவும் நீங்கிட
நகர்ந்தன ஓர்சில நாட்கள்! ஆங்குள
என்னரும் நண்பனாம் இனியன் என்னிடம்
என்ன “பிறைமுடி! எப்பொழு தும்உனைக்
கனிந்து நோக்கியும் கடிதே மீண்டுடன்
குனிந்தேட் டில்ஏதோ குறித்து மிருந்திடும்
உலகர சிஉன்றன் ஓவியம் வரைவனோ?
நலம்!” என் றொருமுறை நகைத்தான் குறும்புடன்!
இன்னொரு நண்பகல் இவளிணை ஊழியக்
கன்னியர் “அரசீ நீ கவிஞர் முடியுடன்....”
என்று நிறுத்துதல், இன்னிசை யாழினை
வென்றிடு மோசையில் விழுந்து சிரித்திடல்
புரிந்தது முண்டு! மெய் பொய்யறி வோமென
விரும்பி ஒரேமுறை வேலையு ளிவளினைத்
திரும்பி நோக்கினேன்! செயலிழந் திருந்தனள்!
அருந்தும் நோக்கெனில் அணைந்தெனை நின்றிடும்!
நாணிநான் குனியுமுன் நகைமுகம் தாழ்ந்திடும்!
தூணென மாறினேன்! துய்த்திருந் தேன்எழில்!
மரத்தே னோவெனும் மயக்கமோ என்னவோ
பரபரப் போடென்னைப் பார்த்தனள் அடிக்கடி!
புறவா ழையிலைப் பொன்னுடல், தேய்வுறும்
பிறைநுதல், மின்னொளி பிறந்திடுங் கன்னங்கள்
நொச்சியூ நாசி, மென் நுங்குக் கழுத்தினில்
அச்சில கணத்தினில் அரும்பிடும் நீர்த்துளி!

தள்ளாப் பயத்துடன் தாரா ஒத்தவள்
துள்ளி எழுந்தேட்டுத் துண்டொன் றுடனே
என்னை நெருங்கினள்! “இந்தக் கணக்கினை
செய்வதெவ் வாறெ”ன்றாள் நொய்ய குரலினில்!
திடுக்கிட டென்னிலை தேர்ந்தக் கணக்கினை
நடுக்குடன் செய்தவள் பூங்கையில் நல்கினேன்!
கண்கள் கனிந்திடக் களிமுகம் மின்னிட

வெண்முல்லைப்பல் விளங்கச் சிரித்தனள்!
 “நன்றி மிக!” வென நவின்றும் அகன்றனள்!
 அன்றிருந் தென்னிடம் அடிக்கடி வந்தனள்!
 “இருக்கிறேன் ஓய்வாய்! ஏதும் வேலைகள்
 தருக” என்றேதன் தரளப்பல் காட்டுவள்!
 பெற்றுக் கொண்டுதான் பிரிவள்! பணிவிடைப்
 பெற்றியால் “ஷா” வெனும் பீடுடை அறிஞரின்
 காதலைப் பெற்றவள் ஒப்பளோ கன்னியள்?
 ஈதொடு நின்றிலள்! இன்னொரு நாள் புகைப்
 படமும் என் பாடலும் பாராட் டும்வெளி
 யிடப்பட் டிருந்ததோர் இதழ்கொ ணர்ந்தனள்!
 மகிழ்ந்து காட்டினள் மற்று முளோர்க்குமே!
 “மகிமையே நம்பணி மனைக்கும் இவரினால்!”
 என்றனள்! இனியன் “ஏன்உங் களுக்கும்
 அன்றோ?” என்றதும் அயர்ந்து மகிழ்வினில்,
 வண்டு விழியிணை மலர்ந்தெனை நோக்கினள்!
 கண்டே இருண்டஎன் கண்ணொளி நின்றிடும்!

நாளடை வில்என் நல்வர வுக்கென
 நீளெழில் விழியாள் நேர்பணி மனைதன்
 வாயிலில் நின்றிடும் வழக்கி லிறங்கினள்!
 போயதோ இவ்வள வுக்கிப் போக்கென
 உவந்த என்னிளம் உளந்தனி லிதுவரை
 கவன்றிலா - கவலை தோன்றிடாக் கடமையின்
 பொறுப்பின் உணர்வெழும் புதிதாய்! குழம்பியே
 பொறுத்திருந் தெண்ணினேன் புயலெழ நெஞ்சினில்!

சான்றோன் யானெனத் தரணி, மகிழ்ந்திடும்
 ஈன்றோர்க் கிக்கதை எட்டிடில் “தீயவன்!
 அடக்கம் ஆண்மை அற்றவன்! குடியைக்
 கெடுத்தான்!” என்றுளம் கீண்டிடு வாரன்றோ?
 நான்விடும் வழியென நம்பி யிருப்பவர்,
 வான்புகழ் அறிவு வடிவொழுங் குடையோர்,
 உளரும் உளரையே உவந்து மணப்பதில்
 பிளந்திவ் வுலகினைப் பெரியர் சிறியராய்
 நற்பணி யாற்றுவோர் நடுவில் வறியநம்
 பெற்றவர் பெண்களாய்ப் பிறந்துள ஏழைகள்,
 என்னரும் தங்கையர் இருவர் நிலைமையும்
 என்ன ஆவதோ? எரிந்ததென் நெஞ்செலாம்!

அப்படி யெனில்? அவள் அருவியின் சிரிப்பினை,
 கொப்பளிக் கும்ஒளிக் குளிர்முக மலர்வினை

மான்மருள் நோக்கினில் வண்டெழில் நிறமுடை
 மீன்புரள் சுடர்விழி விளக்கிடும் ஆவலை,
 அழிப்பதா? அவளாரு அவிப்பதா? ஓர்கால்
 ஒளிப்பதென் காதலின் ஊற்றினை முடியினும்
 வெள்ளை யிளம்புறா விஞ்செழில் வாத்தெனத்
 துள்ளி நடந்துளம் தூண்டுமப் பாவையை,
 நெஞ்சு கனிந்தெழும் நேரிய அன்பினை,
 அஞ்சுதல் ஆறுதல் அற்றநற் றொண்டினை
 எப்படி மறப்பதோ? எப்படி வாழ்வதோ?
 இப்படிக்கலங்கி இருக்கையில் கொழும்புப்
 பட்டினம் தேர்வுக்குப் பயண மாகும்நாள்
 கிட்டிடும்! கவலைகள் கிளறும் நெஞ்சுடன்
 சென்று திரும்பினேன்! செயல்மனை ஏகினேன்!

அன்றினியன் அவள் அச்சில நாட்களும்
 விசிறி இரைச்சலை விழுங்கிடும் முச்செழு
 நசிந்த மனத்தொடு நட்டகல் லாகவே
 சோர்வுடன் இருந்தமை சொன்னான்! எனையவள்
 பார்த்ததும், சூழலைப் பற்றியெண் ணாமலே
 விம்மினள் குமுறினள்! விழிமழை பெய்தனள்!
 அம்மியாய்த் துயரோ அழுத்துமென் நெஞ்சை!
 எழுந்துடன் பாய்ந்தவள் இளமை கொஞ்சிடும்
 கொழுந்துடல் பற்றியே கூறிடத் தேறுதல்
 துடிதுடித் தும்யான் சூழற் கடங்கினேன்!
 கடமை விட்டதைக் கணக்கர்கள் பார்த்தனர்!
 குமையும் உள்ளங்கள் கொஞ்சங் கொஞ்சமாய்
 அமைதி எய்தின! ஆழ்ந்துசிந் தித்தேன்!
 பொறுப்புணர் வெணிலோ போற்றிடு நெறியினை!
 பொறுத்திடாள் மங்கையுள் பொறுப்பொழி யும் வரை!
 கருத்தை இழப்பையேல் கடமை மறந்தவள்
 விருப்புறுஞ் செயலே விழைந்து செய்குவாய்!
 உடன்படேல் ஆகவே! உரையா தோடிடு!
 கிடைத்திடும் வேறு கேடிலாத் தொழிலெதும்
 என்றது! இனியனை இடரொடு வேண்டினேன்
 கொன்றிடுங் குமுறலைக் கூட்ட எழுதிட
 இவட்கென் முகவரி இயம்பா வண்ணமே!
 தவற்றின் உணர்வொடு சாற்றா தெவர்க்குமே
 வேலையி லிருந்து விலகினேன்! வேறொரு
 வேலையிற் சேர்ந்தேன்! விட்டிடு மாதுயர்?

இயந்திர மாகினேன்! இன்னல் வாழ்வெனில்
 இயங்கிடும் சோர்வெனும் இருட்குகை தன்னிலே!

உளம்போல் அமைதியும் ஊக்கமும் சென்றவோ
 வளஞ்சேர் பண்பினள் மாட்டே? எதையேனும்
 எழுதிடும் போதில்என் எழிற்பெரு விரலவள்
 அழகுருக் காட்டிடும்! அழுதிடும் நெஞ்சமோ?
 கடமைகள் தடைபடும்! கவிதை புனைந்திடும்
 திடமெழும் போதவள் செய்பணி நினைவெழும்!
 உடன்பிறந் தோர்களின் உய்வினுக் கேங்கையில்
 ஓடிந்ததோர் மலரையும் என்னுளங் கண்டிடும்!
 சிலநாட் பிரியவே செத்துப் பிழைத்தவள்
 பலநா ளானவே? படுந்துயர் எங்ஙனோ?
 பொன்றிகழ் மெய்யுளம் பொற்பை இழக்குமோ?
 என்றிவ் வாறெலாம் எண்ணிக் கலங்கினேன்!

இருந்தால் இருந்ததாய் எழுந்தால் எழுந்ததாய்
 உருவங் கெடுமெனை உடன்பிறந் தோர்களோ
 கண்கா ணித்தனர்! காரணங் கேட்டனர்!
 புண்கா னும்உளம் புகல உறுதியாய்
 மறுத்து விட்டேன்! கலங்கி மயங்கினர்!
 வெறிச்சென் றாயது வீடே கவலையால்!

இப்படித் துயருள் இருக்கும் ஓர் மாலை
 தப்புடைப் பயமொடு தங்கையர் தந்தனர்
 பிரித்தவோர் அஞ்சலை! பெற்றதைப் படித்தேன்
 அரித்திட ஆவலும்! “அன்புடை நண்பனே
 தொண்டுனக் கியற்றத் துணிந்தவள், மகிழ்வைக்
 கண்டிடத் துடிப்பவள் கனிந்தஉன் அன்பினில்,
 மறைந்தசின் னாள்மிக வாடியும் சோர்ந்தும்
 நிறைந்திட நீள்விழி நீரில் இருந்தவள்,
 இன்றெனை அணுகினள்! “ஏனிவர் வராமல்
 நின்றனர்?” என்றனர். “நீங்கினர் வேலை!”
 என்றேன்! “ஏனோ?” என்றனர். இயம்பல்
 இன்றி விழித்தேன்! கண்ணீர் ஏரிகள்
 உடைப்பெடுத்த தோடவே “ஒன்றவர்க் குரைக்குக!
 வெடித்துளம் மாண்டிடின். வெந்துயர்க் கிரைபடின்
 தவிர யான் காத்துத் தனியளாய் வாழ்வேன்
 அவரின் பணிசெய! ஆவல் முதுமையில்
 முற்றினும் மகிழ்வேன்! மொழியிற் கொண்டுடைப்
 பற்றது பிணைத்தது பாவல ரிடத்திலென்
 நெஞ்சினை! நீங்கிடா திவர்நினை வென்றுமே!
 கொஞ்சிட இசைஅருஞ் சொற்கள் கூடுமேல்
 நறுஞ்சுவைப் பாட்டுகள் நாடு நலம் பெறப்
 பெறுமுரு அல்லவோ? பிணைந்தா லிருவரும்

பயன்மிகு வாழ்வுதான் படைபடும் இவ்விதம்!
 நயமிகு புலமையும் நானறி இசையதும்
 ஒன்றற கொன்றுறு துணையாய் உய்ந்திடும்!
 என்றே நம்பினேன்” என்று வருந்தினள்!
 “பாலையில் புழுவுவெனப் பதைப்பதென் நெஞ்சமோ!
 வேலை எனக்கேன் விலகினேன் இன்றுடன்!
 அப்பா உறைந்திடும் அட்டனுக் கின்றே
 தப்பா தேகுவோம் தம்பியும் நானுமே!”
 என்று விம்மி அகன்றாள்” - இனியன்
 என்றது கடிதம்! நிமிர்ந்தேன்! இளையவர்
 நீர்கண் ணில்வர நின்றனர்! இனிதே
 சீர்பட வளர்ந்தவர்! தெளிந்த அறிவினர்!
 சுற்றவர்! இருவரில் கள்ளமில் இளையவள்
 சற்றுத் துடுக்கினள்! சாற்றினள் துணிவொடு
 “மறுவிலா அன்பில் மனம்பறி போனது
 குறையில்லை அண்ணா” என்று! கூறினள்
 மூத்தவள் “விரும்பியும் முயன்றெமக் காகவே
 நீத்தது காதலை நிறைபண் பல்லவோ?”
 இந்நாள வரைபடும் இடர்மறந் தேயிவர்
 சொன்னது கேட்டுளம் துளிர்க்கும் மகிழ்வினில்!
 அப்பொழு தன்னையார் அங்கே நண்ணினார்!
 குப்பென் றென்முகம் குளித்திட வியர்வையில்
 விழித்தேன்! அமைதியாய் “விரும்புவேன் மகனே
 அழியாப் பிணைப்புடன் அன்பொடு மூவீரும்
 வாழ்ந்திட நன்மரு மக்கள் கிடைப்பதே!
 ஆழ்ந்தநல் லன்பறி வசையா நெஞ்சரம்
 வாய்ந்தஇம் மங்கையின் வரவினில் மகிழ்வேன்!
 வாய்க்கரும் பெருங்குவை! மறுக்கா தேற்குதி!”
 என்றனர்! வியந்தேன் கனவோ என்றுயான்!
 “தன்னம் பிக்கை இலர்தம தூரிமைகள்
 விறறே மாமனார் வீட்டினிற் பணம்பெறும்
 பெற்றியர் நாணிடப் பீடுறல் வேண்டும் நீ!”
 என்றாள் புதுமையாய் இளைய தங்கையள்!
 “பொன்மனத் தண்ணனே போற்றிப் பண்பினை
 மடந்தையை ஏற்குதி! மகிழ்வுடன் வாழ்குதி!
 கொடும்பண்பித்தர் குவலயத் தின்வழி
 காட்டியாய்! பயனுங் களிப்பும் மலர்ந்திடும்
 பாட்டிலும் வீட்டிலும்!” பகர்ந்தாள் மூத்த
 தங்கை! மகிழ்வெனுந் தண்ணீ ரோடையில்
 முங்கியும் எழுந்தும் முயங்கும் நெஞ்செனில்!

இறுதியில் வந்தனர் என்னருந் தந்தையார்!
 “பிறைமுடி அரசிக்குப் பிந்தா தறிவிநீ
 பொறுத்திருக் கும்படி!” என்று புகன்றனர்!
 பொறுப்பதோ பின்னும்? புகைவண்டி ஏறினேன்!
 அன்றே நண்ணிட அட்டன், என்மேல்
 பொன்றா அன்புடை வீட்டவர் போற்றியும்
 இன்பக் களஞ்சியம் இன்னிசைப் பூங்குயில்
 அன்பின் திருவுரு அழகுப் பெட்டகம்
 உலகர சிதனை நினைந்துளங் குளிர்ந்துமே!
 நிலையறு மனத்துடன் நெருங்குகை யில்அட்டன்-
 அணுகுங்கால் இன்பத்தை, அவ்வழி எங்கணும்
 அணிசெய்யுங் காட்சிகள் அழகள்ளி வீசிடும்!
 வாழையின் சோலைகள் மாங்கனித் தோப்புகள்
 மேழியின் கழனிகள் விரிமரக் காடுகள்
 பும்புன லோடைகள் புதுமலர்ச் சோலைகள்
 தேம்பொலி ஆறுகள் தேயிலைத் தோட்டங்கள்
 தென்னந் தோப்புகள் செறிமணல் மேடுகள்
 இன்னும் பற்பல இடங்கள் அன்றுபோல்
 என்றுமே எழிலாய் இருந்திட வில்லை! யான்
 சென்றொரு வாறிவள் திருமனை நண்ணினேன்!

“என்ன ஏதினை இயம்பி நுழைவது
 கன்னல் மொழியாள் வீடெ” எனக் கலங்கியே
 நிற்கையில், ஒருபுறம் நீள்தொலை விருந்தெழும்
 கற்கண் டிசையென் காதில் விழுந்தது!
 நாடியவ் விடத்தினை நடந்து தெளிந்தேன்
 தேடுமென் காதலி தீங்குரல் என்பதை!
 துன்ப உணர்விலே தோய்ந்தஇப் பாடலும்
 இன்ப எழுச்சியைத் தூண்டுமென் நெஞ்சிலோ!
 இதனால் உந்தப் பட்டெனை மறந்து நான்
 மதங்கொள் யானையாய் மலைச்சரி வொன்றிலே
 பாய்ந்துமேல் ஓடினேன்! பார்த்தேன் பாவையன்
 சாய்ந்தவோர் மரக்கிளைத் தங்கி இருப்பதை!

மாண்களின் கூட்டமும் மரமுறு புட்களும்
 தேன் நுகர் வண்டெனத் தேங்கி மயங்கிட
 மின்னல் அருவியும் மெல்லிசை நல்கிட
 பொன்னொளி எங்கணும் பொலிந்தஅம் மாலையில்
 ஏந்திழை ஏந்திஓர் யாழ்எழிற் கையினில்
 தீந்தமிழ் பாடினள்! தேங்கினேன் மறைவில்நான்!
 “தேனுண்டே வண்டாடும்! மஞ்சைக் கொண்டற்
 தேர்காணி லும்ஆடும்! என்றன் நெஞ்சோ

வானுண்ட இன்பத்துப் பாவல் லோனே
மகிழ்ந்தாடும் வருவீர்என் நெண்ணும் போதும்!
பிறைகண்டே முகம்மின்னும் ஆழி! அல்லாம்
பிறைப் போதும் முகம்மின்னும் அல்லி! ஆற்றல்
நிறை மன்னா என்முகமோ மலர்ந்து மின்னும்
நீர்வருமோர் பொழுதுள்ளம் எண்ணும் போதும்!

முகில்பெய்தே மண்குளிரும்! நிலவுங்காற்று
முரல்காரைக் கண்டாலுங்குளிரும்! நெஞ்சோ
மகிழ்வற்றுக் குளிர்வெய்தும் வருவீர் என்று
நம்பிடினும் வாழிஎன் நெஞ்சங் கொண்டீர்!

இணைத்திரண் டுள்ளங்கள் இன்றவைக் குரியரைப்
பிணைத்திடப் போகும்இப் பீடுடைப் பாடலே
திரும்பவும் திரும்பவும் தென்றலில் வந்தது!
சுரும்பென விரைந்தவள் எதிரில் தோன்றினேன்!
திடுக்குற றெழுந்தெனைத் திகைப்புடன் பார்த்தனள்!
துடிப்போடு வந்திரு சுனைவிழி யோடெதிர்
இருந்தென் கால்களை இறுக அணைத்தனள்!
இருந்துயர் கண்களால் இயம்பினள் அண்ணாந்து!
கொம்பிழந் துதுவள் கொடியியற் பாவையை
வெம்பிடும் நெஞ்சுடன் விரைந்தென் கைகளால்
எடுத்து நிறுத்தினேன்! ஏற இறங்கவே
நடுக்குறு மவளினை நலிந்துளம் நோக்கினேன்!

சினந்து மான் புட்களும் சிதறிட நாற்றிசை,
எனையறி யாமலே என்வாய் அலறிடும்
“உலகரசி! என் உளத்தர சீ! உன்
மலர்விழி, கன்னங்கள் குருத்துடல் மங்கிட
திரள்பனங் கிழங்கெனத் திகழிரு கைகளும்
வரண்டு மெலிந்திட உன்மனம் வெந்திட
வைத்தநான் கொடியவன் மன்னிப்பா” யென!
“அத்தான் எதற்கினி அந்நினை வெ”ன்றுதன்
தளிர்க்கையென் நெஞ்சைத்தடவிட நின்றனள்!
களிப்பொடு “சரிவரக் கடமைகள் முடித்தே
ஏழையெனையுடன் ஏற்றிடு” கென்றனள்!
“கோழைமை அற்றநற் குன்றிலும் வல்லளே!
கடமையும் காதலும் கைபட வைத்ததுள்
திடமதே என்றேன்! சிரித்தாள்
தடமலர்க் கருவிழி தந்திட அருவியை!

“கலைச்செல்வி”

எரிமலை தந்த விடுதலை

1. மண்படுபாடல்

ஓற்றைக் கெழுபத் தேழாண் டுகள்முன்
 எரிமலைக் குழம்பினுள் இறங்கிய தோர்சிக!
 வெற்றிலை யாய்க்கடல் மிசைநீந் திலங்கையின்
 மிகுபுகழ்த் தலையாய் மிளிர்யாழும் பாணச்
 சிற்றூர் இணுவிற் சிறுகுடி ஒன்றில்
 தினம்அழ என்றோர் சிகவந் துதித்தான்!
 பெற்றவர் சங்கரப் பிள்ளை - சின்னப்
 பிள்ளை! சிகதான் எந்தப் பிள்ளை?

நெடுஞ்சாலைகள் நெருங்கெருத் தூர்திகள்!
 நெய்ச்சிறு விளக்குகள் நிற்கும் சந்திகள்!
 ஓடியல், தானியம், ஒண்கிழங் கினத்தின்
 ஊண்கள் கமழும் ஓலைக் குடல்கள்!
 வடலி வெளிகளில் வழிந்திடுஞ் செம்மறி!
 வயல்கள், துலாக்களில் வருநிசிப் பாடல்கள்!
 குடில்கூழ் பட்சிகள் கூக்குரல் இட்டழக்
 குதித்த தெந்தக் குழந்தைப் பிள்ளை?

அந்தப் பிள்ளை காலை பிறந்தான்!
 அந்திக் குள்ளே தந்தை இறந்தார்!
 வெந்திடும் நெருப்பை மேனியில் மூட்டி
 மேதினி மீதில் வந்து குதித்தான்!
 'சந்தனக் கட்டை தான்!' எனத் தேய்ந்து
 சார்ந்தவர் வாழ்வு தழைத்திட வைத்தான்!
 அந்தப்பிள்ளை எந்தப் பிள்ளை?
 அபலைப் பிள்ளை வேலுப்பிள்ளை!

தந்தையை மட்டும் தானா இழந்தான்?
 தாய்க்கவள் சோதரர் தரமறு தாரம்,
 அந்தோ தாயையும் அன்றே இழந்தான்!
 ஆரும் இல்லா அநாதையாய் நின்றான்!
 தந்தார் தஞ்சம் தாய்வழி மாமன்!
 தத்தெடுத்த திட்டார் தனிமரம் அவனை!
 அந்தப் பிள்ளை எந்தப் பிள்ளை?
 அகதிப் பிள்ளை வேலுப் பிள்ளை!

2. வளைபுடலம்

சேர்த்தனர் பள்ளி! திகழ்ந்தான் முதலிடம்!
 திகைத்தார் ஊரார்! சிலிர்த்தார் குருமார்!
 பார்த்தெழு திட்டோர் பலர்க்குயர் பதவி!
 படிப்புப் புலிக்கோ பாமும் வறுமை
 தீர்த்தது படிப்பை! சென்றான் சுருட்ட,
 செய்தான் தோட்டம் தினமும் கஞ்சி
 வார்ப்போர்க் காக! அந்தப் பிள்ளை
 வறுமைப் பிள்ளை வேலுப் பிள்ளை!

இருட்டில் துலாக்கள் ஏறி மிதிப்பான்!
 இரவா? பகலா? எல்லாம் பகலே!
 சுருட்டு தோட்டம்! தோட்டம் சுருட்டு!
 சோம்பல் அணுகாத் துடிப்பின் உழைப்பு!
 புரட்டு திருட்டு புளுகு பொய்ம்மைப்
 புழுக்கடியாமல் புனிதங் காத்தான்!
 அருட்டும் இளமை ஆசைகள் யாவும்
 அனலில் இட்டான் வேலுப்பிள்ளை!

3. தளைபுடலம்

ஞ்சம் தந்தோர் தம்மைந் தர்கள்
 தடுக்கும் வறுமை தாண்டிக் கற்க
 நெஞ்சம் ஒத்து நித்தம் உழைத்தான்!
 நிம்மதி யாய்அவர் நித்தம் கற்றார்!
 அஞ்சல் அதிபர், கல்வி அதிபதி
 ஆசிரி யர்கள், அதிபர்க ளானார்!
 பஞ்சப் பிள்ளை பாவைப் பிள்ளை
 பாவம் இந்த வேலுப் பிள்ளை!

குஞ்சக் கடகம் கொண்டே நகைகள்
 குலுக்கி அளந்த சீதனம் பெற்றும்,
 கொஞ்சமோ நூறு பரப்புக் கொழுமண்
 கொள்ளை செல்வச் சீதனம் பெற்றும்,
 பஞ்சப் பட்டே பாதிப் பரப்பும்
 பயவா மூத்த மாமன் மகளை
 அஞ்சா தேற்றான் ஆண்டிக் கையால்!
 அந்தப் பிள்ளை வேலுப் பிள்ளை!

4. பாஞ்சுபாடலம்

ஞாழில்செய் பயிற்சிச் சொத்தொன் றேதான்
 சுரந்தார் வளர்த்தோர்! சுடர்ந்தத் தேர்ச்சி
 தளர்த்தும் வறுமை தமையுங் கடந்தே
 தன்வெறுங் கையால் தான்முழ மிட்டான்!
 வளப்பயிர் குத்தகை மண்ணில் வளர்த்தான்!
 வாழ்நில புலங்கள் மனையும் சேர்ந்தன!
 சளைக்கா ஊக்கம் தாங்கிய பிள்ளை
 சங்கரப் பிள்ளை வேலுப் பிள்ளை!

“ஆண்டைந் தாயின அருளித் திருமணம்!
 அரும்பெற்ற சேய்களும் அருள்புரி” என்றே
 வேண்டி இறையை விரதங்கள் காத்தான்!
 வேண்டிய வாறே மேவினர் எழுவர்!
 மூண்டெழும் நெருப்பாய் மொய்த்தன தேவை!
 மூச்சுடன் உழைத்தான்! முயன்றுதன் மக்கள்
 பூண்டறம் வாழப் போதங்கள் தந்தான்!
 புண்ணியப் பிள்ளை வேலுப் பிள்ளை!

5. தெளிபாடலம்

நும்பிப் பலரை நடந்தான்! சிலரோ
 நயவஞ் சனைகள் நரியாய்ப் புரிந்தார்!
 வெம்பியே அழுதான்! வெகுண்டெழ வில்லை!
 மீட்சிக் காக வெந்துவெந் துழைத்தான்!
 தம்புதல் வர்செய் தவறுகள் கண்டு
 சாடுவன் புயலாய்! தணிந்துபின் அணைப்பான்!
 செம்பொன் பிள்ளை தினஞ்சுடுந் துயரால்
 திகழ்ந்தஅப் பிள்ளை வேலுப்பிள்ளை!

கிருபா னந்தர் கிளர்பிர சங்கம்
 கேட்டுக் கேட்டுக் கிளைத்தநல் லறிவால்
 மருவல் விட்டான் மதுமா மிசங்கள்!
 மகிழ்ந்தான் ‘யோகர்’ மடம்சிவ தொண்டனில்!
 திரிவான் கோவில் குளங்கள் தேடி!
 தினந்தன் னுணவைச் சிந்தை குளிர்ந்து
 குருவி, காகம், கோழி, நாய்க்கும்
 கொடுத்தே உண்பான் வேலுப் பிள்ளை!

6. யரிபுறமடலம்

பெற்று வளர்த்த பிள்ளைக ளிடமே
 பிற்கா லத்தும் பிசங்கா மானம்!
 சுற்றிச் சூழ்ந்து தொழுதே அவர்கள்
 தொண்டுகள் செய்யும் தூய்மை மானம்!
 வற்றா வாஞ்சைப் பேர மக்கள்
 வண்டாய்ச் சூழ்ந்து மகிழ்ந்தே ஏத்தக்
 குற்றா லம்போல் குளிர்மு தாளக்
 குழந்தைப் பிள்ளை வேலுப் பிள்ளை!

“புகட்டே நேர்மைப் பண்பின் எதிரி!
 படித்திடும் வண்ணம் பழகவே கல்வி!”
 புகட்டி வைத்தான் புத்திர ருக்கும்!
 புகுந்தான் அவர்தம் புந்தியில் இறையாய்!
 நகைப்புக் கதைக்குள் நற்போ தனைகள்
 நல்கி மகிழ்ந்தான் நறும்பே ரர்க்கு!
 வகுத்தான் வகுத்தே வருதுயர் எல்லாம்
 மார்பினில் ஏற்ற வேலுப் பிள்ளை!

7. வழிபுறமடலம்

நூியோர் தெய்வம்! தத்துத் தந்தை
 தானுமோர் தெய்வம்! தம்பியர் தங்கை
 சேயே தனக்காய்த் திரிந்தான் காத்து!
 தீயாய்ப் பிறரின் தேட்டம் அஞ்சி
 நாயாய் நன்றி பேணி நடந்தான்!
 நாவுக் கினிமை நல்லுடை நாடாத்
 தூயா னாகச் சுடர்ந்த எளிமைச்
 சுவாமிப்பிள்ளை வேலுப்பிள்ளை!

ஒல்லித் தோற்றம்! உருக்கெனும் நெஞ்சம்!
 உதிரஞ் சிந்தி உழைக்கும் ஊக்கம்!
 கல்லா திருந்துங் கற்றோர் கூடக்
 கைதொழு நீதிக் கடவுள் நடைகள்!!
 தொல்லை மகார்க்குந் தோன்றா விதமே
 துறக்க இன்னுயிர் தொழுதான்! துன்பம்
 எல்லாம் சுமந்தான்! இன்றில்லை ஆனான்!
 இந்தப் பிள்ளை வேலுப்பிள்ளை!

8. வீரபாடலம்

குண்டுப் பொழிவாற் குலைந்த தூரே!
 குவிந்தன பிணங்கள் கோவில் தமிழும்!
 அண்டி வீழோர் அரக்கர் குண்டால்
 ஆடுகள் கோழி அருமனை நாசம்!
 கண்டிதை மூளை கலங்கிய தோடு
 கடவுளின் தூதாங் கனல்வயிற் றுளைவும்
 கொண்டனன், விரைந்தே கோதுடல் சாய்த்தான்!
 கோவிற் பிள்ளை வேலுப்பிள்ளை!

கோடை யேறும் குமுறல் நெஞ்சம்!
 குளிர்சா தனங்கள் குறைவே வாழ்வில்!
 கூடை யேறுங் கோவில் மலராய்க்
 குழந்தை குட்டி குணம்பெற ஏக்கம்!
 மேடை ஏறும் மேதகு கல்வி
 விளக்குகள் தந்தான் புத்திர ருக்கு!
 பாடை ஏறிப் பறந்தான்! முன்னூழ்ப்
 பாவம் தீர்ந்தான் வேலுப்பிள்ளை!

பொய்ம்மை நுழையாப் புனிதக் குளிர்ச்சி
 போற்றும் நன்றிப் புனிதக் குளிர்ச்சி,
 தெய்வம் ஏறகாச் சிந்தைசொல் செய்கை
 தீயெனத் தூரந்த செம்மைக் குளிர்ச்சி,
 துய்யநல் நண்பர் துணையின் குளிர்ச்சி,
 துயர்ளி மலையின் குடுகள் தடுக்க
 வையகத் தெழுபத் தேழே அகவை
 மன்னிய பிள்ளை வேலுப் பிள்ளை!

சொந்தப் பிள்ளைகள் சித்தம் துலக்கத்
 தோழர் பலர்பால் கடன்கள் பட்டான்!
 அந்தக் கடன்கள் அத்தனை யுந்தான்
 அன்பாய்த் தீர்த்தே அடைந்தான் கீர்த்தி!
 பிந்திய நாளில் பேணயல் சுற்றம்
 பிணிபசி தீர்க்கப் பேரருள் பூண்டான்!
 கொந்தெரி மலையின் குழம்பினை நீங்கி
 குளிர்விண் சேர்ந்தான் குடிக்கொரு கோவில்!

1988 அமரர் ச. வேலுப்பிள்ளை நினைவு மலர்

புகழ் கவிதைகள்

கத்திவழிக்கருணை

வெண்ணுரை முகத்தினில்
 விம்மிடச் சலூனில்
 மல்லாந் திருக்கும்
 மாபெருஞ் சண்டியன்
 மயிர்வினை ஞன்தன்
 மழித்திடும் கத்தி
 கன்னம் மழிக்கையில்
 கதையில் வீறாப்பு!
 நாடியை மழிக்கையில்
 நயமாய்க் குழைவு!
 கழுத்துப் பகுதியைக்
 கத்திபோய் நெருங்கவோ
 கருணை வள்ளலாய்க்
 கதைகள் அளப்பு!

“ஈழநாடு”

இனப்பெருக்கம்

ப்லாமரம்!
 உச்சிக் கிளையில்
 ஒருபழம்!
 காகம் கொத்தக் கொத்த
 முதலில்
 நிலத்தில் உதிர்ந்தவை
 எல்லாம்?
 விதைகள்! விதைகள்!
 அட்டா!
 இனத்தைப் பெருக்கலில்
 எத்துணை அவசரம்!

“வீரகேசரி”

இருளின் துணை

இரவுத் திருவிழா!
 இருட்டில் கோவிலில்
 கல்லைக் கடலையில்
 கலந்து விற்றவள்
 செல்லாக் காசையும்
 சேர்த்துப் பெற்றனள்!

“வீரகேசரி”

அலையும் நன்கொடை

முனைவியின் அண்ணன்
 வழங்கநான் பெற்ற
 ஐந்து இலட்சமே!
 ஆ! நன்கொடையே!
 என் தங்கை மணாளன்
 தட்டிக்கொள்ள, அவன்
 தங்கை மணாளன்
 தண்டிக் கொள்ள, நீ
 அப்படிக்கைகள் பலவும் மாறி
 எங்குசென்றாயோ?
 என்று ஓய்வாயோ?

“வீரகேசரி”

அவனும் சாமி

டினைவி மக்கள்
 வறுமையில் உழல்கையில்
 காயமே இதுபொய்
 காற்றடைத்த பை!
 எல்லாம் மாயை யென்று
 விட்டுத் துறந்த
 சாமி அவன்!
 ஆமாம்!
 சரண்புகுந்ததும் கூட
 கூத்தன் அடிகள்!
 இல்லை அவன்தன் பெண்பாற்
 கூத்தி அடிகள்!

“வீரகேசரி”

விலையேற்றம்

வி லையேற்றம்
 எல்லாப் பொருளுக்கும்!
 ஆனால்
 விலையிறக்கம்
 ஒன்றுக்கு மட்டும்!
 அதுதான்
 மனிதன் உயிர்!

“வீரகேசரி”

பாவம் ஏழை

புணக்காரி இவள்!
 பலவகைச் செல்வம்!
 ஆனால்.... பாவம்!
 உடையிலோ?
 பரம ஏழை!
 வட்டுகள் மறையாப்
 பன்னாடைகள்!
 பாதி ஆடைகள்!

“வீரகேசரி”

மந்திர வித்தை

கிடைத்த ராக!
 வாங்குநர் காண
 போட்ட படியோ
 ஐந்தி றாத்தல்!
 மா நிறுத் தீந்தபின்
 வாங்குநர்போக
 எடுத்த படியோ
 நாலு இறாத்தல்!
 மானம் கெட்டதோர்
 மந்திரவித்தை!

“ஈழநாடு”

தெய்வீகச் சிந்தை

ஞோட்டத்தில் எருவிடும்
 தொட்டில் மாட்டின்
 உயிர்க்குத் தீங்கு
 ஒன்றும் செய்யாமல்
 தொடையில் இறைச்சியைத்
 துணித்துச் சென்றனர்
 சாம இருள்வெளித்
 தனிமையில் இருவர்!
 தேவைக்கு மிஞ்சிச்
 சேர்த்தல் திருட்டெனும்
 தெய்வீகச் சிந்தையின்
 சிறப்பைக் காணீர்!

“வீரகேசரி”

வாழ்த்துத் தணிக்கை

ஞூரங்குக் கூட்டம் என்
 குறளிப் பிள்ளைகள்!
 குட்டிச் சாத்தான்களே
 கொஞ்சம் பொறுங்கள்! ஏ!
 குழப்பாதீர் என்னை!
 திருமண வாழ்த்துச்
 செய்யுள் புனைகிறேன்!
 “சந்ததி பெருக
 தனமும் பெருக...!”
 அடசைக்! கூக்குரல்,
 அடுத்த வீட்டின்
 அரைடசின் பேய்களும்!

“வீரகேசரி”

விமரிசகக் கரடி

புல பூக்களிலே
பல தேனீக்கள்
பாடிப் பறந்து
தொகுத்து வைத்த
சேமிப்பு தேன்கூடு!
கரடி ஒன்று!
தேன் கூட்டைக்
கசக்கிப் பிழிந்து
புழுக்களைச் சாறாக்கிக்
கலக்கிக் குடித்து,
சிச்சீ,
இந்தச் சோலையின்
தேன் இனிக்கும் என்பவன்
படு முட்டாள்தான்!
பச்சைப் புளிப்பு!
என்றே புலம்பிச் சென்றது!

“தீபம்” (இந்தியா)

இளநீர் திருடன்

என்னால்
கருமை இருட்டில்
தென்னையில் ஏறி,
கள்ள இளநீர்
கணத்திற் பிடுங்கிக்
கையிற் கொண்டே
இறங்கவும் முடியும்!
ஆனால்
பழக்கமில்லை
பட்டப்பகலில்
தேங்காய் பறிக்கத்
தென்னையில் ஏறவும்!
நான் உயர்ந்த குடும்ப
உத்தமப் பிள்ளை!

“சீந்தாமணி”

பிழியடல்

பிடி இறுக இறுகப்
 பிடிக்கப் படுவது
 பிழியடல் கூடும்!
 பிடி இறுக இறுக
 பிடிக்கும் பொருளுமே
 பிழியடல் கூடும்!

கடதாசி

கடதாசியே

கடதாசியே

நீ இன்று பத்தினி!

ஒருகட்சியை மட்டும்

கட்டிப் பிடித்தாய்!

1969

குலைநடுக்கம்

“எல்லா ஆண்களுமே
 இளிப்பவர்தான் பெண்களிடம்”
 என்றது கூளைவால் நரி ஒன்று!

“என்றாலும் சிலரில்லை அப்படி”
 என்ற குரல்கள்
 அனுங்கின பலதிக்கில்!
 என் கணவன் தவிர
 என்ற தொனியே
 எல்லாக் குரல்களிலும்!
 தன்தன்வால்
 குட்டையா நீளமா என்று
 திரும்பி பார்க்கவும்
 குலைநடுக்கம்
 இந்த நரிகளுக்கு!

1969

அன்பு யுத்தம்

“என்னப்பே”
 “ஏனத்தான்?”

“உன்மேல் என் அன்பு
 அதற்கு

ஒப்பே இல்லையடி”

“என்றாலும் என்னுயிரே
 உங்கள் மேல்”

“போட்டியிடாதே!
 பொல்லாத கோபம்
 வரும் எனக்கு!”

“எனக்குந்தான்”

“என்ன?” சினந்தெழுந்தான்!

“ஆமாம்” சீறி நிமிர்ந்தான்!

முடி பற்றி இழுத்தான்!
 அடித்தான்!

“அதற்கென்ன அடியங்கள்
 ஆனால் தடியால்!
 உங்கள் கைநோக்கக்கூடாது!”

திகைத்தான்
 திணறினான்
 சிலிர்த்தான்!

அவள் காலடியில்
 அவன் அன்பின் முத்திரை
 முத்திரைகள்!

சின்னங்கள்

வெ முத்தேன்
 வெளுக்கவில்லை வேட்டி!
 ஆமாம்
 நீர்க்காவி நீங்காது!
 உடுத்தேன் உடுக்கவில்லை!
 ஓட்டைகள்!
 உடம்பின் அசிங்கங்கள்
 ஒளிக்கப்படவில்லை!

ஆமாம் எனக்கேன் வெட்கம்?
 நான் தான் ஓயாதுழைக்கிறேனே!
 இங்கு தெரியும்
 ஊத்தை, ஓட்டைகள்
 என்னுழைப்பை
 இடையறா துறுஞ்சும்
 எத்தர்களின்
 மானக் கேட்டின்
 சின்னங்கள்!

இருகண் ஒருமணி

கி னையில் காக்கை!
 இரு கண்ணுக்கு
 ஒரு மணிதான்!
 அது
 இங்கும் அங்கும்
 அங்கும் இங்கும்
 ஓடி ஓடி
 ஓயா அலைச்சல்!
 ஐயோ கலைளுனே!
 சமூகத் தொண்டனே!
 குடும்பம் தொண்டு
 தொண்டு குடும்பம்
 மாறி மாறியுன்
 மனம்படும் அலைச்சல்
 அரைநொடிக்குள்ளே
 ஆயிரம் தொல்லை!

விடிவு

முழைநள் ளிரவு!
 மரக்கிளைச் சேவல்
 நீர்த்துளி சிலுப்பி,
 சிறகுகள் அடித்து,
 கூவிக்குளிரின்
 விறைப்பை எதிர்த்தது!
 விடுதலைப் போர்தான்!
 கேட்டும்.....?
 குளிருக்கடிமையாய்க்
 குடங்கிக் கிடந்து
 போர்வையுள் சகிக்கும் ஒன்று,
 விடிவை வெறுத்தும்
 ஒளியை அஞ்சியும்
 சேவலைத் திட்டிற்று!
 கண்களை
 இறுக, இன்னும் இறுக
 மூடிக் கிடந்தது!
 கிடந்தும் முடிவு?

பாரம்பரைத் தொடர் கதை

பெண்கள் எமக்கே
 ஒழுக்கநெறிகள்
 ஓராயிரம் எழுதி
 அருளும் உத்தமர்கள்!
 உங்கள் ஏடுகள்
 எளிதிலே அணுகா எங்களை!
 உங்கள் ஒழுக்க உரையேதும்
 எட்டுவதில்லை எம்மை!
 ஆயினும் அவைகள்
 அட்சரம் தவறாமல்
 ஆடவர் நெஞ்சுகள்
 அழகாய் அணுகி
 ஆழமாய்ப்பதிந்து
 அவர்மனம் குழம்பி
 அல்பகல் சிதைந்து
 அதனால்
 நம்வாழ் வெல்லாம்
 நச்சரிப் புக்கள்!
 நரகவே தனைகள்!

பண்புடைப் பரத்தை!

புரத்தை அவள்!

பச்சைப் பேரம் உடலுக்கு!

சதக்கணக்குக்கும்

ஏய்க்காமல்

சரியாக இன்பம்

தருகின்ற நேர்மையள்!

தருமம் தவறாப்

பண்புடைப் பரத்தை!

இவளோ பேர்பெற்ற பத்தினி!

“நான் உமக்கே” உறுதியை

உதட்டால் பதிந்து,

ஒட்டிநடந்தும்

உடைமைகள் உறுஞ்சியும்

கருவுறாமைக்

கன்னிமை காத்து,

காலம் வரவும்

கழன்றாள்!

காய்வெட்டிக் கழித்தாள்!

இவள்.....?

கடைகெட்ட கற்புக்கரசி!

அப்பாக்கள்

அப்பா!

உங்கள் உழைப்பில்

உணவு உடைகல்வி

தொழில் இவை பெற்றேன்!

நீங்கள்

தேட்டம் ஏதும்

திரட்டித் தரவில்லை

எனக்கென்றா கவல்கின்றீர்?

சொத்துத் தருபவர்தான்

அப்பா என்றால்.....

பலதொழி லாளர்

உழைப்பினை உறுஞ்சி,

பலஏமா மாளிகளைச்

சுரண்டித் திரட்டி

பிள்ளை சொத்தாக்கும்

பேடித் தந்தை,

“தன்பிள்ளைக்கு

அப்பாக்கள் பற்பலர்” என்றிடும் .....

அப்பிள்ளை மானங் கொன்றிடும்

அசிங்கப் பிறப்பே அன்றோ?

முற்றும்புள்ளியாய்

கோடி தடவைகள்
 குலுக்கி என் பேணி
 வெய்யில் மழையிலும்
 வீழ்ந்து கிடந்து
 தொண்டை கன்றச்
 சோகமாய்க் கத்தி
 ஏச்சுக்கள் ஆயிரம்
 இரத்தப் புண்கள்
 இதயத்தில் ஏற்று
 இன்று பெற்றவை
 ஒற்றைச் சதங்கள்
 ஓ ரைந்து நூறே!
 தண்டல் வாழ்வின் சரித்திரத்திற்கே
 முற்றும்புள்ளியாய் முடிகளன் வாழ்வே!

புள்ளிகள்

புள்ளி மான்கள்!
 புள்ளிக் குயில்கள்!
 இவற்றோடு மேனியில்
 பிறந்த புள்ளிகள்
 மாறுவதில்லை!
 ஆனால்..... ?
 அரசியற் புள்ளிகள்
 சமூகப் புள்ளிகள்
 மறைந்து மறைந்து
 காலந்தோறும்
 பூமி உடம்பினில்
 புதிது புதிதாய்
 முளைக்கும் வழமைய!

முற்றத்துக் காய்கள்!

வீட்டு முற்றத்து
 வேலி முலை!
 சட்டிபானைகள் கழுவிய நீரில்
 தண்ணென வளர்ந்து
 தடியில் தொற்றிப்படர்ந்து
 சாணிச் சிதறல்கள்
 தாங்கிடும் பயற்றங்கொடிகள்!
 வாளாய்ப் பூக்கள்!
 வாலாய்க் காய்கள்!
 சுத்த நீராட்டில்
 தூயமை தழுவிக்க
 கறியாய் மாறுங்காய்கள்!
 இவைகள்
 அறிவிற பக்குவம் அடையார், தீங்குறப்
 படிக்காதிருக்கப் பண்டைப்புலவர்
 திட்டமிட்டுச் சிக்கலாய்ப் பாடிய
 சிருங்கார அகப்பொருட்
 செந்தமிழ்ப் பனுவல்கள்!

1969

நீதி

குனி மனிதர்கள்
 தம்மிடை நீதி,
 தனிக்குடும் பங்கள்
 தம்மிடை நீதி,
 தனிப்பல இனங்கள்
 தம்மிடை நீதி,
 தரணியில் இன்மையால்
 சண்டைகள் மீதி,

நாட்டு விலங்குகள்

முன்பு காடுகள்!
அவைகள் இன்று நாடுகள்!

முன்பும் காட்டில்
நரி புலி சிங்கம்
நச்சுயிர் இனங்கள்
கண்ணைப் பிடுங்கிக்
கறிக்குங் கரடிகள்
முதலிய விலங்குகள்!

இன்றும் நாட்டில்
நரி புலி சிங்கம்
நச்சுயிர் ரினங்கள்
கண்ணைப் பிடுங்கிக்
கறிக்குங் கரடிகள்
முதலிய மனிதர்கள்!

காடுகள் அழிந்தன!
ஆயினும்
காட்டுச் சூழல்,
கதை கெடவில்லை!

சட்டமும் தர்மமும்

சீட்டப் படிநாம்
வாழ்ந்தாற் போதும் என்று
தரணியில் அனைவரும்
தரும் உணர்ச்சியைச்
சாகடித் திட்டால்....?
ஒற்றை நாளில்
உலகம்மண் மேடு!

இன்றுதான் முழுமனிதன்

ஓளிபிறங்கும் ஓவியங்கள்
 உயிர்ச்சிலைதம் வண்மைகளை
 எழில் ததும்பும் இயற்கையினை
 இன்னிசைபாய் காற்றலையை
 சிந்தையள்ளும் பாக்களினை
 தேடிநிதம் வேட்கையுடன்
 சுவைத்து
 நெகிழ்ந்து
 கூர் ஏறி
 நுணிதாய்க் கனிந்த நெஞ்சம்
 பிறர்துயரில் நெக்குருகி
 கொடுமைகண்டு வெகுண்டெழுந்து
 பழிச்செயலில் கைபதறி
 தொண்டுகளில் சுகங்கண்டு
 ஆண்டவனை அதில் கண்டு
 இன்று தான்
 நான் முழு மனிதன்!

பிரிந்தும் சேர்ந்தும்

முனிதர்கள் நடுவே
 பலபொதுத் தன்மைகள்!
 மனிதர்கள் நடுவே
 பலதனித் தன்மைகள்!
 பொதுத்தன்மைவழிப்
 பொருந்தி மகிழ்வோம்!
 தனித்தன்மைவழிப்
 பிரிந்து மகிழ்வோம்!

இரவலாய் வந்தது...?

என்னை நம்பிய
எவனோ ஒருவனின்
இனிய நூல் ஒன்று
இரவலாய் வந்தது!
இதயங் கவர்ந்தது!
என்பேராசைச்
குழ்ச்சியினாலே
என்சொத்தாகிக்
களிக்கையில் ஒருநாள்!
அந்நூல்
நானறியாமல்
இரவலாய்ச் சென்று
என்னை மறந்து
எவனையோ கவர்ந்து
ஏந்தப் படுகிறது!
இதற்கு
இன்று வரைக்கும்,
இனிமேலும், மேனி
இற்றிடும் வரைக்கும்
இன்ப ஊர்வலம்
எத்தனை கையிலோ?

தர்மசங்கடம்

கொலைகள் தடுத்துத்
தர்மம் காக்கக் கொள்கைகள்!
கொள்கைள் நாட்டித்
தர்மம் காக்கக்
கொலைகள்!
உலகில்
தர்மத்தாலே
வாழ்வும் சாவும்!

சிரித்திரும் மண்ணகம்

ஓன்னைச் செய்து
 தலைவால் தந்து
 வானில் ஏற்றி
 மகிழ்ந்த சிறுவன்
 வருந்திட ஏய்த்துத்
 தோட்டத் தென்னையில்
 தொற்றிக் கொண்ட பட்டம்
 சோழகக் காற்றில்
 வடக்கில் ஏறி
 வாடைக் காற்றில்
 தெற்கினில் மாறி
 கச்சான் கொண்டற்
 காற்றினிற் கூட
 மாறி வானில்
 சொகுசாய் ஆடிடும்!
 ஆனால் ஒருநாள்
 இந்தப் பட்டம்
 புயல்எழுந் தடிக்க
 நிச்சயமாகத்
 திசைதடுமாறி
 சிறகுகள் ஓடிந்து
 வால்தலை சிக்கிச்
 சேர்வது மண்ணே!
 சிரித்திரும் மண்ணே!

அச்சம் வளர்க

நுமது சாதனைப் பணிகளால்
 நம்மை அறிவோர் தொகையும்
 பெருகப் பெருக
 நமக்குள் அச்சமும்
 நன்கே வளர்க!
 தப்பித் தவறிச்
 சறுக்கிநாம் வீழ்வதும்
 பலராம் நமைஅறி
 அத்தனை பேர்களும்
 அறிவர் அன்றோ?
 அழியும் அனைத்துமே!

எத்தனையாய் என்ஜுடன்நீ

ஆண்டவனே! உன்னைநான்
 அனுபவத்தில் காண்கின்றேன்!
 நெஞ்சருக மெய்யுருக
 ஐயாளன் நேத்துகிறேன்!
 சாநெருப்பில் வீழ்கையிலே
 தடுத்தேந்துங் கையாக,
 துயர்க் கடலில் திணறுங்கால்
 துறைசேர்க்கும் ஓடம் போல்,
 பாழங்கிணறும் பஞ்சனையாய்ப்
 படும் வேளை விழிப்புவர
 நெஞ்சிலுதை விடுக்கின்ற
 நிலவுக்கால் இரண்டாக
 ஆண்டவனே உன்னைநான்
 அனுபவத்தில் காண்கின்றேன்!

வெங்கதிரும் தண்ணிலவும்

ஊ ரை உலகை
 ஊட்டிடும் சூரியன்
 ஒளியெனில் நொடிதோறும்
 எரிதழல் கொண்டது!
 தந்தைதான் வெங்கதிர்
 தந்தையுள் தந்தைதான்!

சூரியத் தந்தையின்
 சூட்டொளி வாங்கியே
 ஈர நிலாவொளி
 இனிமை பொழிந்திடும்!
 அன்னைதான் தண்ணிலா!
 அன்னையுள் அன்னைதான்!

இடித்துரைத்திடவோ?

என்னைக் கண்டதும்
 “என்றைக்கு வந்தாய்?
 என்றைக்குப் போவாய்?” என
 வீட்டுரர்கள்
 வினவுவ தெல்லாம்
 வேலையு ரார்கள்
 வினவும் இழிநிலை
 தடுத்திடச் சொல்லி
 இடித்துரைத் திடவோ?

குழம்பு அவதாரம்

ஓ ண்கடைக் குழம்பே!
 ஊண்கடைக் குழம்பே!
 வாழை இலையில்
 சோற்றில் ஊற்றி
 என்முன் கிடக்கும்
 ஊண்கடைக் குழம்பே!
 பத்துநாள் முன்உனைப்
 பார்த்தேன் சுண்டலாய்!
 எட்டுநாள் முன்னே
 இருந்தாய் வடையாய்!
 ஐந்தாம் நாளோ
 ஆகினாய் பஹோடா!
 இந்தா இன்றோ
 இருக்கிறாய் குழம்பாய்!
 இனி
 நான் தின்றபின்
 எலிபுலி குரங்கே
 என்வயிற்றுள் நீ!
 ஆமாம்!
 அவதாரங்கள் எடுப்பதில்
 ஆரும் உன்னை
 மிஞ்சுத ல் அரிதே!

பன்றிச் சின்னங்கள்

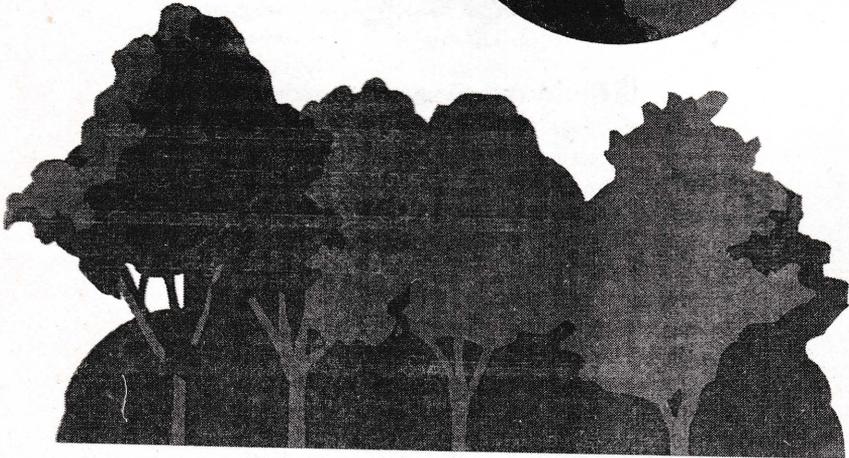
நாய்கள்
 உண்டதற்காக
 இரவில் விழிப்பு!
 அவைகள்
 நன்றிச் சின்னங்கள்!
 சந்தர்ப்ப வாதிகள்
 உண்பதற்காகவே
 இரவிலும் விழிப்பு!
 இவர்கள்?
 பன்றிச் சின்னங்கள்!

அச்சவார அமுதத்துளி

கூயிலைச் செடிகள்
 தீய்ந்து கருகிட
 இறப்பர்த் தோட்டம்
 எரிந்து நெருப்பெழ
 நிலவிடும் வரட்சி!
 நெஞ்சமும் வரட்சி!

இதோ என் உதட்டில்
 ஓர்மழைத் தேன்துளி!
 அச்சவார அமுதத்துளியென
 மலைப்பூமி மாதா
 என்னுள் நின்று
 நக்கி நாக்கால்
 நயந்து உமிழ்ந்து சுவைத்துப்
 பூரிக்கின்றாள்!
 புல்லரிக்கின்றாள்!

അന്യർ

பலகோடி

உண்மைகளோ பல கோடிகளாம் - புவி
 ஓர்ந்தவை யோமிகச் சிற்சிலவாம்!
 வண்மைக ளோபல கோடிகளாம் - கண்டு
 மாநிலம் வாழ்த்துவதோர் சிலவாம்!

எண்ணுவ தோ பல கோடிகளாம் - வாழ்வில்
 எய்துவதோ அவற்றொன்றிரண்டாம்!
 எண்ணில்நாம் வாழ்தல்பல் கோடி கணம் - எனில்
 இன்பமடைதல் சிலகணமாம்!

வையத்தினாயுள்பல் கோடிகாதம் - இது
 வாழ்த்தியோ தூற்றியோ பேச என்றும்
 செய்யும்படி வாழும் வாழ்வுநாளோ - தம்பி
 தேர்ந்திடல் சாண்நூலின் நீளமேயாம்!

மண்டைக் கனமேதுங்கொள்வதில்லை - தோல்வி
 வந்திடினுஞ்சோர்வு கொள்வதில்லை!
 கண்டிட உண்மைகள் வண்மைகளை - ஊக்கம்
 காட்டிப் புகழ் மகிழ் வெய்திடுவோம்!

“கலைச்செல்வி”

சருகின் புலம்பல்

உணர்ச்சிகளின் மிகச்சிறிய மோதலிலும் நெஞ்சின்
உறுதிஅரும் அடக்கமிவை இழந்துயர்வு நல்கும்
குணங்குன்றுஞ் சிலகோழை இளைஞர்போல் வன்மைக்
குறைவாலே தென்றலிலும் சரசரக்கும் இலையின்
பிணமாம் நான் உற்றகதி உரைத்திடுவேன்! மனிதப்
பிறவிகளே கேட்டிடுவீர்! இதனை என்நெஞ்சில்
கணமேனும் மறைக்கின்ற உரமில்லா நிலையில்
கண்ணீருங் கவலைகளுங் குறைந்திடவே உரைப்பேன்!

பருவத்தின் பூரிப்பில் பளபளக்கும் அழகி,
பண்பில்லா ஓர்மங்கை உளமுறுங்காமம்
கருவிகள் தமில்தேக்கி வீசுவலை நோக்கில்
கட்டுண்டு விழுங்கோழை இளைஞர்கள் தம்முள்
ஒருவருக்கொருவர் பெருந்தீங்குபல செய்தே
உற்றாரை விட்டவளைச் சுற்றியலைந் தீற்றில்
செருக்கோடோர் செல்வந்த னில்லாளா யன்னாள்
சென்றிடவே கதியின்றிக் கலங்கிடுதல் காணீர்!

இவ்வண்ணம் அன்றொருநாள் புகைப்புழுதி வாரி
எழுந்தசுழல் காற்றினிடம் பாரமிலா நானும்
தெவ்வர்போற் பிறர்சிலரும் நிலையிழந்து சிக்கி
தெளிவின்றியெம்முள்ளே முட்டியுடல் மோதி
வெவ்வானில் மேன் மேலும் அக்காற்றோ டேகி
வெறிதணிந்த காற்றெம்மை விட்டெங்கோ மறைய,
வெவ்வேறாய் மண்ணுற்றோம்! எழுந்த இடம் வேறு
வீழ்ந்த இடம் வேறாக நான் கலங்குகின்றேன்!

பழுதுதரும் வலுவின்மை இயல்பினிலே உடைய
பாவியெனுஞ் சருகாம்யான் வருந்துவதில், ஏங்கி
அழுவதிலே பயனுண்டோ? எனினும்மா னிடனாய்
அவதரித்தும் எண்ணியது செய்வலிமை பெற்றும்
ஒழுங்கின்றி அலைகின்ற காளையெனில் யானும்,
உறுதியெனும் ஓடும்உற்றுணர்ச்சியலை மோதி
எழுகின்ற கட்டிளமைக் கடல்வலிமை வென்று
ஏதமறு பாதையினில் வாழ்வினிது கொள்வேன்!

“தமிழன்”

தொண்டு வாழ்க்கை

வண்ண மலர்ச் சோலை!
 மண்டுமணச் சோலை!
 தண்ணி மூல் கொள் சோலை!
 தம்பி தங்கை பாரீர்!

உள்நுழையும் வண்டு
 உண்டு மீளுந் தேனை!
 அள்ளி மணம் செல்லும்
 அங்குபுகும் தென்றல்!

போவர்பலர் உள்ளே!
 பூக்களுடன் வருவர்!
 மேவுபவர் சோர்ந்து
 மெய்நிமிர்ந்து வருவர்!

தின்றே அதை அழிக்கச்
 செல்லின் ஆடுமாடு
 சென்றதிலும் விரைவாய்ச்
 செலுத்தப்படும் வெளியே!

பிறர்க்குதவும் வாழ்வு
 பெருமைமிகும் வாழ்வு
 சிறந்ததிது போலே!
 தீங்கில் காக்கும் உலகம்!

“கண்கள்”

திண்ணிய நெஞ்சினில்....!

ஶீரொளி ஞாயிறு

திங்களை மீன்களைக்
காருங் கரைத்திடுமா? - சுழல்
காற்றுஞ் சரித்திடுமா?

நீடும் நிழல்களை

நீந்தொளிக் கீற்றினை
ஓடும் புனல்தினுமா - மிதந்
தோடுங்கயல் தினுமா?

ஆல்கள் மலைகளை

ஆங்கமர் ஆந்தைகள்
கால்நுள் அழித்திடுமா - செட்டைக்
கைகள் ஒழித்திடுமா?

சூர பலந்தனில்

தோயும் உளங்களில்
கோர உணர்வெழுமா - நெறி
கோணி நிலம் விழுமா?

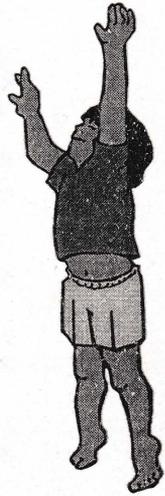
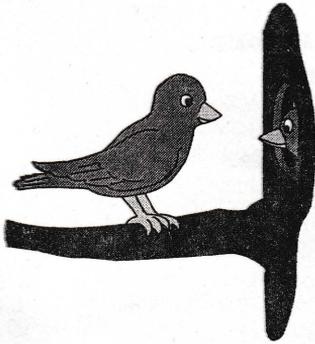
தெய்விகம் உற்றநற்

சிந்தை, உளங்களில்
பொய்ம்மை மயக்குறுமா - ஒளி
பொன்ற நிறை இறுமா?

“கலைச்செல்வி”

புத்தக அணிப்பு

எங்குமுள்ள இறைவன்

நூமிருப்போம் வீட்டிலே!
 வீடி ருக்கும் தெருவிலே!
 தெருவி ருக்கும் ஊரிலே!
 ஊரிருக்கும் நாட்டிலே!
 நாடி ருக்கும் கண்டத்தில்!
 கண்ட முண்டாம் பூமியில்!
 பூமியுண்டாம் அண்டத்தில்!
 அண்டங் கோடி அண்டமாம்!
 அங்கு மெங்கும் இறைவனாம்!
 அனைத்தி லுந்தான் ஒருவனாம்!

“ஈழநாடு”

நாலு வயது வாத்தியார்!

நூனே நல்ல வாத்தியார்!
 ஆனால் வயது நாலுதான்!

 கிளுவை எனது மாணவன்!
 புளியும் எனது மாணவன்!

 கப்பும் எனது மாணவன்!
 கொப்பும் எனது மாணவன்!

 பாடஞ் சொல்வேன் சொல்லார்கள்!
 மூடர் என்று திட்டவேன்!

 தடிஎ டுப்பேன் கையிலே!
 அடிகொ டுப்பேன் முதுகிலே!

 நூனே நல்ல வாத்தியார்!
 ஆனால் வயது நாலுதான்!

“ஈழநாடு”

தாத்தாவும் தம்பியும்

நா த்தா வாய்க்கும் பல்லில்லை
தம்பி வாய்க்கும் பல்லில்லை!
தாத்தா என்றாற் பெரியவர்,
தம்பி என்றாற் சிறியவன்!

தாத்தா மண்ணில் தவழ்கிறார்!
தம்பி கூடத் தவழ்கிறான்!
தாத்தா என்றாற் பெரியவர்,
தம்பி என்றாற் சிறியவன்!

தாத்தா கதையும் இனித்திடும்!
தம்பி பேச்சும் இனித்திடும்!
தாத்தா என்றாற் பெரியவர்,
தம்பி என்றாற் சிறியவன்!

“ஈழநாடு”

குட்டநாயி

கு ருவில் நாயோ பெட்டை!
தேகம் எங்கும் குட்டம்!
அருகில் யாரும் இல்லை!
ஆனால் ஈக்கள் தொல்லை!

மேலை ஆட்டி உதறும்!
வேதனையிற் கதறும்!
வாலை ஆட்டித் திரியும்!
வாட்டும் பசியிற் சரியும்!

தந்தால் தண்ணீர் சோறு
தருமம் உண்டோ வேறு?
நொந்தோர்க் கெல்லாம் தொண்டு
நூறு செய்வோம் கண்டு!

“ஈழநாடு”

குருவிக் குரும்பம்

குருவிக் கூடு குருவிக் கூடு
கொப்பில் உள்ள வீடு!
குருவிக் குஞ்சு குருவிக் குஞ்சு
குடிசை உள்ள பிள்ளை!

குருவிக் குஞ்சை குருவிக் குஞ்சை
ஊட்டுங் குருவி அம்மா!
குருவியோடு குருவி யாகக்
குந்துங் குருவி அப்பா!

சிறுகு டும்பம்! சிறிய வீடு!
சிறுமை இல்லா வாழ்வு!
சுறுசுறு ப்பும் விறுவிறுப்பும்
துலங்க வாழும் வாழ்வு!

“வீரகேசரி”

நாய் வால்

துணிந்த நாயைக் கண்டு விட்டால்
துவண்டு சோரும் நாய்வால்!
பணிந்த நாயைக் கண்டு விட்டால்
பாய்ந்து சுருளும் நாய்வால்!

ஈன்று விட்ட தாய்க்குக் கூட
இதம்புரியா நாய்வால்!
தீன்கொடுத்த மனிதருக்கே
நன்றி செப்பும் நாய்வால்!

நிரந்தரமாய் நெளிவு நீங்கி
நின்றி டாத நாய்வால்!
வரும்ப டிக்காய் நாய்சு டுவோர்
மகிழ்ந்து வெட்டும் நாய்வால்!

“ஈழநாடு”

பட்டணத்து வீதி

பட்டணத்து வீதி
பலர்நடக்கும் வீதி!
எட்டடுக்கு மாடி
எழில் நிமிர்ந்த வீதி!

பட்டிக் காட்டு மக்கள்
பச்சைமொழி கேட்கும்!
பட்டணத்து மக்கள்
பவிசுமொழி கேட்கும்!

ஏச்சுகளும் நடக்கும்!
இழுப றியுமே நடக்கும்!
பேச்சுக்களும் நடக்கும்!
பெரிய கூட்டங் கூடும்!

காவல் துறைப் பணியோர்
கண்காணிப்பாய்த் திரிவர்!
போவர்பலர் வருவர்,
பொழுது பட்ட பின்னும்!

வண்டிகளின் ஊதல்,
வண்டி மாட்டுச் சதங்கை,
மண்டியொலி எழுப்பும்!
மாலைகாலை இல்லை!

“ஈழநாடு”

பெற்ற பாசம்

மண்ணில் தோன்றும் உயிரை எல்லாம்
எண்ண முடியுமா?
விண்ணில் பூக்கும் வெள்ளி எல்லாம்
எண்ண இயலுமா?

ஆறுகொண்ட மணலைஎல்லாம்
அளந்து தீருமா?
மாறும் மேக வடிவமெல்லாம்
வரைந்து முடியுமா?

விந்தை ஈசன் பெருமை எல்லாம்
விளங்கல் ஆகுமா?
தந்தை தாயின் அன்பையெல்லாம்
சாற்றல் கூடுமா?

“ஈழநாடு”

செய்ந் நிலா

செயற்கை நிலா செயற்கைநிலா
 சிட்டுப் போலப் போகுமாம்!
 சின்னஞ் சிறிய வெள்ளி போலத்
 தெரிந்துகொண்டு நகருமாம்!

இயற்கைநிலா எழிலைஎல்லாம்
 எமக்குவந்து சொல்லவே
 எட்டிடாத தொலைவை எல்லாம்
 எட்டிநின்று சுற்றுமாம்!

பாணம் போலப் பாணம் போலப்
 பாய்ந்து விண்ணில் ஏறுமாம்!
 பலதொலைவை வானிடத்தில்
 பறந்துருவிச் செல்லுமாம்!

வாணம் போல வாணம் போல
 வான்குடைந்து போனபின்,
 வட்டமான வடிவங்காட்டி
 மண்ணை வட்டம் போடுமாம்!

“ஈழநாடு”

பெற்றவளைப் பிள்ளை
உலகுக்கு அறிமுகப் படுத்துவது போன்றதுதான்
'ச.வே.ப' ஐயாவுக்கு நான் அறிமுக உரை வழங்குவது.
'யாழ் இந்து'வில் என் கவிக் குழந்தைக்கு
முதற்பால் ஊட்டிய தாய் - அவர்!
கழுத்தறுக்க நினைக்காது பிழைபொறுத்து,
தட்டிக் கொடுத்து, சேய்களின் சிறப்புக் கண்டு
சிலிர்க்கும் தாய் மனது ஐயாவினுடையது!
அவரின் 'அடிமுடியை' எப்படி நான் அளக்கமுடியும்?
என்றாலும் முயல்கின்றேன்!
ஆயிரம் உவமைகளும், சோடனை வார்த்தைகளும்
ஒரு பொய்க்கு 'முடிதரிக்கத்' தேவைப்படலாம்! ஆனால் அவை
ஐயாவுக்குத் தேவையில்லை! ஏனென்றால்
அவர் உண்மையின் சொரூபம்!
ஒரு சராசரியால் உடை போட முடியாதவை,
ஐயாவினுடைய உணர்வுபூர்வமான, ஒளி பொருந்திய,
உறுதிபடைத்த
கவித்துவமும், கவிதைகளும்!
'கலக மானுடப் பூச்சிகளால்' சுலபமாக அறிந்துணர முடியாதது,
நடிப்புச் சுதேசியாக வாழத் தெரியாத....
மானநெருப்பில் புடம்போடப்பட்ட அவரின் தவக் கோலம்!
மரபாணிவேர் பாய்ந்தெழுந்த இவ்விருட்சம் தந்தது,
நாற்பத்திரு இலக்கியக் கனிக்குலைகளை!
அதைவிட இந்த அட்சயபாத்திரம் அள்ளி'வழங்கியது
ஆயிரக் கணக்கான அன்ற கவிதைகளை!
நாற்பத்து நான்கு ஆண்டுகளாகி விட்டன... இந்தக் கவிநதி
ஓயாத அலைகளை உயிர்ப்பித்தப்பித்தான் இன்றும்
ஓடிக் கொண்டிருக்கிறது!
இந்நதியின் தேடலும் வேட்கையும்
விடுதலையூடாகச் சென்று சேரும் பேரின்
பெருவாழ்வெனும் மாகடல்,
என்பது வெள்ளிடை மலையாகத் தெரிகிறது!
ஆர்ப்பாட்டமில்லாத இந்த ஆழநதியே
எனதும் 'மூலம்' என்பதில் பெருமையுற்று வாழ்த்தும்,

பொருளாளர்:
கம்பன் கழகம்.

க. ஜெயசீலன்
05.07.2002